

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 343 • CENA 42,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU



Nemačka 1,55 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
3. januar 2003.

LAZNA OTMICA

★ DOK HOLIDEJ ★

343

Frenk Larami

LAŽNA OTMICA



MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 343

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINCIC

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

PUT A PRICE ON IT

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAĆEŠA

Štampa: 26. XII 2002.

Tržište: 3. I 2003.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: DOO DNEVNIK-ŠTAMPARIJA, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINCIC. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – PUT A PRICE ON IT

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Bila je prošla ponoć i predeo je počivao u neprozirnoj tami. Ruku zabacjenih iznad glave, Dok Holidej je ležao i opušten posle prebrođenih nevolja posmatrao nebo, posuto rojevima zvezda koje su žmirkale u svemirskom bezdanu. Razmišljao je o neverovatnoj postojanosti planete koja se tako vrtela milionima godina bez vidljivih promena i sve je na njoj bilo isto: i njen položaj i vasiona i ljudske sudbine na njoj. Među njima i njegova.

Sa trideset godina života iza sebe bio je čovek bez veće ušteđevine, bez doma i bez sigurne budućnosti. Za novcem nije žalio, jer ga je imao toliko koliko mu je za udoban život bilo potrebno, ali budućnost je za njega ostala nedostižan, maglovit cilj koji nikada nije uspeo jasno da definiše. I sa ljubavlju je bilo tako. U njegovom životu bilo je dosta žena i nekoliko zaista uzbudljivih i lepih romanasi, mada mu se sada činilo kako nijedna od njih nije bila ona prava ljubav za ceo život. Nije, dakle, propustio ništa za čime bi valjalo žaliti.

Slab smešak zalebdeo je na njegovom pravilno isklesanom licu. Oštre crte odavale su odlučnost a sivo-plave oči misaonost. Da li je ikada bilo drugačije, pomislio je. Uvek je

u njegovom životu bilo više mračnog nego vedrog i optimističnog, pa ipak se nije žalio. Svaki čovek ima svoju sudbinu i dodeljenu mu količinu sreće. Ako bi morao ispočetka da opet proživi svoj život, sumnjao je da bi našao put drugačiji od ovog kojim je išao.

Pre pet dana nalazio se u Maningu. Bio je to grad baš po njegovom ukusu: živahan i raznovrstan u zabavama kao Nju Orleans. Zbilja, šta bi bilo da se nije posvađao i sukobio s jednim lokalnim siledžijom, zatim da nije bio prinuđen da ubije jednog podmuklog ubicu i da nije uzeo Martu Digbi kada mu se ponudila... Da li bi mu u tom slučaju bilo nešto bolje? A opet, kako bi se stvari odvijale da nije prihvatio ponudu svog prijatelja Stejsija, koji mu je, videvši ga priklještenog uza zid saluna, s revolverom uperenim u trojicu bivših udvarača Marte Digbi, otvorio zadnja vrata i došapnuo mu da ga osedlan konj čeka u dvorištu?

U mislima je odgovorio na to sam sebi i licem mu se razlio široki osmeh. Da nije učinio sve ono što je učinio, ostao bi bez uspomena koje će mu mnoge buduće hladne noći učiniti daleko toplijima i lepšima. Jer Marta Digbi, povučena, uzdržana, uplaše-

na od mraka kao malo dete, zaprepasćena i zgranuta na sam pomen obračuna revolverima, užasnuta nad nasiljem bilo koje vrste, nesposobna da ljudima oko sebe pogleda u lice zato što nije bila spremna da se suoči s iskušenjima i nevoljama života... ta Marta Digbi sada je za zapadnjaka postala samo uspomena.

Zapadnjakov tihi smeh poremetio je noćnu tišinu i uplašio poljskog zeca, koji je šmugnuo iz svog skrovišta. Bože, kako se ceo grad zaprepastio, a najviše od svih Martin verenik farmer Džul Benson. Svi su bili naprosto šokirani. Ko bi to očekivao od Marte Digbi? Ni Dok sam nije mogao ni da nasluti kakva vatra tinja u toj devojci koja se, kada je popustila svojim žudnjama, pokazala strasnom i vatrenom.

Što zbog odela na sebi, a što zbog mraka, tragovi Martinih noktiju – darovi njene ljubavi – nisu se mogli videti, ali Holidej je osetio njihovo peckanje na prsima i leđima. Samo su još oni bili deo stvarnosti, a sve ostalo u vezi s tom devojkom već se preselilo u uspomenu. A uskoro će i oni zaceliti i nestati.

Uzdahnuo je duboko i sklopio oči.

– Ti tamo, da se nisi makao ili ću te jednim metkom oduvati u carstvo nebesko – začuo se glas iz tame.

Zapadnjak je ostao nepomično da leži. Sablasni, zagrobni glas dopirao mu je s leve strane i nešto niže od njega, gde se nalazila skupina stena koje su pružale obilje zaklona svakome ko bi pozeleo da ih za to iskoristi.

Onda je začuo šum od škripanja šljunka pod nogama.

Ne mičući glavu, Holidej je upro pogled u tom smeru. Odjednom se iznad najbliže stene uobličila nejasna silueta nekog čoveka, obavijena gustim mrakom. Dok je zažmirio i pokušao da prodre pogledom kroz tamu i, začudo, pri slaboj svetlosti mnogobrojnih zvezda, silueta se uobličila u šešir, glavu, ramena i prsa čoveka koji je držao pušku uperenu u njega.

– Ovo nije moj posed da vas pozovem u goste, mister, ali, u svakom slučaju, dobrodošli ste u moj logor – odvratio je Holidej prijateljski što je više mogao.

– Zaveži i ne miči se! Ne verujem ti ni reč, ni slovo od onoga što kažeš. Nisam ja izvrđavao celoj poteri već dan i po samo zato da bih dozvolio jednoj lukavoj hulji kao što si ti da me zaskoči! A ne, nećeš to doživeti! Kojoj lupeškoj bandi pripadaš i odakle dolaziš? Iz grada ili s Kvindlijevog ranča?

– Ne pripadam nikakvoj bandi.

Gundanje s prizvukom neverice začulo se iz mraka i šešir se zatresao od klimanja glave.

– Đavola ne pripadaš! Video sam te neposredno pred zalazak sunca i pažljivo sam te osmotrio. Pravio si se kao da nikuda ne žuriš i da te ništa pod milim bogom ne interesuje, ali si se osvrtao i pogledao za sobom kao da ti od toga zavisi život. E, pa da znaš da ti sada život visi o koncu! Opominjem te da mi ne praviš nikakve neprilike ili ću te udesiti tako da

nikada više nećeš imati nikakvih briga!

– Čujte, čoveče, ja sam ovde samo u prolazu – pokušavao je da mu objasni Holidej.

– Vraga si samo u prolazu! To ti neću progutati!

Dok se počeo pitati šta će biti sledeći potez tog nepoznatog čoveka iz mraka. Bio je umoran. Od prvoga dana bekstva iz Maninga, s poterom verenika Marte Digbi i njegovih prijatelja za petama, jahanje mu je bilo brzo i vrlo naporno. Mada je posle dva dana mogao da uspori, jer se otresao potere, ipak mu i sledeći dani nisu bili mnogo lakši jer je morao da prođe kroz deo pustinje i divlji planinski krš. Ove večeri nadao se nesmetanom noćnom odmoru i snu, a duboko u duši i nekom gradu ili ranču na koji će naići sutra ujutro. Ovakko ili onako, jedno je bilo sigurno: ova pustoš u kojoj su se samo gušteri i zmije osećali kao kod kuće, nije se mogla protezati do u beskraj.

Misleći na to, ležao je i dalje nepomično na leđima i čekao. Konačno je pridošlica izgubio strpljenje i počeo polako da prilazi, stopu po stopu, držeći neprekidno uperenu pušku. Kada se približio na razdaljinu od desetak metara, Holidej je razabrao obrise dugačke, čupave brade i osetio zadah znojavog tela koje davno nije videlo vodu.

– Jasno sam te video! Pratio si me – reče pridošlica.

– Nisam – poricao je zapadnjak odlučno. – Prosto sam išao svojim putem u nameri da naiđem na neki

grad, trgovačku postaju ili makar ranč. Neko mesto gde bih se mogao odmoriti.

– Ti si prokleti lažov!

Holidej je odlučio da iskuša svog protivnika. Podigao je ruke, koje su mu dotle počivale ispod glave i u istom trenutku pridošlica je zapeo obarač puške. Preteće metalno „klik“ poremetilo je noćnu tišinu. Sem tog šuma ništa se drugo nije čulo. To je, međutim, bilo dovoljno da zapadnjak uvidi kako čovek s puškom najozbiljnije misli.

– Čekajte malo! – reče. – Možda možemo da razjasnimo ovaj nesporazum. Razmislite logično: da sam vas pratio, sigurno ne bih sebi dozvolio nesmotrenost da za vreme večere zapalim vatru. Nije li tako?

– Nisam video nikakvu vatru.

– Upotrebio sam samo suvo granje i lišće. To ne pravi mnogo dima.

– Nisam ni video ni namirisao dim, niti sam video svetlost plamena. To za vatru debelo si slagao.

– Pipnite lonac za kafu. Još uvek je topao. A onda, ako ste raspoloženi, ponovo ćemo naložiti vatru i bolje upoznati jedan drugoga.

Nekoliko minuta vladala je nape-ta tišina. Pod pretnjom uperene puške i dodatno ugrožen nepoverenjem tog čoveka, zapadnjak je odlučio da pusti da se ovo besmisleno klupko događaja samo od sebe odmota. Prekrstio je ruke na grudima, pitajući se da li bi uspeo da potegne revolver pre nego što bi ga metak iz puške bradatog šunjala poslao u večna lovišta. Zaključio je da je već dovoljno srećan

što taj nervozni uhoda nije do sada, iz čistog mira, opalio hitac i prosvirao mu lobanju.

– U redu – progovori pridošlica. – Evo šta ću sada da ti kažem, mister! Uspravi se i sedi, ali vrlo polako, bez naglih pokreta. Onda otpaši opasač s revolverima i baci ga ovamo. Nemoj slučajno da pokušaš nešto previše „mudro“.

Holidej je umorno uzdahnuo i učinio ono što mu je naređeno. Tek što je fini opasač od boksa, s istom takvom futrolom i koltovima s drškama od slonovače, pao na zemlju, pridošlica ga je zgrabio i uz pobedonosan uzvik uspravio se do pune visine. Zastao je zatim s Dokovim opasačem prebačenim preko jednog ramena, a s kundakom puške naslonjenim na drugo. Holidej još uvek nije uspeo da vidi njegovo lice, ali glas tog čoveka bio je prozukao i rapav, što je nagoveštavalo da bradato šunjalo nije više mlad.

– Taj lonac za kafu o kome si govorio, mister... gde je?

– Evo ovde, pored mene.

– Dodaj ga ovamo – naredi nepoznati promuklo.

Zapadnjak je lončić, zagaravljen od vatre i dima, ispružio prema njemu. Držeći i dalje pušku uperenu u Doka, pridošlica je pružio ruku i proverio da li je lončić još uvek topao kao što je Dok tvrdio. Čini se da ga je rezultat te provere zadovoljio, jer mu je glas postao za nijansu blaži.

– Dobro. Recimo da si zapalio vatru koju ja nisam video. Ali to još

uvek ne znači da nisi jedan od onih koji me gone.

– A zašto vas gone?

– Zbog nečega što nisam učinio, ali što mi oni ni za živu glavu ne bi poverovali. Oni veruju onom lažljivom nadzorniku i onoj lažljivoj ženturači, koja je sigurno za sve kriva, a ne veruju meni!

– To mi zvuči vrlo loše.

– I jeste vrlo loše. Ja sam u ovoj pokrajini već skoro pedeset godina i sve to vreme sam radio marljivo kao mrav i zapinjao koliko sam mogao, a ne kao oni koji su imali sreće da im sve ide od ruke. I zbog toga mi ni na kraj pameti ne pada da se spakujem i pobegnem, jer su protiv mene izgovorene tolike prljave laži!

– Vama ugled vašeg imena dosta znači, je li tako? – upita Holidej. Dok je to govorio oslobodio je malo jednu nogu i namestio je tako da može zadati udarac starome po nogama. Nadao se da bi pridošlicu jedan dobro odmeren udarac izbacio iz ravnoteže i oborio.

– Dodavola s ugledom i imenom! Nikada nisam davao ni prebijenog centa na ono što drugi ljudi misle. I još uvek ne dajem! Ali Sem Kvindli mi je naneo veliko zlo i duguje mi mnogo, a ja nisam čovek koji će nekome ostati dužan. Ne zaboravljam lako!

– Sem Kvindli rekoste? – procedi Dok kroz zube. – Je li to vlasnik ranča za koji ste mislili da radim?

– Još uvek nisam čuo ništa što bi me uverilo da ne radiš za njih – odvrati stari. – I pazi! Ako još samo jed-

nom makneš tu nogu, ostaćeš do kraja života bez kolena!

Holidej je duboko uzdahnio i polako vratio nogu u prethodni položaj. Odjednom mu je pala na um pomisao kako bi ovo mogla biti duga, duga noć.

Starac se povukao nazad do ruba stenjaka iza kojega se pre toga skrivao i počeo zuriti u noć negde ispod mesta na kome su se nalazili. Zadovoljan onim što je primetio, ili, bolje reći, nije primetio, vratio se nazad i zatekao zapadnjaka tamo gde ga je i ostavio.

Čučnuo je i zabrinuto pogledao u Doka pre nego što je progovorio:

– Čini mi se da ću se poslužiti kafom. Ovde, u pustari, dosta sam ožedneo skrivajući se od onih budala.

– Samo se poslužite – ponudi ga Holidej. – Imam ovde i mali lončić.

Okrenuo se na stranu, pokrećući telo tako da mu je ruka bila skrivena dok je šakom zgrabio pregršt prašine i zemlje. Napunio je lončić prašinom i okrenuo se polako nazad, pružajući ruku s lončićem prema svom novom poznaniku. Stari bradonja je pružio ruku da prihvati lončić i zapadnjak je iskoristio taj trenutak da mu zamahom ruke saspe prašinu i zemlju u oči. U istom trenutku drugom rukom je zgrabio cev puške i okrenuo je prema tlu. Kasnije je više puta zahvalio svojoj srećnoj zvezdi što je tako učinio, jer je puška planula i Dok je na licu i vratu osetio udar vrelog vazduha od kuršuma koji mu je prosvirao pored lica.

Pokušao je da istrgne pušku iz starčevih ruku, ali je ovaj, pljujući zemlju i kunući iz sveg glasa, čvrsto držao oružje i nije ga puštao. No, imao je peh da ga je trzaj od pucnja izbacio iz ravnoteže i Dok je, vukući pušku, povukao i njega, pa je starac zaglavinjao napred. Posle toga za zapadnjaka je bilo jednostavno da udarcem kolenom u lice odbaci starog u stranu. Naskočivši starcu na leđa, istrgao je palom pridošlici pušku iz ruke i zgrabio svoj opasač s koltom s koščatog starčevog ramena. Skočivši ponovo na noge, ustuknuo je nekoliko koraka, sve dok nije došao do jednog stabla. Stao je, naslonio se na njega, spustio pušku pored noge i bez žurbe pripasao svoj opasač s revolverom.

Starac je dotle završio s ispljuvanjem prašine i zemlje. Klečao je, nastojeći bez mnogo uspeha da očisti oči od prljavštine.

– A sad ćemo lepo zapaliti vatru da bih mogao bolje da vas vidim, stari – reče zapadnjak.

– To onda znači da ste vi jedan od njih – optužio ga je bradonja oštro.

– Rekao sam da nisam i to je istina.

– Čemu je onda potrebna vatra? Zapaliti vatru znači isto što i reći celom svetu da ste me uhvatili. Je li tako?

– Oni su verovatno čuli pucanj, pa, ukoliko dođu, krivica je do vas.

Stari nemoćno zastenja.

– Do vraga, blizu su – potvrdi. – Ili su mi bar bili blizu negde oko podne. Petnaestak šugavih hulja: šerif Vilder, zamenik šerifa Berdik, nekoliko

drugih smutljivaca i lenjivaca, koji u gradu nemaju šta da rade i jedanaestorica s Kvindlijevog ranča... – Duboko je uzdahnio i rukom otresao prašinu s odeće. Odjednom je zastao u pola pokreta: – Čujte, mister, voljan sam da vam poverujem. Dajte mi svoju pušku i ja ću poći svojim putem, a vi možete da produžite svojim.

Zapadnjak je i sam pomišljao da tako nešto učini. A onda se prisetio mnogih drugih lukavih i mudrih staraca, koje je poznavao i koji su celog života uspevali da prežive zahvaljujući svojoj lukavosti i snalažljivosti.

– Imam bolji plan – odgovorio je. – Imate li konja u blizini?

– Imam, ali nešto niže.

– Onda ga nađite, uzjašite i idite, a mene ostavite ovde gde sam. Znajete da imam lak san!

– A šta će biti s mojom puškom, čoveče?

– Kada ujutru krenem odavde, ostaviću je negde gde ćete je lako naći.

Starcu je zastao dah kada je čuo Holidejev predlog:

– Ali, čoveče, ako me stignu i nađu, moram imati nešto čime ću se braniti!

– Šta rekoste, zbog čega vas ono traže?

– Smatraju da sam lopov. Optužuju me da sam opljačkao Kvindlijevu kasu. Istina je da je kasa opljačkana, ali je to učinio onaj nevaljalac, nadzornik Mišel, jer je viđen kako je iz kuće šmugnuo u mrak. Nije tačno da sam ja bio čovek koga je videla Kvin-

dlijeva žena, koja ništa drugo i ne zna nego da njiše kukovima i izaziva. Svi su oni lagali i zbog toga moram da dobijem nazad svoju pušku.

– Nema ništa od toga – odbio je Dok.

– Zašto?

– Zato što ne volim ništa da radim napamet, stari. Ako se sretnem s onima koji vas gone i ako mi oni ispričaju neku ubedljiviju priču nego vi, ja ću im reći da sam vas video i da se skrivate negde u okolini... nenaoružani. A ako ne budem poverovao u njihovu priču, reći ću im da sam opazio kojote kako se šunjaju oko mog konja i da sam zbog toga ispalio jedan hitac. U tom slučaju ostaviću vašu pušku negde gde je lako možete naći. Je li to u redu?

– Ni vi niste ništa bolji od njih – promrmljao je starac, tiho kunući.

– Želite li da sad odmah ispalim nekoliko hitaca i da ih dozovem?

Starac stisnu zube, ljutito šutnu busen trave ispred sebe, povuče pantalone više na trbuh i prkosno isturi bradu. Upirući košcat prst prema zapadnjaku, procedi kroz zube:

– Tako mi svega na svetu, ako još jednom naletim na vas neće više biti ni reči o paljenju vatre i pijenju kafe. Prostreliću vam glavu čim vas budem ugledao.

– Ustanovićete da to neće biti ni malo lak posao i da ja nisam zalogaj koji se tek tako može progutati – odvrati Dok. Odloživši pušku iza sebe, izvukao je koltove iz futrole i opruživši se po ležaju, spustio ih sebi na prsa. Čuo je starog kako krupn-

im, ljutitim koracima trupka između stena, a posle nekoliko minuta i ujednačen topot konjskih kopita.

*

Kada su prvi sivkasti zraci zore počeli da najavljuju novi dan, Holidej je čuo gonioce. Najpre ga je uznemirila buka koja je dopirala nešto niže od mesta gde se on nalazio, a zatim su se začuli bliži šumovi desno i levo od njega. Posle toga i krto pucketanje grančica odnekud iznad njega. To mu je govorilo da je okružen sa svih strana.

Bez obzira na šumove, ili baš zbog toga što ih je čuo, Holidej je ostao da leži nepomično, sklopljenih očiju. Disao je ravnomerno, opušten i miran. Ako je u poteri bilo toliko ljudi, koliko je staro šunjalo nabrojao da ih ima, onda ih, računao je Dok, jedan usamljeni spavač neće previše uzrujati.

Iz neposredne blizine i tik ispod njega začuo je teške korake, ali je i dalje uspevao da ostane miran i da se ne pomakne. Posle još nekoliko takvih koraka, nešto je dodirnulo vrh njegove desne čizme. Otvorio je oči i pred sobom ugledao koščato, ogrubelo lice jednog punačkog čoveka, koji je na prsima izbledele, trnjem poderane košulje nosio metalnu zvezdu. Crveno obrubljene oči i sumorno lice čuvara zakona odavali su umor.

Svoje neraspoloženje dokazao je kada je ponovo ritnuo nogom zapadnjaka i režeći odbrusio:

– O-kej, ti, dole, miči se!

Holidejeva ruka počivala je na revolveru, koji mu je počivao na prsima. Nije ni pokušao da je odatle pomeri.

– Šta se ovde, dođavola, događa? – prevalio je lenjo preko usana.

– Svašta. A sada ustani. Polako, bez suvišnih pokreta i pusti da ti revolver padne na zemlju.

Zapadnjak je učinio kako mu je kazano, ali se pritom kretao kao neko ko je još uvek bunovan, ošamućen od sna.

– Svašta? Kako to mislite, svašta, dođavola? – upitao je i pogledao svoj revolver koji je ležao blizu njegove leve noge.

– To je baš ono što nameravamo da doznamo, stranče – odvrati šerif i predstavi se: – Ja sam šerif Dejv Vilder iz Kaldera. Jurcam po ovoj pustoši i divljini već puna dva dana i dosadilo mi je da se dalje lomatom i znojim. Jeste li me shvatili?

– Naravno – potvrdi Dok. – Bilo je vruće ovih dana.

– A gde ste se vi za to vreme znojili, mister? – upita ga šerif.

– Na putu od Maninga ovamo.

Vilder je napucao usne i zažmirio. Pošto je nekoliko trenutaka ispiti-vački odmeravao Holideja, bacio je pogled levo od sebe. Najviši i najmršaviji čovek koga je Holidej video u poslednjih nekoliko godina stajao je nedaleko od šerifa, malo nakrivljen u stranu, s desnom rukom naslonjenom na kuk, ispod kojeg je u futrolji ležao revolver, desne noge isturene malo napred i s drugim revolve-

rom u levoj ruci, okrenutoj prema tlu. Taj čovek držao se nehajno, kao da ga se ništa na ovom svetu ne tiče, ali je to njegovo držanje bilo u oštroj suprotnosti s pogledom kojim je odlučno sekao zapadnjaka.

– Kako tebi izgleda, Vile? – upitao ga je šerif.

Vil slegnu koščatim ramenima i Dok pomisli kako će od tog pokreta kosti u njemu zakloparati. Ali nisu.

– Ne znam šta da ti kažem, Dejve – odgovorio je upitani. – Od juče ujutru pratili smo dva traga. Jedan, kako smatram, pripada onom starom olinjalom medvedu Nešu Tuviju, a drugi pripada nekome ko je povezan s nestankom Nore Kvindli. Nisi li ti ono rekao kako će njeni otmičari verovatno ostaviti iza sebe nekoga ko će motriti na to šta ćemo mi preduzeti?

– Da, ja sam to rekao – potvrdi Vilder. – To bi zbilja bilo nešto što bi ona dvojica mogli učiniti. Jedan je mogao smiriti misis Kvindli i odneti je, a drugi je mogao ostati iza njih, osmatrati i obaveštavati šta se događa.

– Imate li nešto protiv da se i ja umešam? – upita Dok.

Šerif mahnu rukom zapadnjaku da ćuti. – Odmah ćemo se vratiti na vas, mister – reče i pogleda svog pomoćnika i savetodavca Vila, koji je takođe nosio značku. Sada se Dok prisećio kako je stari Tuvi pominjao nekog Vila Berdika. – Meni se čini, Vile – nastavi šerif – da smo sve do potoka išli pravim tragom. Dva traga su ostavili otmičari, a treći je za sobom

ostavio stari Tuvi. Od potoka dovde sledili smo samo jedan trag, koji nas je doveo pravo ovamo.

– I pravo do ovoga – primeti Vil Berdik i pokaza revolverom u pravcu zapadnjaka.

Dejv Vilder ponovo pogleda Holideja. Videlo se da je duboko zamišljen.

– Ime? – upitao je.

Holidej se samo za trenutak našao u nedoumici da li da kaže svoje pravo ime ili ne. Onda je instinktivno izgovorio ime koje je obično koristio kada je hteo da ostane nepoznat.

– Džon Blejk – rekao je kratko i nije dao nikakvo drugo objašnjenje o sebi. Čim je izustio ime pomislio je kako mu ta laž može doneti neprilike, ali bilo je već kasno.

– Iz Maninga, rekoste?

– Ne baš iz Maninga. Tačno je da dolazim otuda, ali ne živim tamo. To je bio samo poslednji u nizu gradova, koje sam nedavno obišao.

– Znači da ste bez prebivališta, drugim rečima skitnica? – upita ga šerif.

– Ja bih upotrebio neki drugi izraz. Na primer „putnik“ ili „lutalica“ – odvrati Dok. – Skitnica mi zvuči nedolično za časnog čoveka i džentlmena.

Berdik se osmehnuo od čega mu je lice poprimilo izgled naborane, neštavljene kože.

– I tokom vašeg putovanja sigurno, nikakvom slučajnošću, niste svratili na Kvindlijev ranč, Blejk?

Zapadnjak odrečno odmahnu glavom:

– Ne poznajem nijednog čoveka koji se zove Kvindli, niti znam i za kakav ranč.

– Ali ipak znate da postoji neka gospođa Kvindli – doda Vilder brzo. Glas mu je zvučao oštro, pomalo preteći i kao da vreba.

– Naravno da znam – Holidej opazi kako su neki od ljudi koji su stajali oko njega odjednom radoznalo živnuli. – Zar niste upravo maločas pomenuli neku gospođu Kvindli, koju su oteli dvojica?

Vilder kiselo stisnu usne.

– Koliko se sećam, to je rekao Vil. Tu ste u pravu.

– Jesmo li malo uznapredovali u onome što vas interesuje?

– Jesmo prilično – odgovori mu Vilder. – Dokle smo ono došli? – počeo se vrhom prsta po prašinom pokrivenom, neobrijanom desnom obrazu. – Ah, da, znam. Došli ste iz Maninga. Jeste li došli pravo otuda ili...?

– Došao sam preko pustinje i tuda sam putovao dan i po, a onda preko venca brežuljaka i prerije koja je izgledala tako kao da vapije za dobrom kišom. Rano juče zaustavio sam se na nekom potoku, odmorio se malo i stigao ovamo juče kasno popodne.

– A kuda ste se uputili?

– Predložite mi neko prijatno mesto i ja ću odmah prihvatiti predlog.

Vilder se osmehnu krajem usana i iskosa pogleda Berdika. Ali, činilo se da je ovaj zasad zadovoljan time da sluša i da vođenje razgovora prepusti svom šefu.

– Jeste li ikada pomislili da bi vam Kalder odgovarao? – upita šerif zapadnjaka.

– Nikada nisam čuo za Kalder. A nisam ni prošao pokraj nekog znaka koji bi ukazivao da u blizini postoji neki grad. Sad... kada razmislim kuda sam sve prošao, siguran sam da nisam naišao ni na šta što bi nagoveštavalo da ovde neko poseduje zemlju ili nešto slično. Ovaj kraj mi se učinio zaista pust, veoma dosadan i dugačak za putovanje.

– Niste, dakle, videli nikoga? Baš nikoga? – upita šerif i iznenađen sjaj njegovih sivih očiju upozorio je Holideja da bi to pitanje moglo biti zamka.

– Jesam, juče kasno popodne na padinama onog brežuljka video sam jednog starijeg čoveka. Bio je možda nekih pola časa jahanja ispred mene i izgledalo je kao da mu se žuri. Računao sam da će, ako ga stignem, moći nešto da mi kaže o ovoj pokrajini i čak mi možda savetovati kuda da krenem da bih naišao na neko naselje. Tokom ova dva-tri dana dojadilo mi je da budem sam.

– Toliko vam je dosadilo da biste rado prihvatili i društvo neke žene, zar ne? Ne za stalno, ali tu i tamo – iznenada mu se obrati Berdik. Nedostatak prizvuka humora u tom pitanju opomenuo je Holideja kako šerifov zamenik još uvek nije u pogledu njega odagnao sve sumnje.

– Ja se time ne bavim, zameniče. Nego da vam kažem nešto: ja sam vam rekao odakle dolazim, kuda sam putovao i šta sam video, a mogu vam

sve to ponoviti i reći još detaljnije. Trebalo bi zatim da vi meni objasnite kakva je nevolja koja vas muči i šta se događa u ovom kraju, kako bih ja lepo znao šta mi je ubuduće činiti i čega da se klonim.

Berdik se kiselo osmehnuo:

– Vi ste neki vrlo miroljubiv čovek, Blejk?

– A ko traži nevolju? – odgovori Dok protivpitanjem i sleže ramenima.

Vilder i Berdik su ga dosta dugo studiozno posmatrali, a onda šerif reče: – Tese, pogledaj šta ima u bisagama ovog čoveka, hoćeš li? Vidi, možeš li naći nešto interesantno?

Jedan krupan, dežmekast čovek lica ispresecanog ožiljcima od stakla ili noža, zatrupkao je tromim, medvedim korakom, prolazeći pogledao zapadnjaka nadmoćnim pogledom gospodara i uputio se prema žbunju gde je Holidejev konj neosedlan mirno stajao, povremeno čupkajući lišće s grane obližnjeg drveta. Otvorio je Holidejeve bisage, koje su se nalazile odmah pored žbunja i temeljno ih pretražio, a onda, ostavljajući sadržaj bisaga neuredno razbacan po zemlji, pošao nazad, odmahujući uz put odrečno glavom.

– Dasa putuje bez mnogo prtljaga, to je očigledno. Našao sam samo paket kafe, dve konzerve pasulja, nešto sušenog mesa i duvan. S druge strane su dva lončića, plehani tanjir i mali tiganj. To je sve.

– Kao što vidite, nema ničeg interesantnog. Samo stvarčice koje su čo-

veku potrebne na putu – reče Dok zadovoljno.

Vilder se počeošao po obrazu i umorno uzdahnuo:

– I kažete da niste uspeli da stignete starog Tuvija, je li tako, Blejk?

Zapadnjak odmahnu glavom.

Šerif se okrenu i udalji, pozivajući pokretom ruke Berdika da pođe za njim. Na vrhu padine, tamo gde je Tuvi nestao s domaka Holidejevog pogleda, zastao je i zagledao se u prostrani predeo neukroćene, divlje zemlje, preko kojeg je toga dana zapadnjak nameravao da nastavi put. Neko vreme su Vilder i Berdik nešto razgovarali, a onda je šerif kratko klimnuo glavom i pošao prema svom konju koji je mirno stajao.

– Na konje! Proverićemo sledećih nekoliko milja i ako ništa ne nađemo, prekinućemo poteru i vratićemo se kući teretnim vozom, koji uskoro treba da naiđe – naredio je.

Kada su ostali članovi potere pošli svaki prema svom konju s izrazom olakšanja na licu zbog toga što će lov na čoveka uskoro biti okončan, Dejv Vilder se vratio do mesta gde je Holidej stajao i ponovo se ozbiljno zagledao u njega.

– Kažete da nikada niste bili u ovom kraju, Blejk?

– Nisam – odvrati Dok sigurnim glasom. – Zašto?

– Sve mi se čini kao da sam vas već nekada video. Ne znam gde i kada, kao što ne znam sigurno ni da li sam vas video, ali taj me osećaj muči od prvog trenutka kada sam vas ugleđao.

– A ja mislim da se varate, šerife – odgovori Dok još mirnije. – Nikada nisam zalazio u ovaj kraj, a, uostalom, ima ljudi sa sličnim fizionomijama.

– Vaša je karakteristična i ne zaboravlja se lako – reče šerif, gladeći se po neobrijanoj bradi. – No, u svakom slučaju bilo bi veoma dobro ako biste neko vreme jahali s nama, Blejk. Tako bih bio siguran da se odmah posle našeg odlaska nećete povezati s nekim. Ako kasnije slučajno saznam da ste bili u vezi i da ste nam ovde otpevali gomilu laži, verujte da stvari neće biti jednostavne. Odmah ili kasnije, uhvatiću vas negde i onda ćete videti da sa mnom nije tako lako kao što vam je sada možda izgledalo.

– To važi i za mene – umeša se Vil Berdik. – Nikada nisam mogao da podnesem da me neko slatkorečivo prevede žednog preko vode.

Zapadnjak je izdržao njihove ispitivačke, prodorne poglede i hladno pošao da ponovo spakuje stvari u svoje bisage. Zatim je osedlao svog odmornog konja i, pojahavši ga, vratio se nazad na malu čistinu koja je te noći bila poprište neobičnih događaja. Ne rekavši više ni reč, šerif Dejv Vilder prvi potera svog konja niz padinu, a za njim krenuše i kauboji, predvođeni Berdikom, koji je pažljivo birao put kojim će ići. Zapadnjaka su ostavili da jaše na začelju, okružen Tesom i njegovim drugom, koji su po odelu i ponašanju u svemu ličili na građane. Kada su stigli do železničkih šina, članovi potere zaus-

taviše svoje konje i sedoš se da se odmore u njihovom hladu.

Vilder priđe Holideju i kratko reče:

– Ostanite ovde dok mi ne odemo. Za svaki slučaj.

Zapadnjak samo kratko klimnu glavom.

*

Metalno kloparanje točkova na šinama najavilo je još izdaleka približavanje lokomotive i od tog šuma logor pokraj nasipa je oživeo. Naizgled umoran od života, a posebno od napora dugotrajne potere, Dejv Vilder potraži pogledom zapadnjaka i počasti ga umirujućim, skoro prijateljskim rečima:

– Žao mi je što smo morali da vas malo zadržimo, Blejk, ali smatrao sam da ako nekim slučajem imate ortaka negde u ovim predelima, on sigurno ne bi voleo da vas vidi u našem društvu, jer bi ga to navelo na pomisao da bi mogao biti otkriven i uhvaćen. Ali, sada vidim da moje sumnje nisu bile osnovane. Izgleda da su dvojica lupeža, koje smo pokušavali da uhvatimo, dobili prvi deo igre. Verovatno su do sada već stigli do But Krika, a možda i dalje.

– Do But Krika? – upita zapadnjak, odgovarajući ravnom merom na Vilderov pogled pun simpatija.

– But Krik je mnogo veći grad nego Kalder – objasni Vilder. – Grad koji će mnogo više odgovarati vašim željama i potrebama. Ja lično bih samo gubio vreme tražeći misis Kvindli i

dvojicu ljudi koji su je kidnapovali. Nema nikakve šanse da tamo naletim na njih, jer iz tog grada dva puta dnevno polaze vozovi prema istoku a železnička mreža se dalje račva u svim pravcima. Ići tamo, za mene bi bilo bespredmetno gubljenje vremena. – Pokretom ruke otro je znoj sa čupavih obrva. – Odavde ću se vratiti u Kalder i obavestiću Kvindlija da nisam uspeo. Neka on sam preduzme dalje šta smatra za potrebno.

– Vama se ne događa često da ne uspete – primeti zapadnjak.

Vilder ravnodušno slegnu ramenima:

– Ja ne volim da gubim vreme, to je bitno. Ali, u okviru toga, ponekad uspem, ponekad ne uspem, ali češće ono prvo nego drugo. Žao mi je što sam vas zadržao, ponavljam, ali kako ja gledam na stvar, to zadržavanje jednom putniku bez određenog cilja, ne čini veliku štetu. I vraćam vam vaše oružje.

– Ne čini uopšte nikakvu štetu – složi se Holidej.

Voz je brekćući kloparao prema njima i došavši na rastojanje od nekoliko stotina metara, počeo da usporava. Vilder je pozdravio zapadnjaka učtivim klimanjem glavom i poveo svog konja bliže šinama. Digao je ruku uvis, dajući time mašinovođi znak da stane i voz je još više usporio, a zatim je, uz prodorno metalno škripanje, brekćući stao.

Holidej je poveo svog konja nazad da bi načinio mesta članovima potere, a Vilder je nešto kratko rekao mašinovođi. Zatim je kočničar izašao

iz kabine iz koje je kontrolisao kretanje voza i otvorio vrata jednog dugačkog teretnog vagona. Utovarna rampa spuštana je u položaj za utovar i članovi potere povelili su svoje konje u vagon.

Vilder je predao vođice svog konja Vilu Berdiku da ga ovaj povede zajedno sa svojim, sačekao da svi uđu u voz i da se vrata teretnog vagona klizeći vrata u prethodni položaj, a onda se popeo uz stepenice prvih putničkih kola, koja su se nalazila odmah iza lokomotive. Mahnuvši rukom mašinovođi da može krenuti dalje, ušao je ležernim korakom u unutrašnjost vagona.

Odmah zatim voz je ponovo krenuo, najpre polako, frkćući snažno i izbacujući oblake pare i dima, a zatim sve brže i brže. Holidej je ostao na mestu utovara, posmatrajući odlazak voza i razmišljajući o tome kako je odlaskom te kompozicije završen na neki način jedan deo njegovog života, ni važan ni zanimljiv, ali na izvestan način ipak dramatičan.

*

– Oh, gospode Bože – izusti Nora Kvindli zadihano. – Pa ono je Vilder!

Dvojica, koji su se nadnosili nad njom, zakriljujući njeno vitko, mladačko telo, izmeniše zabrinute poglede pre nego što ju je jedan od njih grubo povukao s ruba zadnje platforme putničkog vagona. Nora se okrenula ljutito prema njemu.

– Budi malo pažljiviji, hoćeš li? – odbrusila je resko.

– Možda sam dosad bio suviše pažljiv i fin – sledio je njegov mrgodan odgovor. – Vi s nama igrate neku igru, gospođo!

Od tih reči Nora se trgla i ustuknula:

– Ja... šta? Na šta se sada žališ, Teflere?

– Žalim se na celo ovo glupo putovanje, dođavola! Jahali smo kao ljudi da bismo stigli do jednog mesta, a sada putujemo na ovaj čegrtaljki da bismo se vratili tamo odakle smo pošli.

Drugi čovek stajao je i netremice gledao Noru Kvindli, ne pokušavajući da prikrije svoju žudnju za njom. Nora ga je pogledala, opazila sjaj požude u njegovim crnim očima i uzmakla. Ali taj korak doveo ju je tačno pored Teflera i, dodirnuvši ga, morala je i od njega da uzmakne.

– To je bio plan – rekla je. – Vi ga znate isto tako dobro kao i ja. Ne može se meni sada staviti na dušu greška samo zbog toga što je jedan glupi šerif, koji je izgubio trag za kojim je išao, odlučio da zaustavi voz i da se ukrca.

– Trebalo je da smo ostali u But Kriku – promumla Tefler. – To je veći grad i u njemu se više toga događa i više ljudi se kreće. Bili bismo manje upadljivi.

Nora Kvindli se lukavo osmehnula:

– Docnije ćete imati dovoljno vremena da potrošite vaš novac i zadovoljite vaše želje. A sada radite ono što vam se kaže!

– Ako će me to što mi se kaže da radim dovesti u sukob s onim prokletim šerifom, gospođo, znajte da mi se to nimalo ne dopada. – Tefler je izvukao revolver i taj njegov pokret izazvao je ženin uplašeni krik. Drugi čovek je pružio ruku i položio je na njeno rame, a kada se ona otrgla od njega, on se zadovoljno nasmešio:

– Ajk i ja smo razgovarali o svemu, misis Kvindli. Računali smo da, ako baš ne marite starog Kvindlija, to je vaša stvar i vaše pravo. Ali, što žudite za Mičelom nama ne izgleda baš sasvim pravo.

Na Norinom mladom i lepom licu ocrtala se briga i na njenom čelu pojavila se jedva primetna bora:

– Ne znam o čemu govorite. Dobro ste plaćeni za ono što ste do sada uradili. Čim posao bude doveden do kraja, dobićete i ostatak koji ste zaslužili. Do tada, bilo bi bolje za vas da pazite na svoje ponašanje i da imate na umu ko sam ja i ko je Džim Mičel.

– Nećemo zaboraviti i imaćemo na umu mnogo toga – rekao je krupniji od dvojice njenih pratilaca i zlokobno se nasmejavao.

Nora je počela da uzmiče sve dok leđima nije stigla do zida vagona. – Ti si lud! – kriknula je.

U tom trenutku voz je krenuo i počeo naglo da povećava brzinu.

– U svoje vreme su mi to često govorili – priznao je Vin. – I ja ni tada ni kasnije nisam pravio pitanje da li je to tačno ili nije, mada sam ponekad pomišljao kako me tim nazivom ljudi vređaju i čine mi nepravdu. No,

nije važno. Ajk je zabrinut zbog tog Vildera, ali ja nisam. On je isti kao i svaki drugi čovek: kad ga pogodi kuršum on pada mrtav.

– Neću nikakvo ubijanje – viknula je Nora na njega. Na to joj Vin priđe i stavi joj svoju ogromnu šaku, koja je zaudarala na duvan, preko usta i pritisnu je uza zid. Nora ga je pogledala očima razrogačenim od straha.

– Polako, Kole – umešao se Tefler.

– Moramo da razmislimo o ovome.

– Ja sam već razmislio – odgovorio mu je Vin, držeći ženu i dalje pritisnutu uza zid, mada se ona, kada je prošao prvi trenutak straha i iznenađenja, počela očajnički koprcati. – Posmatraj stvari ovako, Ajk, mi smo zarobljeni u ovom prokletom vozu, a sada se na njega ukrcao i jedan šerif. On nije ostao pozadi, u teretnom vagonu, sa ostalim članovima potere, već se popeo u putnički vagon. Reci mi zašto je to učinio?

– Da bi izvršio pretres? – Teflerov odgovor više je zvučao kao pitanje nego kao konstatacija.

– Tačno, Ajk. I u kakav položaj nas to dovodi?

– Dovodi nas u veliki škripac.

Vin ozbiljno klimnu glavom u znak da se slaže s tim zaključkom, pa još čvršće pritisnu Noru, držeći je kao prikovanu za zid vagona. Ispod njih spojnice vagona su bučno zvonile i kloparale, pa je morao da govori veoma glasno kako bi ga njegov sagovornik čuo. Sada se obratio ženi:

– U pakleno gadan škripac smo dovedeni, misis Kvindli, a to je nešto što nam se nikako ne dopada. Evo

kako ja gledam na tu stvar: mi smo vas lepo odveli do But Krika, ali vi ste insistirali da vas vratimo nazad, kako biste se sakrili negde blizu vašeg doma. O-kej, mi smo našli da u tome ima nečeg razumnog. U svakom slučaju, računali smo da ćemo biti blizu mesta gde treba da uzmemo novac. Ali sada, s obzirom na ovakav razvoj situacije moraćemo da menjamo plan.

Nora ga je izbezumljeno gledala, pokušavajući da se otme iz njegovog gvozdеног stiska. Ali to joj je donelo samo bol.

– Kako bi bilo da kažeš direktno šta misliš, Kole? – predloži Ajk Tefler. – Vilder će verovatno stići brzo ovamo.

Njegov kompanjon klimnu glavom i izvuče revolver.

– Pa, ovde je jako bučno – rekao je značajno, osmehujući se.

Tefleru zastade dah.

– Ne misliš li valjda da ga ubiješ? – upita s nevericom.

– Ili to, ili će nas taj značkaroški nitkov uhvatiti u društvu s ovom malom damom, a onda će on svakako doći do određenih zaključaka. Možeš biti siguran da nam posle toga neće pružiti ruku da nam čestita što smo je pronašli.

Tefler je bojažljivo pogledao prema vratima koja su vodila u unutrašnjost putničkog vagona. Voz je sada već nekoliko minuta bio u pokretu i mada je znao da šerif po prirodi nije čovek koji žuri, računao je da ipak neće proći mnogo vremena pre nego što šerif stigne do njih.

– Imaš pravo, biće gadno ako nas uhvati – reče i izvuče revolver.

– E, zato nas i neće uhvatiti! – odseče Kol Vin odlučno i skloni šaku sa usta Nore Kvindli. Nora je istog trenutka otvorila usta kao da će vrisnuti, ali joj je Vin munjevito prislonio cev revolvera pod bradu i prinudio je da zabaci glavu. – Budite mirni, pa vam se možda neće ništa desiti, gospođo – reče joj bajagi učtivo, ali s opasnom pretnjom u glasu.

Krik je zamro u Norinom grlu. Samo je procedila:

– Prljava svinjo! Za ovo ćeš platiti!

Vin je ravnodušno slegnuo ramenima:

– Samo vi ostanite mirni, gospođo. A ti, Ajk, čim budeš video da se kva-ka okreće, proći ćeš pored Vildera kao da nam je bilo dosta svežeg vazduha pa želimo da se vratimo unutra. To će ga prisiliti da se izmakne u stranu. Kada budeš iza njega i kad mu ja uperim revolver u zube, ti se vrati nazad i zatvori vrata za sobom.

Nora je prestrašeno slušala izlaganje plana hladnokrvnog ubistva za koje su se pripremali. Kada je začula korake čoveka koji se iznutra približavao zatvorenim vratima, pogledala je predeo koji je brzo promicao pored njih. A onda, kada se Kol Vin isprsisio i svu pažnju usredsredio na vrata vagona, ona je zamahnula nogom i svom snagom ga udarila u koleno. Vin je zaurloao od bola i Nora jurnu pored njega. Zastala je za trenutak, kolebajući se, na rubu platforme, a onda, prikupivši svu hrabrost koju je smogla, skočila.

U tom trenutku voz je ulazio u krivinu i Nora ugleda zid od stena, koji se iznenada pojavio pred njom. Izvila se u vazduhu, uspela da izbegne sudar s ogromnom stenom i na nje-nu sreću pala u neko žbunje. Zamah skoka i brzina voza poneli su je tako da se zakotrljala i produžila da se kotrlja, sve dok se nije zaustavila na jednom gustom žbunju. Potres od pada isterao joj je vazduh iz pluća i kada su se žbunje i stenje prestali okretati oko nje, ona shvati da leži nepomično i gleda u nebo. Uz mnogo napora pokušala je da ostane prisebna i svesna, ali su talasi magle i mraka zapljusnuli njenu svest i posle nekoliko trenutaka ona se više ničega nije sećala.

Voz je brekćući prošao kroz krivinu i počeo da se spušta dugačkom padinom prema ravnoj preriji. Na platformi vagona Ajk Tefler se borio s Kolom Vinom, pokušavajući da se otme iz njegovog čvrstog zagrljaja.

– Nema nikakvog smisla skakati za njom, Ajk – ubeđivao ga je Vin. – Ako nije mrtva predstoji joj dugo pešaćenje.

Tefler iskolači oči u njega:

– Čoveče, pa ona nam vredi čitavo bogatstvo! Neću dopustiti da mi umakne.

– Pokušaj to da gledaš s malo svetlije strane. Sada više nećemo morati da ubijemo šerifa. Čim budemo stigli u Kalder vratićemo se na konjima nazad. Biće lako naći njen trag.

– Kalder je miljama daleko – zabrundao je Ajk Tefler.

– To je rastojanje koje ćemo na ovoj krtiji preći za manje od jednog časa. U povratku će nam trebati možda pet ili šest časova da je nađemo i uhvatimo. A kada je se ponovo dokopamo neće više biti tako drska i žustra.

– Šest časova – promumla Tefler. – Dotle bi je mogao i neko drugi naći.

Vin je stajao naslonjen na ogradu platforme kada su se vrata vagona počela otvarati. Primetivši to, on šapnu kompanjonu:

– Uhvatićemo je, Ajk, ako je još živa, ne brini! A sada... ponašaj se kao da ti je muka.

Tefler zinu. Izgubivši strpljenje, Vin ga okrenu i gurnuvši mu grubo glavu preko ograde platforme, zadržao ga nekoliko sekundi tako. Nije čuo, ali je osetio kada su se vrata vagona otvorila.

Iza njih začuo se duboki glas:

– Nešto nije u redu?

Začuvši ga, Tefler prestade da se otima i, spustivši glavu još niže, počeo bajagi da riga.

Vin se upola okrenuo i nezainteresovano odgovorio:

– Opazio sam kako već nekoliko minuta sve više bleđi, ali sam mislio da će mu biti bolje. No ova lokomotiva purnja i od smrada mu se očigledno smučilo.

Šerif Dejv Vilder se osmehnu s izrazom razumevanja na licu.

– Većini se to dešava – primeti. – Putujete izdaleka?

– Ako njega pitate, on će vam reći da dolazimo iz bestragije. – Pokretom glave Vin pokaza na metalnu

zvezdu na Vilderovoj prašnjavoj i poderanoj košulji. – Predstavnik zakona, je li?

– Vilder iz Kaldera.

– Kalder, je li – Vinov glas je radosno zazvučao. – Dovraga, baš smo tamo pošli!

Šerif ga je pažljivije zagledao, ali bez pretnje u očima.

– Pretpostavljam sam da tako mora biti jer je Kalder poslednja stanica na pruzi. Poznajete li nekoga u gradu?

Tefler je ponovo počeo da riga i Vin ga je nekoliko puta umirujući potapšao po uzanim leđima. Onda pogleda Vildera sa izvinjavajućim izrazom lica:

– Ne, ne znam nikoga u Kalderu. Dole, na jugu, ima posla sve manje, pa smo mislili da ne bi bilo loše ako potražimo nešto na severu. Nijedan od nas dvojice ne plaši se ni znoja ni prašine.

– Kauboji? – upitao je šerif i naslonio se rukom na ogradu, jer se platforma pod njima naglo zaljuljala.

– To i svašta drugo, šerife. Imamo dovoljno novca da se za neko vreme snađemo, ali bismo voleli da što pre nađemo neki posao. Možda ćete nam vi pomoći kada stignemo u grad?

Vilder je pogledao mimo njega pokušavajući da bolje vidi Teflera, ali je ovaj sve vreme stajao pored ograde, stenjao, rigao, pljuvao i kašljao, tako da mu je lice ostalo skriveno od Vilderovog pogleda. Vin je zaključio da Tefler vrlo dobro glumi, ali se bojao da u toj glumi ne pretera. Povukao ga je stoga uvis i naslonio na zid vagona. Tefler je rukavom obrisao

pljuvačku sa usana i izmučenim pogledom osmotrio Vildera.

– Ja poznajem većinu ljudi u Kalderu – reče šerif. – Ako se tamo zadržite, dođite da me posetite.

– Hoćemo – obeća Vin. – Hvala vam.

Šerif slegnu ramenima, još jednom pogleda svakog od dvojice ponaosob, a zatim pređe na platformu susednog vagona, koja se ljuljala kao barka na uzburkanom moru. Otvorio je vrata vagona i pošao unutra, ali se na vratima zadržao, okrenuo se i još jednom ih obojicu pogledao. Za trenutak mrštenje mu je nabralo čelo, ali tada se Tefler oteo iz Vinovih ruku i ponovo plegao preko ograde platforme.

Neprimetno zgrčivši prezrivo stisnute usne, Dejv Vilder produži svojim putem. Nije mogao sa sigurnošću da definiše ono što ga je mučilo. Nije mogao da se seti prilike, mesta i vremena, ali je sasvim sigurno slutio kako je na tog čoveka koji se ovde previjao od muke već negde ranije naišao. No, dok je hodao između dva reda sedišta susednog vagona, rekao je sebi da na svetu sigurno ima mnogo ljudi koji liče na tog čoveka. Kauboji su većinom nalik jedan na drugoga, kao i skitnice.

Zaključivši time svoje razmišljanje o Tefleru i Vinu, nastavio je da traži Noru Kvindli.

Dok Holidej je sačekao da voz skoro nestane iz njegovog vidokruga, a onda je pritegao vođice i pripremio se da pođe svojim putem. Ali poslednji pogled na voz naveo ga je na pomisao da će voz, zavijajući za okuku, potpuno iščeznuti s vidika i zato je još za trenutak zadržao konja da ne krene u suprotnom smeru, jer je tim poslednjim pogledom hteo zajedno s vozom da isprati i ceo taj događaj iz svog života.

Najpre je za okuku zašla lokomotiva, a za njom odmah i prvi putnički vagon. Kada je Dok već digao ruku da kajasima lupi konja po vratu i potera ga u hod, ugledao je nešto veliko belo kako poput velike krpe ili komada platna odleće s voza i to između prvog i drugog putničkog vagona. Posle nekoliko sekundi voz je iščezao iza krivine.

Zapadnjak je nepomično stajao, nastavljajući da posmatra sa zanimanjem krivinu, gde se s jedne strane šina dizao dosta visoki zid stena, a s druge strane predeo je bio ravan, tu i tamo pokriven žbunjem. Ako je mogao da veruje očima, ono belo što je maločas video, ličilo je na komad platna ili žensku haljinu, koja je ispala iz otvorene putne torbe, ili...

Dok slegnu ramenima. To što je video moglo je biti sve i svašta: nešto što vlasniku više nije bilo ni od kakve koristi ili potrebe. Metalno kloparanje točkova po šinama polako se udaljavalo i postajalo sve tiše, a onda je sasvim utihnulo.

Premervši pogledom rastojanje, Holidej je zaključio da krivina pruge nije bila udaljena više od pet stotina metara i mada je pripadao vrsti ljudi koji veruju u ispravnost starog gesla „živi i pusti drugog da živi“, znao je da u ovom slučaju to ne treba primeniti. A znao je da se neće smiriti sve dok ne ustanovi šta je to video.

Usmerivši konja u tom pravcu pojačao je pored šina uz vrlo blagu padinu, sve dok nije stigao do okuke. Bleštanje sunca nateralo ga je da nabije šešir dublje na čelo i njegovim obodom zaštititi oči. Video je mesto gde je žbunje pored pruge bilo poleglo, ali sem toga nije opazio ništa više. Od nečeg belog nije bilo ni traga.

Već je pomislio da su ga oči prevarile zbog igre svetlosti i treperenja vazduha od vrućine i da, u stvari, nije video ništa, kada je nedaleko od sebe ugledao mali komad bele tkanine, veličine džepne maramice. Kada je dojahao bliže i pogledao malo dalje odatle, zapazio je da je na tom mestu teren naglo prelomljen i da se pretvara u jednu dolju, vidljivu tek iz neposredne blizine. A u dolji, pružena na leđima, ležala je neka mlada žena, raširenih nogu i groteskno iskrivljenih ruku. Pocepana desna strana bluže otkrivala je deo krvlju umrljanih grudi, izloženih žestokim sunčevim zracima.

Holidej je odmah sjahao i žurno joj prišao. Sada mu je bilo jasno da je ova žena ispala iz voza... ili je, možda, bila gurnuta? Na njenu sreću,

pala je na gusto žbunje što je ublažilo pad i verovatno joj spasilo život.

Kleknuo je pokraj nje, povukao pocepani komad bluže, namestio ga što je bolje mogao, a zatim je ženu oprezno podigao na ruke. Dok ju je nosio prema svom konju, s njenih usana začuo se uzdah, nalik na stenjanje, ali Dok na to nije reagovao već ju je pažljivo spustio u senku jedne stene. Skinuo je sa sedla čuturicu s vodom i pridržavajući joj glavu jednom rukom, nasuo joj je malo vode u usta. Žena se nakašljala, počela se mlitavo otimati, ali je ipak progutala vodu.

Ohrabren time, zapadnjak joj je ulio još vode u usta i ona ju je opet progutala. Onda je izvadio iz džepa maramicu, nakvasio je i počeo da joj briše čelo i lice. Posle kraćeg vremena ona je otvorila oči i pogledala ga mutnim pogledom. Zatim je odjednom prestrašeno pružila ruku i odgurnula ga.

Dok se uspravio i nastavio tako stojeći da je gleda, držeći sve vreme čuturicu na domaku njene ruke. Nije ništa rekao. Mlada žena je s naporom sela, još uvek zureći uplašeno u njega.

– Nezgodno ste pali iz voza, gospođo – oslovio je sada zapadnjak. – Imali ste sreću da niste polomili vrat.

Nora Kvindli je očajnički odmahнула glavom i od tog pokreta njena dugačka kosa se zaleljala oko njenog lica. Ona je nervozno ukloni rukom. Taj pokret pomerio je, međutim i otkinuti komad bluže, koji je Holidej bio provizorno namestio i on otkri

deo ženinih bujnih grudi. Primetivši to, Nora je žurno pritisnula prsa šakama i besno presekla pogledom muškarca koji je stajao pred njom.

Holidej joj je dobacio čuturicu s vodom i rekao:

– Daću vam nekoliko minuta da se uredite, gospođo. Posle toga pružiće vam se prilika da mi otkrijete kako ste mi pali u krilo.

Nora se nije potrudila da uhvati čuturicu, već je ostala da sedi, nogu podavijenih pod sobom i da zuri u nje. Zapadnjak je na trenutak zadržao pogled na belini njenih grudi, koje njene ruke nisu mogle potpuno da prekriju i nije uspeo da sakrije osmeh. Ima lepo telo, pomislio je i okrenuo se. Vrativši se svom konju, sačekao je nekoliko minuta, zabavljen osmatranjem terena gde se žena, kotrljajući se pri padu, konačno zaustavila. Ponovo je zaključio da je bila vrlo srećna što je prošla sa samo nekoliko ogrebotina i povreda. Za to vreme Nora Kvindli je dovršila dote-rivanje svoje bluze i sada je stajala i uzdržano ga posmatrala.

– Onda, šta kažete, kako se dogodilo, gospođo? – upita je Dok.

– Kako se dogodilo... šta? – odvrati resko Nora.

Zapadnjak pokaza rukom u smeru kojim je otišao voz:

– Jeste li skočili, slučajno izgubili ravnotežu, ili vas je neko gurnuo?

– Gurnuo? – upita Nora uznemireno. – Kako ste došli na tu ideju?

– Gospođo, ja samo pitam. Ne izražavam svoje mišljenje.

Nora je zategla pocepanu bluzu oko svog vitkog tela i uvukla je u suknju. Ovako prljava i poderana, pomalo je podsećala na strašilo i da nije bilo njene prirodne lepote, zapadnjakov utisak bio bi sasvim drugačiji. Dok je ona bila zabavljena nameštanjem i zakopčavanjem rukava, Dok ju je netremice gledao, nastojeći da dopre do njene duše i sazna poreklo hladnog sjaja njenih očiju. Pritom se dobro čuvao da ona ne nasluti njegovu nameru.

– Nisam gurnuta – odgovorila je žena konačno. – Pobegla sam.

– Pobegli... od koga? – upitao je ravnodušno.

Ona ga je pažljivije pogledala, zbacila rukom kosu na ramena i počela da je raspravlja svojim dugačkim, finim prstima. Posmatrajući je, Holidej je zapazio mekoću njene kože, što je ukazivalo da u životu nije ništa teško radila.

– To se vas ne tiče – odvratila je ljutito. – Ko ste vi, uostalom, i šta radite ovde, u pustinji, gde niko živ ne zalazi?

– Ja sam Džon Blejk i pokušavam da negde stignem, gospođo.

– A kuda? I odakle dolazite?

– Iz Maninga – reče Dok kratko. Nije joj pomenuo svoj susret sa šerifom i poterom, niti sa starim Hešom Tuvijem.

– Onda... to znači da niste iz ovih krajeva i da u okolini ne poznajete nikoga?

– Tačno tako, gospođo. Ja sam samo stranac koji ide svojim putem

kako najbolje zna i ume. A kako stoji stvar s vama?

Nora ga je dugo zamišljeno gledala, zapažajući da je njegovo odelo lepo skrojeno i od odličnog materijala i da se ispod elegantnog sakoa ipak naziru nabrekli mišići ruku, ramena i prsa. Po njegovom nehajnom i bezbrižnom držanju zaključila je da se radi o čoveku bez pretenzija i ambicija i da je zato po njenoj proceni bezopasna i beznačajna ličnost.

– Moje je ime Nora Kvindli, mister Blejk, i želim da vam se izvinim što sam se do sada ovako nerazumno ponašala. Ali molim vas da to pripišete mom nesrećnom...

– Pad iz voza poremeti psihičku ravnotežu većine ljudi – prihvati zapadnjak njeno objašnjenje i ona mu se na to po prvi put osmehnula slabim, uzdržanim osmejkom, koji je ipak ublažio nešto od ledene tvrdoće njenih kao nebo plavih, širom otvorenih očiju.

– Da, mora da je od toga – prišla mu je dva koraka bliže, zatim je odjednom zastala i ponovo ga veoma ozbiljno pogledala. – Hoćete li da mi pomognete, mister Blejk?

– Na koji način?

Nora je neodređeno obuhvatila pokretom ruke divlji i pust predeo oko njih.

– Pa ne mogu ovde ostati, zar ne? A ne mogu pešice preći toliki put do kuće.

Holidej se zainteresovao.

– Do kuće? – upitao je.

– Do Kaldera, ili, tačnije, do jednog mesta u njegovoj blizini. Hoćete li?

– Hoću li... šta?

– Hoćete li me odvesti kući, mister Blejk?

Njen glas je opet postao ledeno tvrd i Holidej po tome zaključio da se u životu Nore Kvindli nije često događalo da mora nekoga moliti za uslugu.

– Namera mi je bila da putujem u But Krik, Noro. – Dok je namerno prešao na prisan način oslovljavanja ne bi li, izazivajući u njoj ljutnju, otkrio još neki deo njene skrivene prirode.

– Misis Kvindli za vas, mister Blejk – odsekla je žena oštro. – I znajte kako mi na pamet ne pada da vas molim da me odvedete kući! Da ste makar najmanje...

Holidej podiže ruku i prekide je u pola rečenice:

– Misis Noro Kvindli, da raščistimo odmah nekoliko stvari! Prvo, nisam ja vaš dužnik, nego vi moj. Drugo, idem tamo kuda hoću i kada ja hoću. Treće, nisam vas je gurnuo iz voza i ništa od onoga što ste sada rekli nije učinilo da se osetim pogođenim zbog vaše sudbine.

– Vi biste me ostavili ovde, samu u divljini? – upitala je odjednom zabrinuto.

– Voljan sam da sačekam s vama dok se voz ne vrati, gospođo. Neko mora da vas je video kada ste skočili ili čuo kada ste viknuli.

– Ne, niko me nije niti čuo niti video. Nije mogao – odgovorila je Nora, sada s manje odlučnosti i odbojnosti i prišla mu korak bliže. – Znam sigurno da se voz neće vratiti. S druge

strane, moram što pre da se vratim kući. Bogato ću vas nagraditi za izgubljeno vreme.

– But Krik je bliži, zar ne, gospodo Kvindli?

Nora ga je pogledala, zabrinuto nabirajući obrve ka sredini čela.

– Možda jeste, ali ja tamo ne želim da idem – odgovorila je, osvrnula se nespokojno oko sebe i konačno zaustavila pogled na brdima kroz koja je zapadnjak malo pre toga projahao. – Čujte, zašto se ne bismo sklonili negde u hladovinu, gde bih mogla detaljnije da vam ispričam sve o nezgodi u koju sam zapala i da vam objasnim kako biste mogli profitirati ako biste mi pomogli. Šta kažete na to?

I Holidej je pogledao prema brdima. Bilo je jedva prevalilo podne i najtopliji deo dana tek je nastupao. Malo pre toga već je bio požalio što nije posetio grad Kalder.

– Ne vidim da bi mi čas ili dva baš nešto mnogo značio – odgovorio je. Dohvatio je vođice svog konja i vinuo se u sedlo, a onda pružio ruku koju je Nora spremno prihvatila i pomogao joj da se popne na konja iza njega.

Čim je konj pošao, ona je bojažljivo obavila ruke oko zapadnjakovih prsa i čvrsto se pripila uz njega. Tek tada je u potpunosti osetila čvrstinu njegovih mišića.

Ko je taj čovek, zapitala se i kako bi mogla da ga nadmudri i da ga iskoristi za svoje namere? Tako je! Nadmudriće ga i iskoristiće ga da bude kako ona hoće!

Konj je ravnomerno prelazio užarenu pustinju. Sedeći iza zapadnjaka ona je grozničavo razmišljala dalje.

Hoće! Uspeće u tome sama, bez ičije pomoći. Neprimetan osmejak preleteo je preko njenih usana i ona je, sve ushićenija svojom mudrošću, dozvolila sebi to zadovoljstvo da svoje mlado, jedro telo još čvršće priljubi uz zapadnjakova široka leđa.

*

Holidej je produžio da jaše prema brdima, a onda njihovim podnožjem, uglavnom u pravcu Kaldera. Veći deo puta držao se hladovine, jer su padine brda bile gusto obrasle visokom šumom. Međutim, iako je drveće zaklanjalo sunce, vrućina je bila neizdržljiva. Od sparine, njemu i Nori znoj se slivao niz vrat, ramena i leđa. Bilo mu je još toplije od priljubljenog tela mlade žene. Tokom tri sata jahanja ta se mlada žena, iako je njoj moralo biti isto toliko toplo koliko i njemu, nije požalila na umor niti je tražila da stanu i predahnu.

Stigavši najzad do jednog malog potoka, Dok zaustavi konja u hladu jedne visoke topole i pomože Nori Kvindli da sjaše.

Sjahavši zatim i sam, dočekao se na tlu ukrućenim nogama. Razgibavši ih malo, rekao je:

– Za sada ćemo se zaustaviti ovde. Od toga šta ćete mi ispričati, misis Kvindli, zavisi da li ćemo nastaviti put zajedno ili ću se ja vratiti nazad.

– Zar biste me mogli ovde ostaviti samu? – upita ona ljutito.

Zapadnjak se malo zamislio, a onda odgovorio:

– Misis Kvindli, koliko ja mogu da prosudim, ovo je predeo koji ja ne poznajem, a vi poznajete. Tome želim da dodam i činjenicu da ste vi ili iskočili iz voza u pokretu, rizikujući tim skokom život, ili ste bili gurnuti. U svakom slučaju, to me samo učvršćuje u uverenju da ste vi u nekoj ozbiljnoj nevolji, što opet može značiti da bi neki ljubomorni muž ili grupa razbesnelih građana mogli biti nimalo prijateljski raspoloženi prema meni i da bi mogli poželeti da se dočepaju moje kože. Zato, pre nego što bilo šta odlučim, voleo bih da prethodno čujem vašu priču.

Nora je zabacila svoju dugu kosu s lica nazad na vrat i ramena, okrenula se oko sebe kao da nešto traži i konačno se njen pogled zadržao na bistrom, hladnom potoku.

Ignorišući zapadnjakovo pitanje, rekla je tonom koji je odavao njenu ravnodušnost, a možda i nezainteresovanost za to da odgovori na njegovo pitanje:

– Idem da se okupam.

Istog trenutka udaljila se prema gustom žbunju, koje je raslo na vlažnoj obali potoka. Kada je nestala iza žbunja, Holidej je željno pogledao vodu i pogledom potražio neko mesto malo više uzvodno, gde bi se i sam mogao rashladiti. Pre nego što je krenuo s naumom da svoju nameru i ostvari, ugledao je njenu pocepanu bluzu, zatim suknju i donje rublje

kako se pojavljuju na vrhu jednog žbuna, preko kojeg ih je Nora Kvindli prebacila. Posle toga, ona je, potpuno naga, ne osvrnuvši se nijednom prema njemu, izašla iz žbunja, zagazila u potok i nekoliko puta cela zaronila u vodu. Topli zraci sunca oblili su njeno telo, orošeno bistrim kapima vode i obasjali skoro savršene proporcije njene čvrste, jedre figure. Dok je nekoliko trenutaka stajao kao oduzet, s osećanjem da se negde u njemu budi lepršava, prirodna želja muškarca za ženom.

Izuo se i skinuo košulju kada se iz pravca potoka začuo njen poziv:

– Dođite! Divno je.

Pogledavši ponovo prema Nori, ugledao ju je kako stoji do pojasa u vodi, okrenuta prema njemu, dok su joj na čvrstim grudima poigravali odblesci sunčevih zraka. Pomislio je kako je izraz „divna“ nedovoljan da opiše svu raskoš njene čulne lepote.

Prišao je do ruba potoka i Nora se bestidno zagledala u njega i krenula prema obali, svesno podgrevajući svojom igrom nedoumicu u njemu. Prilazeći sve bliže, sve više je izlazila iz vode, dok se konačno nije zaustavila na metar-dva od njega, samo do kolena u vodi, oblivena bisernim kapljicama, božanstveno lepà i izazovna.

Holidej je skinuo opasač s revolverima i bacio ga na zemlju, a onda otkopčao pojas pantalona. Nora Kvindli je pošla još dva koraka prema njemu, sve dok joj voda nije opala do članka. Pogled joj je bio prikovan za njegova široka prsa i zaobljena,

mišićava ramena. Taj gladni pogled izazvao je u njenim grudima dubok uzdah i ona poče ubrzano da diše.

– Moja priča, koju si tražio da čuješ, Džone, nije tako tužna – rekla je – i znam da ćeš mi pomoći.

Holidej je svukao pantalone i zakoračio u potok, ali pre nego što je stigao do Nore ona je pobegla nekoliko metara nizvodno, smejući se glasno. Dok je skočio u vodu i zaronio celom dužinom tela. Kada je izronio, ugledao je Noru Kvindli kako, prskajući oko sebe kišu kapljica, trči kroz plićak ka obali, prema mestu gde je on ostavio svoje odelo i oružje. Uz pobednički poklič dograbila je sa zemlje njegov opasač i izvukavši revolver iz futrole, okrenula se i stala, onako potpuno naga, gledajući ga očima sjajnim od oduševljenja.

– Šta sad imate da kažete, momčino? – upitala je ironično, držeći revolver uperen u njega.

Holidej je šakama obrisao vodu s prsa i ramena, a onda zabacio mokru kosu unazad. Pošao je lagano prema njoj kao da ne primećuje revolver u njenim rukama. Nora je stajala i držala uperen revolver obema rukama, dišući ubrzano od zadovoljstva što je njena podmukla prevara urodila uspehom. U sledećem trenutku, od nervoznih pokreta nogu koje je instinktivno razmakla kako bi se čvršće oslonila o tle, zaigrali su joj mišići trbuha, bedara i butina. Čak su joj i isturena prsa zatreperila, pritisnuta rukama u kojima je držala revolver. Bila je samouverena i sigurna da ga sada ima u rukama.

– Ne prilazite mi! – opomenula ga je. – Ja ću se sada obući i odjahati. A vi onda možete raditi što vam je volja.

Dok je odmahnuo glavom i nastavio da joj se približava. Za delić sekunde u Norinim plavim očima pojavio se tračak sumnje i straha i ona čvršće stisnu dršku revolvera.

– Upozoravam vas, Blejk, da ne prilazite! Zar umišljate da sam i na trenutak mogla da poželim takvu ništariju i glupaka? Znajte da se ni za trenutak neću dvoumiti da vas ubijem i zato me nemojte prisiljavati da pucam!

– Pucajte ako hoćete – izazivao ju je Dok i nastavio da joj se približava bez kolebanja i trunke straha. Primetio je da je u trenutku kada ga je pogledala duboko uzdahnula, kao neko ko se sprema na veliki napor. A onda je, kao posledica već stvorene odluke da mu uzme konja i odjaše, sledio pritisak njenog prsta na okidač.

Ali umesto pucnja, odjeknulo je samo zvonko prazno škljocanje. Kada je zapadnjak nastavio da joj se približava, Nora je ponovo pritisnula okidač. I još jedanput. Bez rezultata.

– Ne sećam se u poslednje vreme nijedne žene kojoj sam mogao do kraja da verujem, misis Kvindli – izustio je Dok, prilazeći, dok je ona očajnički pritiskala okidač revolvera. A onda je odjednom glasno opsovala, zavitlala revolver ciljajući Doka u glavu i okrenula se da pobegne.

Holidej je potrčao za njom, uhvatio ju je za ruku i povukao je k sebi.

Nora je od naglog trzaja izgubila ravnotežu i pala na zemlju. Pre nego što je uspela da ustane, zapadnjak joj je priskočio i ponovo je uhvatio za ruku, koju je ona pri padu istrгла. Grubim trzajem povukao ju je i uspravio, a ona je, braneći se, zamahnula levom rukom da ga udari po licu. Holidej ju je preduhitrio i čvrsto joj stisnuo zamahnutu levicu, a onda ju je lagano privukao sebi. Norino nago telo približilo se sasvim uz njegovo i on ju je zadržao tako, tik uz sebe, kao da nema nameru da je pusti. Nije se uopšte obazirao na sevanje njenih divljih očiju.

– Prljava svinjo – povikala je, gušeći se od besa.

Dok je mirno odmahnuo glavom:

– Vi ste počeli ovu igru, Nora!

Pokušala je da se otrgne iz njegovih ruku i pošto joj to nije uspelo odjednom se umirila. Iz njenih plavih očiju iščezla je oluja besa i ona duboko uzdahnu. Onda je ispružila obe ruke ka njegovim ramenima i obgrlila ga prstima oko vrata.

– Bila sam luda, Džone, priznajem to – rekla je iskreno.

– To je istina. Bili ste ludi – složio se Dok.

Nora obliznu usne i disanje joj se opet ubrzalo. Priljubila je telo uz njegovo i zatvorila oči, a onda je odjednom klonula u njegovo naručje.

– Nisam... nisam dovoljno jaka da ti se oduprem, Džone – rekla je u jednom dahu i uzdigavši se na vrhove prstiju, snažno prslonila obraz uz njegov, a onda lagano pošla usnama niz njegovo lice sve dok nije našla

njegove. Mada se nije odupirao tome, Holidej je neprekidno imao na umu da je samo nekoliko trenutaka pre toga ta žena bila spremna da ga ustreli kao kojota.

Onda se Nora izmakla korak nazad i, držeći ga za ruku, polako se spustila na zemlju i povukla ga za sobom.

– Ispričaću ti jednu vrlo tužnu priču o sebi, Džone – rekla je – ali sada nije vreme za to.

*

Koliko dugo su ležali zagrljeni zapadnjak nije znao niti je želeo da zna. Kada je konačno opazio da je vreme već dobro odmaklo, pridigao se na lakat i pogledao Noru u oči. Žena je smelo izdržala njegov pogled i na njenim vlažnim usnama zaigrao je zadovoljan osmeh.

– Moja priča nije više tako tužna, Džone – izustila je.

– S moje tačke gledišta svakako nije – odvratio je Dok. Onda je ustao i otišao do mesta gde je ležalo njegovo odelo. Ali, umesto da se obuče, on se ponovo bacio u potok i zaronio, prskajući oko sebe i plivajući, sve dok mu se i Nora nije pridružila. Igrajući se u vodi, ona ga je ponovo zagrlila i tada, začudo, Holidej pomisli kako uopšte nije načisto bi li ga ta žena, kada bi joj se pružila prilika, hladnokrvno ubila ili ne.

Izašavši iz vode, navukao je pantalone i obuio čizme, a zatim je iz džepa pantalona izvadio nekoliko metaka. Dok ih je stavljao u magacin svo-

ga klota digao je glavu i uhvatio je kako ga ozbiljno posmatra.

– Znači, uopšte mi nisi verovao? – upitala ga je.

Dok zadenu revolver u futrolu i pogledom potraži konja koji je mirno pasao.

– Naravno da nisam.

– I šta sada? – upita ona.

Holidej je nemarno slegnuo ramenima. Dok mu je ona prilazila, popravlajući pocepanu bluzu, više iz koketerije nego da bi prikrila svoju nagotu, on je osmatrao put koji je pored potoka vodio prema Kalderu. Po njegovom računu do grada ih je delilo još dobrih četiri ako ne i pet časova jahanja.

– Ono što se desilo, Noro, bilo je zaista lepo, to ne mogu poreći. Ali to još uvek ništa ne menja. Da čujemo tvoju priču.

Nora zaključila kako ne može više odlagati svoju ispovest i prišavši mu, zavodnički njišući bokovima, klekla je pored njega i počela da ga miluje po ruci dugačkim, negovanim prstima.

– Ja sam udata žena, Džone – priznala je.

– Tako sam nekako i mislio – odgovorio je suvo.

Njeno se glatko, visoko čelo namršti:

– Zaista? Kako to?

– Nesrećno udata – objasni Dok. – Žudela si za pravim muškarcem.

Bes planu u Norinim očima i ona naglo zamahnu desnom rukom s namerom da ga ošamari. Ali Dok je uhvatio za ruku, zadržavši je daleko od

svog lica, ne reagujući na njen bolni jauk zbog stiska njegove ruke.

– To se događa – nastavio je. – Žena ponekad očekuje suviše mnogo od života. A onda, kada stvari ne krenu onako kako je ona priželjkivala ili, bolje rečeno, sanjala, dolazi do sumraka, dosade, dani se lenjo vuku, a noći postaju sumorne. Toliko sumorne da ih je teško preživeti. Ono što je ona u mašti videla kao rajski vrt, ispunjen mirisom cveća i ugodnim prolećnim povetarcem, pretvorilo se u ljigavu žabokrečinu ili u beskrajnu pustinju, sprženu nemilosrdnim suncem. Ona tada shvata da je negde načinila grešku, ali je nemoćna da išta promeni. Tako dani prolaze, noseći sa sobom njen jad i gorčinu i sve veću tegobu.

Nora ga je iznenađeno pogledala:

– Ti... ti to znaš, Džone? Otkuda... kako znaš?

– Događa se to u životu.

Norina ruka skliznula je sa njegove mišice i ona je instinktivno i bezvoljno prikupila oko sebe svoju bluzu. U tom trenutku izgledala je kao nesrećno siroče i oblak tuge zamračio joj je lice. Holidej se sažalio što je u izvesnim trenucima morao biti grub prema njoj, jer je bio svestan da ona sada ne glumi i da je iskrena.

– Jeste, sa mnom je baš tako – reče ona. – Mislila sam da će me Sem Kvindli usrećiti, da će mi pružiti ono na šta sam mislila da imam pravo kao ljudsko biće. On me je mnogo želeo, preklinjao me je da se udam za njega i obećavao mi kule i gradove.

– Bogat je, je li? – upita je Dok.

Nora je klimnula glavom i brzo ga pogledala sumnjičavo, proveravajući da li se iza tog pitanja krije nešto više od obične radoznalosti. Ali ma koliko se trudila, na njegovom bezizraznom licu nije otkrila ništa.

– Sem Kvindli je najveći zemljoposjednik u celoj pokrajini Kalder, Džone. Ako čovek stane bilo na prednju, bilo na stražnju terasu njegove kuće i pogleda prema horizontu, sve dokle god mu pogled dopire pripada njemu.

– To onda znači da si postigla ono što si htela, Noro – konstatovao je Dok.

Žena se kratko i glasno nasmeja:

– U materijalnom pogledu pretpostavljam da jesam. Ali to ne predstavlja sve u životu. Ti ne znaš drugu stranu svega toga.

Dok izvadi iz usta dopušenu cigaru, ugasi je o deblo iza sebe i odbaci je kažiprstom u travu. Nora se uznemireno udaljila od njega, a onda se opet vratila i počela vrhom cipele praviti šare na zemlji pred sobom.

– U njegovom odnosu ima nešto što ne mogu da podnesem. On jednostavno ne može da se uzdrži i da me ostavi na miru. Bez obzira gde smo, ko je prisutan i koje je doba dana ili noći, on ne skida ruke s mene – strela se od drhtavice ili gađenja. – Za njega sam ja nešto što mu pripada, nešto što on koristi kao stvar. Nema u njegovom odnosu prema meni nimalo prefinjene nežnosti i blagosti.

Dok je prevukao nadlanicom po usnama, ali ništa nije odgovorio. Odjednom ga je obuzela želja da ne

bude tu, već da je negde na putu koji vodi daleko od ovog mesta i Kaldera. Poželeo je da bude sam.

Sluteći šta se u njemu događa, Nora je promenila raspoloženje i na njenom licu pojavio se nešto vedriji izraz. – Ali to nimalo ne interesuje Džona Blejka, lutalicu i pustolova, zar ne? – Nije sačekala njegov odgovor već je odmah nastavila: – Kako bilo da bilo, ja sam nameravala da napustim Sema, ali pre nego što sam to učinila dvojica gadova, koji su se zvali Kol Vin i Ajk Tefler, uvrtili su sebi u glavu da me kidnapuju i da me drže u ropstvu dok ne dobiju otkup. Ostavili su za sobom dovoljno vidljiv trag kako bi ih Semovi kauboiji i čuvari reda iz Kaldera mogli pratiti, ali zahvaljujući neopisivoj gluposti ljudi iz potere, njihovoj neodgovornosti ili lenjosti, potera nas nije stigla. Kada su me otmičari konačno doveli do But Krika, ja sam shvatila kakvi su to ljudi i bila sam do srži uplašena. Bila sam takoreći na rubu pameti.

– Voz s kojeg si pala putovao je od But Krika prema Kalderu – podseti je Dok.

– Da, tačno – prihvati Nora. – Ta dvojica nitkova zaključili su kako će biti bolje ako se vrate u Kalder i lično zatraže otkup za mene, umesto da me drže zarobljenu u But Kriku i otuda stupe u kontakt sa Semom. U međuvremenu, u njihovim glavama rodila se podla ideja da me siluju pre nego što me vrate mom mužu.

– Jesu li to oni rekli? – upita Dok.

Nora ozbiljno potvrdi klimanjem glave.

– Da, i oni bi to učinili, Džone – grozničavo je počela trljati ruke kao da joj je hladno i zadrhtala celim telom. – Oh, gospode Bože, kad samo pomislim na to – okrenula se od Doka, nekoliko puta začesljala prstima kosu na vratu i posle dubokog uzdaha, koji je iskreno odslikao njeno raspoloženje, nastavila: – Držali su me na platformi koja je povezivala dva putnička vagona i kada su videli da se u voz ukrcao šerif Vilder i da će poći u potragu za mnom, oni su smislili da ga ubiju.

Rekavši to, okrenula se prema Doku i odlučno ga pogledala:

– Ja nemam baš visoko mišljenje o Vilderu – rekla je – koji, kada mu to odgovara, može biti i grub i prava antipatična zver, ali ipak nisam želela da budem uzrok njegove smrti. Sačekala sam stoga svoju šansu i iskočila iz voza.

Holidej je pogledom obuhvatio predeo kojim je trebalo da prođu do grada i sa zadovoljstvom konstatovao da je spuštanjem sunca ka horizontu i dnevna žega popustila.

– I tako si se našla ovde – zaključio je umesto nje.

– Da, ovde, gde ne bih želela da budem, Džone. Ti ćeš mi pomoći, je li?

Dok se osmehnuo i taj osmeh otkrio je crtu dobroćudnosti, koja je postojala u njemu:

– Ne vidim kako bih mogao drugačije postupiti, Noro. Ali šta će biti kada stignemo u Kalder?

– Ništa posebno. Poslaću obaveštenje Semu i on će doći da me odvede. Tako će se ova neprijatna epizoda okončati.

– A šta je s onom dvojicom? Kako si rekla da se zovu... Kol Vin i Ajk Tefler? Jesu li oni do sada već stigli u Kalder?

Nora je lagano odmahнула glavom. Sada joj je kosa bila potpuno suva i u njenim dugačkim crnim viticama pojavio se plavičast, čak i svetao odsjaj. I u njene obraze vratilo se nešto rumenila. Pomislivši na njeno jedro telo, koje mu je tako željno odgovaralo dok mu se davala, Holidej je duboko uzdahnuo. Ipak će morati da ode do Kaldera i da ovaj događaj dovede do kraja. Smatrao je da joj, za ono što mu je pružila, duguje bar toliko.

– Njih dvojicu će goniti do kraja i oni će biti obešeni – rekla je. – Ili će biti ustreljeni kao psi, što i jesu.

Dok je klimanjem glave primio k znanju tu njenu žestoko izgovorenu izjavu i poveo konja iz hlada drveća, gde su do tada sedeli. Nora je pošla za njim, ali nije ni pokušala da se popne na konja. Oko njih je vladala duboka tišina i samo se u lišću čuo slab šum prohladnog večernjeg povetarca.

– Kada budemo stigli u Kalder, Džone, moraš li da odeš dalje?

Zapadnjak je slegnuo ramenima:

– Zašto bih ostao?

– Moj muž, kao što sam ti rekla, poseduje veliki ranč. Mi zapošljavamo dvadesetak, ili čak i više kaubojja i uvek ima mesta za još jednog

posebnog čoveka. Mogla bih razgovarati sa Semom i on bi te možda uzeo. Mogao bi izvesno vreme raditi na ranču, ne mislim kao kauboj, jer to tebi očigledno ne bi odgovaralo, već u nekom drugom svojstvu... kao nadzornik, na primer, ili nešto slično.

Dok se osmehnuo krajičkom usana:

– Misliš li da bi to bilo pametno, Noro?

– Zašto da ne? Za ime božje, ja nisam budala! Mogu da se kontrolišem, a znam da možeš i ti. Ali našlo bi se trenutaka kada bismo mogli...

Glas joj je zamro u grlu i zapadnjak se vinu u sedlo. Baš prava žena, ova Nora Kvindli, pomislio je, mada je negde u dubini podsvesti ipak još čuvao izvesnu rezervu prema njoj. Pružio je ruku da joj pomogne da se popne na konja iza njega i zastao, jer je u tom trenutku iza stabla jedne topole izišao čovek s naperenom puškom u ruci.

Nora je kratko prigušeno kriknula, ali je zapadnjak ostao pribran i, kao da je očekivao da se taj čovek pojavi, mirno rekao:

– Zdravo, Tuvi. Uspeo si, zar ne?

Heš Tuvi je umesto odgovora samo podigao cev puške za nekoliko santimetara.

– Izgleda da ste i vi uspeali, mister. Otkud to da ste još uvek u ovom kraju?

Nora Kvindli se odmakla od zapadnjaka i razrogačivši oči zagledala se u Tuvija:

– Prokleti lupežu, šta još hoćeš od mene?

– Nisam ja lupež i ti to dobro znaš, ženo – graknu starac ljutito na nju. – Nameravam da odmah sada izvučem iz tebe nekoliko reči koje će razobličiti tvoje laži.

– Bolje spusti tu pušku, nevaljalče! Tuvi se zlobno nasmejao, o onda opet uperio cev prema zapadnjaku:

– Ovaj čovek me je jednom prevario, ali to se više neće desiti, u to sam siguran! Mene su gonili kao da sam šugavi, bedni pas i optužen da sam lopov. Ali ja sam rešio da stvar isteram na čistinu i pri tome ću ostati.

Nora je kratko pogledala Holideja, koji kao da je bio zabavljen činjenicom da se ona uplašila od starčevog prisustva.

– Džone, reci ovoj matoroj budali da pođe svojim putem! Svejedno mi je da li će biti uhvaćen ili ne. Želim samo da mi ne smeta i da mi se sklanja s puta.

– Vama smeta što sam u blizini, je li tako, gospođo Kvindli? – rekao je Tuvi udvorički, lukavo se smeškajući. – Brine vas možda nešto što bi veoma interesovalo staroga Sema?

Rumen izbi po Norinim obrazima.

– Ne znaš ti ništa, stara budalo! Nema ničega što bi ti mogao da znaš!

– Nema? – Tuvi se tiho zacereka. – A šta reći o onome što se dogodilo u štali kada se Mišel vratio iz prerije nešto ranije, a stari Sem ostao s ljudima da završi još neke poslove? Bila si malo neobazriva i luckasta kada si slagala da bi Sema okrenula protiv mene. I tako smo došli dovde! Ovaj gospodin može ići kud

mu je volja i ukoliko pre ode, utoliko bolje! Ali ti... to je nešto drugo. Ti ćeš poći sa mnom na ranč i reći ćeš Semu da je laž ono što si mu ispričala o mojoj nameri da ga opljačkam. Ako to ne budeš učinila, curo, dajem ti reč da ću ispričati Semu sve što znam o tebi i Mičelu.

Norine usne su zadrhtale i Dok opazi kako se u njoj kuva bes.

– Sem ti neće verovati, matora ludo – prasnula je.

– U početku možda neće – složio se Tuvi s njenom primedbom. – Ali Sem je pametan čovek. On će početi da razmišlja, a možda će nešto i proveriti. Možda ja nisam jedini koji zna za tebe i Mičela. Možda i neki drugi nešto znaju i kada im se sve predoči i kada se od njih zatraži...

Nora je odjednom jurnula prema Tuviju i starac je hitro ustuknuo i podigao pušku do visine grudi.

– Stanite vas dvoje! – prasnula zapadnjak.

Nora je zastala u pola koraka, a Tuvi je podigao glavu i prkosno pogledao Holideja:

– Vi se u ovo ne mešajte, mister! Nisam zaboravio da se, zahvaljujući vama, umalo nije desilo da u ovim brdima budem uhvaćen. Nisam takođe zaboravio ni to da ste odjahali s Vilderom i njegovom šugavom pote-rom. A sada, vidim vas ovde sa ženom Sema Kvindlija. Ni to neću zaboraviti.

Holidej se nagnuo u sedlu i obema rukama se oslonio o jabuku sedla.

– Tuvi – rekao je i u njegovom glasu zazvonila je odlučnost od koje se

starac malo trgao i uzdržano ustuknuo. – Nemojte mi se mešati u poslove i nemojte me ometati. A sada predlažem da nas ostavite na miru, da se brinete o sebi i rešavate svoje probleme.

– Vraga ću – zamumlao je starac. – Ona mora poći sa mnom i sprati ljagu s mog imena. U ovoj pokrajini živim već skoro...

– Nije me briga koliko dugo živite u ovoj pokrajini, Tuvi. Vodim misis Kvindli nazad njenom mužu i ne želim da imam nikakvog posla s vama.

– E, to ipak neće moći da ide tako, mister. Imaćete posla sa mnom, sviđalo vam se to ili ne.

Zapadnjak odmahnu glavom:

– Hajde, čistite se odavde, stari!

Heš Tuvi se namršti:

– Mister, uvidećete da u mnogo čemu u vezi sa mnom grešite.

– Grešio ili ne, samo mi se sada sklonite! Misis Kvindli i ja polazimo!

– Đavo da ga nosi, idem i ja s vama!

– Ne mogu da vas sprečim da to učinite – reče Dok i pruži ruku Nori. Ona je još jednom neodlučno pogledala Tuvija, a onda prihvatila Holidejevu ruku i popela se na konja iza njega.

Kada se namestila u sedlu i rukama obgrlila njegovo snažno telo, rekla je starcu:

– Heše, ostavi se toga! Pusti me na miru i idi svojim putem!

Zapadnjak je petama podbo konja i prošao pored Heša Tuvija. Opazio je kako ih je starac pratio s upere-
nom puškom i dugo gledao za njima,

sve dok nisu zašli za vrh jednog malog uzvišenja i izgubili se van domašaja njegovog pogleda.

– Stara lažljiva hulja – procedila je Nora Kvindli, ali se Dok pravio da nije čuo njenu primedbu. Njegov jedini cilj bio je sada da je dovede do Kaldera i da je preda u ruke njenog zabrinutog muža. Možda će posle toga ispiti u salunu nekoliko brendija, a posle toga ponovo krenuti svojim putem.

*

Negde pred zalazak sunca pred njima se u daljini pojavio Kalder, obavijen u izmaglicu prašine i vreline koja je još titrala nad ugrijanim tlom. Ugledavši trag na horizontu, na rubu bujnom travom obrasle prerije, pri zamiću rumenilu zalazećeg sunca, Holidej je na prvi pogled bio impresioniran njegovim izgledom i taj utisak se iz minuta u minut pojačavao. Dve ulice, koje su se pružale od severa prema jugu i dve druge, koje su ih poprečno presecale, delile su grad na devet približno podjednako velikih blokova, što je po njegovom mišljenju još od samog nastanka, a posebno tokom daljeg razvoja, zahtevalo mnogo pažljivog planiranja i sistematske gradnje. Iza Kaldera pružali su se obronci obližnjih brda, a na zapadu, odmah pored poslednjih kuća, tekla je dosta široka reka.

– Kuda tačno da idemo, misis Kvindli? – upita Dok, zategnuvši vođice

konja ispred predgrađa, odakle je s interesovanjem pratio užurbano kretanje i vrevu na glavnoj ulici. Oslovio je ženu iza sebe sa „misis Kvindli“, smatrajući da je dolaskom u grad došlo i vreme da njihov odnos bude prividno vraćen u zvanične okvire.

– Negde gde bih se mogla očistiti i doterati, Džone. – Nora se zamislila za trenutak a onda prstom pokazala u pravcu jedne paralelne ulice. – Najbolje bi bilo da odemo u Mejlijev pansion. Tamo ću provesti noć.

– Zar ne bi bilo bolje da odmah pođeš kući? – upita je Dok. – Da tvoj muž sazna da si živa i zdrava.

– Poslaću mu poruku da sam stigla, a on može doći ujutru da me uzme. Bože, toliko sam umorna da ne mogu da se maknem ni pedlja!

Holidej je bez protivljenja i raspravljanja prihvatio njenu želju i potvrdivši konja ka glavnoj žili kucavici grada, ušao u široku, točkovima mestimično duboko izbrazdanu ulicu, koju mu je Nora pre toga pokazala.

Kada su prošli polovinu ulice, ona mu pokaza rukom udesno i reče:

– Eno tamo! To je ta kuća!

Zapadnjak je pogledao gde mu je pokazala i ugledao bleštavo osvetljen ulaz u odaju pokrivenu tepisima i jednog starijeg čoveka, naslonjenog na dovratnik. Kuća je izgledala stara kao i čovek pred njom, ali je delovala čisto i uredno.

– Ovaj pansion mi se ne čini dovoljno dobrim za osobu vašeg društvenog položaja, misis Kvindli – primetio je i zaustavio konja pred privezištem.

Nora je sklonila ruke s njegovog struka i kliznula na tle. Kratko vreme je posvetila doterivanju svoje suknje, a onda je ponovo pažljivo namestila pocepani deo bluze.

– Nensi Mejli je moja prijateljica – objasnila je – i približno je istog rasta kao i ja. Od nje ću pozajmiti nešto za prvu priliku.

– Da, to mi se čini pametnim – složi se Dok, ostajući u sedlu.

Stari čovek, naslonjen na dovratnik, odmerio je Noru Kvindli od glave do pete i, pljucnuvši kroz zube, kao da ga pod milim bogom ništa ne interesuje, rekao:

– Svuda su vas tražili, misis Kvindli. Svuda gde bi uopšte mogli da pomisle da će vas naći.

Nora se napravila da ga nije čula i zakoračivši na trotoar, okrenula se ka Doku:

– Hoćeš li... još ostati u gradu? Želela bih...

– Da, još jedno kratko vreme, misis Kvindli – odgovori zapadnjak glasno, kako bi ga starac čuo, a onda nastavio tiše: – Najverovatnije da neću otputovati pre jutra jer je i meni potreban odmor. Kada se uredite, možemo jedno drugom poželeti „zbogom“.

Nora ga je značajno pogledala, a onda dobacila brz, žučan pogled starcu na vratima. Činilo se kao da joj je na vrh jezika da nešto kaže, ali se onda predomislila i ušla u pansion. Holidej ju je čuo kako, ušavši, doživljava Nensi.

Ne silazeći s konja, on upita starog dokoličara:

– Ako bi ti grlo bilo suvo kao slana pustinja, gde bi se uputio, starče?

Stari se za trenutak zamislio, a onda okrenuo glavu i pogledao unutrašnjost pansiona. Na njegovom licu, koje se dobro izborale godine, nije se zapažala nikakva promena.

– Ja sam uvek suv kao pustinja, stranče – odgovorio je.

– Onda ćeš mi verovatno pokazati put.

– Računaj da si našao vodiča, stranče.

Rekavši to, starac se odvojio od dovratka, povukao naviše pantalone koje su na njemu visile, a onda, začuvši glasove iz unutrašnjosti kuće, prišao ponovo vratima i doviknuo:

– Idem načas, devojko!

– Kuda, dedice? – začulo se nečije brzo postavljeno pitanje.

– A kuda bih ja mogao poći? – odvratio je stari i krenuo ulicom. Zapadnjak je sjahao i pošao za njim, vodeći svog konja, ali tek što je prešao nekoliko koraka iz zgrade pansiona istrčala je jedna mlada žena.

– Ali, dedice, obećao si – doviknula je za njim.

Stari je samo odmahnuo rukom i produžio svojim putem. Kada se Holidej okrenuo, zainteresovan da vidi ko je ta mlada žena s tako prijatnim glasom, ugledao je vitku priliku skladnih oblina, odevenu u tesno pripijenu bluzu i podjednako tesnu suknju od tvida. Devojka je sada sasvim izašla napolje i, bosonoga, stajala je malo raskrečenih nogu na drvenom trotoaru. Dugačka plava

kosa padala joj je u talasima na mršava ramena. Očigledno je bila zabrinuta i ljuta zbog ponašanja njenog dede i nije se libila da to pokaže, presekavši zapadnjaka optužujućim pogledom.

Holidej je slegnuo ramenima i produžio za starcem. Trebalo im je obojici samo nekoliko minuta da stignu do početka jedne sporedne ulice u koju je stari skrenuo. Još par deseti-na koraka i našli su se pred ulazom u jedan salun.

– Ja sam za viski – javio se stari.

– Ja sam za pivo, ali tek posle dobrog brendija – odgovorio je Dok. Privezao je konja u uzanom dvorištu i prateći staroga, ušao u salun. Krčma je vonjala na loš viski i zapadnjak je zaključio da u takvoj krčmi ni pivo ne može biti dobro, a pošto nije bilo ni brendija, naručio je dva viskija. Odmah je platio poručeno piće.

Samo što je krčmar stavio čaše pred njih, starac je zgrabio svoju i u jednom gutljaju progutao piće i obliznuo usne s uživanjem, a onda duboko uzdahnuo.

– Gde ste je našli, mister? – upitao je Doka.

– Šest ili sedam časova jahanja u pravcu But Krika.

– Je li bila s dvojicom nevaljalaca?

Holidej odmahnu glavom i zagleda se u svoje piće. Stari je zamišljeno napucao usne, uzeo ponovo svoju čašu i iskapio nekoliko preostalih gutljaja, koja su se u međuvremenu nakupile na dnu.

– Po gradu se priča da su je oteli i odveli dvojica nevaljalaca i građani

su se toliko uzbunili da su sakupili veliku poturu, koja je pošla za njima. Šerif se nedavno vratio praznih ruku, a, evo, vi ste se sada pojavili s gospodom Kvindli, zdravom i živahnom kao da se ništa nije dogodilo. Hoćete li mi ispričati kako se sve to događalo?

Zapadnjak se naslonio leđima na šank i pogledom obuhvatio odaju pred sobom. Krčma je bila poluprazna. Većinu prisutnih gostiju činili su kauboiji, ali je bilo i nekoliko trgovačkih pomoćnika i poslovnih ljudi.

Kada je šerif Vilder, namrštenog čela, razmaknuo dvokrilna ulazna vrata i ušao, žagor je odjednom zamro. Vilder je pogledom obuhvatio prisutne, a kada je ugledao Holideja, uputio se prema njemu i pridružio mu se pokraj šanka.

– Dugujete mi jedno objašnjenje, mister Blejk – rekao je nategnuto. – Jedno veliko objašnjenje.

Zapadnjak je opazio da se starac izmakao korak u stranu i osetio da su se na njemu zaustavili zainteresovani pogledi prisutnih.

– U čemu je stvar, šerife? – upita.

– Stvar je u tome da ja ne volim kada se neko sa mnom poigrava, mister Blejk. Poslednji put kada smo se rastali, vi ste sedeli na konju i posmatrali voz kojim smo mi otputovali. Ispravite me ako grešim, ali tada sam imao utisak da ćete vi poći za But Krik.

– Nije potrebno da vas ispravljam – potvrdi Dok bez okolišenja. – U pravu ste.

Vilderovo lice se zateglo u ledenu masku. Holidej je opazio da se iza njega nešto kreće. Bolje pogledavši, prepoznao je šerifovog zamenika Vila Berdika, koji je izgledao sve pre nego prijateljski raspoložen. Berdik je prišao bliže i stao negde oko polovine šanka, izguravši čoveka koji se tu nalazio kako bi napravio mesta za sebe i kako bi prostor između njega, Vildera i Holideja bio čist.

– Kako se to desilo? – upita Vilder.

Zapadnjak je neodređeno slegnuo ramenima i oslonio se svom težinom o lakat.

– Verovatno vam je već poznato da sam ovamo dojahao sa misis Kvindli?

– Poznato mi je.

– Pa zašto onda niste nju pitali? – produži Dok.

Vilder žmirnu i lice mu se smrklo:

– Zato što ona u ovom trenutku nije u stanju da odgovori na moja pitanja, jer kupanjem skida prljavštinu od puta sa sebe. Zbog toga sam računao da bi mi privremeno i vaš iskaz bio dovoljan.

Holidej kratko klimnu glavom.

– Priča je dosta jednostavna, šerife – rekao je i ispričao šta se dogodilo nakon što su se njih dvojica rastali. Izostavio je samo svoj ljubavni doživljaj s Norom i pojavu Heša Tuvija.

– Sto mu muka, kako je to moguće? – graknu šerif začuđeno.

Zapadnjak ponovo sleže ramenima:

– Izletela je iz voza i pala pravo meni u krilo. Onda me je jednostavno zamolila da je dovedem nazad u

Kalder. Eto, to sam učinio i ako je to zločin, onda sam ja krivac.

Vilder baci pogled niz šank do Berdika, koji je mirno stajao, podbočen o kukove, namršten i s izrazom neverice u vodnjikavim, sivim očima.

Pošto od svog zamenika nije dobio nikakav kategoričan odgovor na svoj upitan pogled, Vilder sumorno reče:

– Našli smo vas gore, u brdima, Blejk, i tamo ste nam ispričali priču koju sam prihvatio. Ali odmah posle toga vi se nalazite s ženom za kojom se traga na polovini teritorije pokrajine. Nešto se tu ne uklapa kako bih ja hteo.

Holidej je umorno uzdahnio i spustio praznu čašu na šank. Od početka je naslućivao da je Nora Kvindli oličenje neprilika i činilo mu se da je bio u pravu.

– Šta vam se tu ne uklapa, šerife? – upita.

– Sve se ne uklapa, dodavola! Za tu ženu je javljeno da je nestala i mada niko nije video da je oteta i iako nije bilo tragova borbe na mestu gde je nestala ili negde uz put, tvrdilo se da je kidnapovana. A onda, kada sam već odlučio da dignem ruke od potrage zato što sam verovao kako je verovatno odvedena u But Krik, ona se odjednom pojavila na putu od But Krika ka Kalderu, sama i, kako vi kažete, pala vam je pravo u naručje. Eto, zato kažem da tu nešto zaudara i, kako mi se čini, zaudara na jako trulo.

– Ako tome dodate činjenicu da je niko nije video u vozu i da je voz temeljito pretražen, dolazimo do toga

da u vašoj priči ima mnogo rupa, Blejk. – Dok je to govorio, Vil Berdik je prišao bliže, smeškajući se samo polovinom lica.

Zapadnjak ga je mirno pogledao i rekao:

– Onda predlažem da svi pođemo da razgovaramo sa misis Kvindli i da je pustimo da ona kaže svoje. Slažete li se?

Vilder obuhvati vrh brade palcem i kažiprstom i ponovo upitno pogleda Berdika. Njegov zamenik se osvrnuo oko sebe i osetivši da sem njih trojice njihov razgovor ne interesuje više nikoga u salunu, promrmljao:

– Da, učinićemo tako, Blejk. U međuvremenu uzeću vaše revolvere.

– Zašto? – upita Dok mirno.

– Zbog toga što već duže vreme Sem Kvindli sumnja da se njegova žena spetljala s drugim čovekom, pa može biti da ste vi taj čovek. – Berdik pruži ruku, tražeći Dokov revolver.

– Čak i ako bi to bilo tačno, to je samo privatna stvar zbog koje nemate razloga da mi uzimate oružje – usprotivi se zapadnjak.

– Možda nemam, ali možda i imam. Znači li to da nećete da mi date revolver? – upita Berdik i zauze preteći stav.

Holidej je znao da s Berdikom može lako izaći na kraj, ali je na drugoj strani stajao Vilder. Šerif je čuao, mada nije bilo sumnje da bi u slučaju sukoba podržao svog pomoćnika. Pa ipak, Dok odluči da rizikuje, jer mu je takvo ponižavanje bilo mrsko.

– Moji revolveri ostaju kod mene, zameniće – rekao je mirno i pokretom ruke uklonio šerifovog zamenika u stranu, pa se uputio ka vratima. Prošao je kroz njih i krenuo trotoarom ka mestu gde je ostavio svog konja, a do ušiju mu je sve vreme dopirao bat koraka obojice čuvara, koji su ga pratili. No kada je stigao do prečke za koju je privezao konja, njega tamo više nije bilo.

– Vaš konj je smešten u štalu – obavestio ga je šerif.

Holidej ga tmurno pogleda:

– Želite li da proverite da li sam i ja žigosan?

– Možda ćemo doći i na to. Pođite polako dalje.

Zapadnjak je pošao niz sporednu ulicu do susedne, koja ih je odvela do pansiona Mejli. Deda Nensi Mejli, koji je pre njega izišao iz saluna, stajao je ispred pansiona, naslonjen na stub.

– Jeste li slučajno videli mog starog prijatelja Tuvija? – upitao je ironično.

Vilder je pošao ispred Doka, ostavljajući Berdika da motri zapadnjaka s leđa.

– Kad Tuviju dosadi da beži – odgovorio je – on će se već sam vratiti. Kuda bi uopšte mogao otići?

– On nije lopov – reče starac. – Možda zna da izmišlja stvari i da priča ono što nije video, ali lopov ni u kom slučaju nije.

– Dva svedoka govore drugačije – primeti Vilder i uđe u hol pansiona. Ušavši za Vilderom, zapadnjak primeti da zgrada iznutra miriše na svežinu i čistoću, uprkos starim, ove-

štalim tapetama i dotrajalom nameštaju. Berdik pritisnu zvono na portirskoj loži i okrenu se da Holideja izbliza bolje zagleda. S lukavim izrazom u očima reče:

– Zapazio sam da je na sebi imala pocepanu bluzu, Blejk. Da li to nešto znači?

Dok ništa ne odgovori. Iz jedne prostorije na desnoj strani začuli su se laki koraci i odande se pojavila Nensi Mejli s uzrujanim izrazom na licu. Berdiku i Vilderu je kratko klimnula glavom u znak pozdrava, a onda se zagledala u Doka.

– Nora će odmah sići – rekla je, igrajući se nervozno kožnim kaišem, koji joj je krasio struk suknje. – Zaista se nadam da ćete prema njoj biti blagi i obazrivi, šerife Vildere, Nora je preživela paklene muke.

– Zar mi nismo, mis Mejli? – odgovori protivpitanjem šerif, a onda značajno pogleda Holideja. – Mada, možda, neki od nas i nisu prošli tako loše.

– Što bi značilo? – zatraži zapadnjak objašnjenje.

Vilder slegnu ramenima. – Kasnije ću to objasniti. Možda. – Rekavši to, udaljio se i počeo da posmatra predvorje i stepenice, kao da nikad u životu nije bio u pansionu. Istina je, međutim, bila da je tu često navraćao, većinom pod izgovorom da ima nekog posla. Mada nikada nije otkrio Nensi svoja osećanja, koja je gajio prema njoj, činjenica je bila da je za nju bio zainteresovan i da je ta devojka često bila predmet njegovih razmišljanja. Da je nekim slučajem

našao dovoljno hrabrosti da joj se približi i da joj kaže šta misli, pitao se, bilo je potpuno neizvesno kakav bi uspeh kod nje postigao.

Jak miris parfema odjednom je ispunio odaju a s mirisom je stigla i Nora Kvindli. Na sebi je imala sveže ispeglanu haljinu, koja je, međutim, bila za broj manja od veličine koja joj je odgovarala.

– Šerife Vilder... zameniće Berdik...

– pozdravila je obojicu čuvara reda, a zatim je s osmehom prišla Doku.

– Moram reći da sam vam veoma zahvalna, mister Blejk, i da name-
ravam da vam uzvratim vašu dobro-
tu i ljubaznost.

Vilder se namrštio i značajno se nakašljao:

– Na ovog čoveka naišli smo slučajno juče oko podneva, misis Kvindli i on nam je ispričao neku besmislenu priču kako je bajagi putnik lutalica, koji se slučajno, tu prolazeći, našao. Rekao je da ne poznaje nikoga u ovoj pokrajini. Ali ipak...

Nora se zasmejala, predviđajući unapred šta će šerif reći i šta ga kopka.

– Besmislena priča velite, Dejve? – rekla je podsmešljivo. – A zašto tako mislite?

Dejv Vilder nije znao šta da učini s rukama i našao je rešenje u tome da zakači prste za kopču opasača.

– Zato što je odjednom prestao da luta.

– Prestao je samo zato da bi meni pomogao – objasni Nora žustro. Pogledala je Doka i oči su joj vragolasto zasjale. – Zar im niste rekli

kako ste me našli, Džone, i kako ste me doveli ovamo?

– Sve sam im rekao – obavesti je Dok.

Nora se sada ponovo okrenula Vilderu.

– Pa čemu onda ovaj zvaničan susret, Dejve? Šta biste još želeli da znate?

– Ne šta bismo još, nego želimo da znamo celu priču, od početka do kraja.

Za to vreme Nensi Mejli je otišla iza portirske lože i tamo se posvetila savijanju rublja, stolnjaka i salveta. Trudila se da ne gleda u zapadnjakovom pravcu. Sve što je o njemu znala bilo je da je na neki zagone-tan način zadobio Norinu naklonost, što ova nije čak ni pokušavala da prikrije. Čak i sada Nensi je smatrala da je Norino ponašanje prilično skaredno za jednu udatu ženu. I to još pred Dejvom Vilderom i Vilom Berdikom! Ali, na kraju krajeva, pomislila je, to je bio Norin stil... nerazuman i zavodnički. Nerazuman...?

Nora je za to vreme ispričala svoju avanturu od trenutka kada je pobjegla od Teflera i Vina do trenutka kada se vratila u grad. Kao ni Dok, ni ona nije pomenula njihov ljubavni doživljaj, niti susret s Hešom Tuvijem. Ovo drugo Holidej je smatrao čudnim, ali je računao da ona za to sigurno ima razloga. Možda je želela da zaštiti starca.

Kada je završila priču, Vilder je mračno pogledao Berdika i promumlao:

– Sve se slaže.

Berdik, međutim, nije hteo da prihvati ono što je čuo:

– Đavola se slaže, Dejve. Meni tu ipak nešto zaudara. Ovaj Blejk ovde...

– Zaboravi na Blejka – preseče ga Vilder kratko. – Mi treba da gonimo Teflera i Vina.

Berdik se ispravio i isturio bradu a na licu mu se ukazao izraz tvrdoglavog opiranja:

– A kako, dođavola, njih da nađemo kad ne znamo kako izgledaju?

– Ja ih znam – izjavi šerif i krišom pogleda Nensi Mejli da bi je uhvatio kako ga radoznalo gleda. Prošaputao je sebi u bradu neku kletvu i pošao prema izlaznim vratima.

Berdik nije pošao za njim, nego je doviknuo prema izlazu:

– Poznaješ ih? Kako to?

– Naišao sam na njih u vozu kada sam tražio misis Kvindli – odgovorio mu je šerif preko ramena i produžio da ide, očigledno nespreman za dalji razgovor. Stigavši do vrata, okrenuo se i obratio direktno zapadnjaku:

– Ako vam to nešto znači, imate moje izvinjenje, Blejk, ali priznajem da bih bio srećniji ako biste što brže napustili grad.

Holidej nije imao vremena da odgovori, jer je Vilder čvrstim koracima izašao, a Berdik je pošao za njim.

Kada je odjek njihovih koraka utihnuo, Nora Kvindli je duboko odahnula i rekla:

– Pošto je sada sve završeno, mogli bismo malo da se proveselimo. – Uze-la je Nensi za ruku i uputila se prema velikoj prostoriji na desnoj strani,

dodavši u hodu: – Dođi, Džone, svima nam je potrebno da nešto popijemo, a sem toga, treba da upoznaš moju vrlo dobru prijateljicu Nensi. Bože, kakvi su ovo dani bili!

Ne pomerivši se s mesta, Dok odgovori:

– Hvala, ali mislim da bih radije prošetao.

– Od toga nema ništa, Džone – rekla je Nora žustro. – Nećeš valjda ozbiljno shvatiti glupe priče Dejva Vildera? Čuj, čim Sem bude saznao šta si učinio, on će ti širom otvoriti vrata celog grada. Nemoj biti malodušan i hajde, pridruži se našem slavlju.

Pre nego što je Holidej mogao da odgovori, Nensi se usprotivila:

– Nora, možda mister Blejk...

– Gluposti – prekide je Nora i vrativši se nazad, uze Doka pod ruku. On je samo slegnuo ramenima i, ne protiveći se, pošao za njom. Prošli su kroz jednu veliku prostoriju, koja je, kako je utvrdio, predstavljala trpezariju i ušli u jednu manju, hladovitiiju odaju, koja je gledala na dvorišnu terasu. Kao da je kuća njeno vlasništvo, Nora prinese tri udobne stolice oko jednog stočića, a onda otvori bife-ormarić i počne nešto tražiti u njemu. Za to vreme Nensi je ćutke stajala, stisnutih usana i pogleda odlučno okrenutog od Doka Holideja.

Baš kada je, posle kraćeg traženja, Nora iz ormarića izvadila jednu bocu i tri kristalne čaše i okrenula se da nešto kaže Nensi, vrata verande su se otvorila i unutra je ušao visok, tamnokos muškarac. Izgledao je kao

čovjek koji je često u sedlu i veći deo vremena provodi u preriji.

Nora priguši krik u grlu. Zamalo da ispusti bocu. No, pogledavši munjevito na Doka i Nensi, ona se momentalno pribrala i ponovo zauzela pozu smirene osobe.

– Džime – oslovila je pridošlicu, stavljajući bocu na sto – zar je vest već stigla na ranč?

Oslovljeni se značajno zagledao u zapadnjaka i tek posle nekoliko sekundi primetio i prisustvo Nensi i učtivo je klimnuo glavom.

– Čuo sam da ste se vratili – odgovorio je, okrećući se ka Nori Kvindli.

– Ko ti je to rekao, Džime? – iza Norinog nastojanja da izgleda obično i nehajno, Dok je osetio prikrivenu napetost.

– Vilder. Upravo sam ga sreo na ulici. Pošao je u lov na dvojicu koji se zovu Vin i Tefler. Šta se desilo?

– Oh, to je duga priča, Džime! A šta je tebe dovelo u grad?

To pitanje, čini se, da je Džima zbunilo i on je počeo bezglasno da miče usnama, kao da traži odgovor. Konačno su reči izašle iz njegovih usta:

– Posao. Sem je želeo da ostanem na ranču, za slučaj da stigne neki glas gde se vi nalazite.

– Dragi Sem – rekla je Nora, nežno se smešeći. – Je li bio jako zabrinut?

– Da, bio je jako zabrinut, naročito kada je stiglo pismo sa zahtevom za otkup.

Nora zaokruži usne u oval:

– Otkup? To je, dakle, Džime?

– Baš to, misis Kvindli. Otkup. Sem je rekao da će platiti samo da vas

dobije nazad živu i zdravu. – Uzdahnuo je kroz zube i Dok je stekao utisak da je taj čovek razmišljao o nečemu što nije ispalo onako dobro kako je on mislio. – No, pretpostavljam da Sem sada može sebi uštedeti taj novac, zar ne?

– O, naravno – odvrati Nora bez premišljanja. – Vratila sam se živa i zdrava zahvaljujući Džonu. – Osmehnula se toplo zapadnjaku i dodala: – Ali ti još nisi upoznao Džona, zar ne, Džime? Ovo je Džon Blejk... Džim Mičel, Semov nadzornik.

Na Mičelovo lice navukla se tanka skrama uzdržanosti. Holidej mu je klimnuo glavom i za uzvrat dobio samo hladan pogled.

Džim Mičel se onda okrenuo ka Nori i rekao:

– Mislim da bi bilo najbolje ako bismo pošli kući, misis Kvindli, i oslobodili Sema velike brige.

Nora je nabrala obrve i napućila usne, kao da je iznenađena tim predlogom:

– Ne, Džime, ti pođi kući i reci Semu da sam dobro, živa i zdrava. Nema potrebe da ujutru dolazi po mene da me vodi kući jer će Džon biti dobar da on to učini. Ako budem mogla da ga nagovorim, Džon će preuzeti neki posao na našem ranču.

Zapadnjak nije imao vremena da porekne svoju eventualnu nameru da stupi u takav aranžman, jer pre nego što je i zaustio da nešto kaže, reč je uzeo nadzornik Mičel:

– U ovo doba godine mi otpuštamo višak ljudstva, misis Kvindli, a ne da još primamo nove. – Pogledao je

zapadnjaka pravo u oči, ne čekajući da Nora nešto kaže na njegovu izjavu i očigledno ne očekujući nikakav prigovor: – Što se tiče vaših usluga, Blejk, mi smo vam zaista veoma zahvalni, mada to, u stvari, i nije bila neka velika usluga. – Zavukao je ruku u džep i izvadio smotuljak novčanica. – Je li pedeset dolara dovoljno? – upitao je s demonskim sjajem u očima, očigledno u želji da tako niskom cenom za zapadnjakove usluge naznači i vrednost onoga ko ih je učinio. Bilo je jasno da Holidej u tom čoveku nije imao prijatelja.

Nora se okrenula prema nadzorniku ranča, sekući ga ljutitim pogledom. Ali Holidej nije dopustio da se vnu varnice. Pogledao je nadzornika u oči i sasvim mirno rekao:

– Nije potrebno da bilo šta platite. Moje vreme nije tako skupoceno.

Mičel je to prihvatio bez raspravljanja i, zadovoljan ishodom, slegnuo ramenima.

– Kako hoćete – odgovorio je i vratio smotuljak u džep, a onda se obratio Nori. – Onda, dobro. Ako ste spremni, misis Kvindli, možemo da pođemo.

Rumen planu u ženinih obrazima:

– Rekla sam ti, Džime, da ću noćas ostati u gradu! Ako hoćeš, možeš s nama ispiti jedno piće, a ako ne, onda pođi pravo kući i podnesi Semu izveštaj.

– Trebalo bi da pođete – nije popuštao Mičel. Zategnuti ton i uporni pogled doprinosili su da to zvuči kao naredba. Nora je, međutim, mirno

izdržala njegov značajan pogled i energično odmahнула glavom.

– Pa, to bi bilo sve, Džime – odvrtila je kratko, što je trebalo da znači da je razgovor okončan. – Reci Semu da sam vrlo umorna i da mi je potreban odmor. Reci mu i da ništa ne brine.

Mičel zatrepta očima, baci kratak pogled na Nensi, a onda skoro neprijateljski pogleda zapadnjaka.

Posle izvesnog vremena, koje se prisutnima činilo beskrajno dugim, iako, zapravo, nije trajalo duže od pola minuta, nadzornik ranča duboko uzdahnu, okrenu se na petama i bez reči, čvrstim korakom iziđe iz odaje.

Nora se odjednom predomislila i doviknula za njim:

– Čekaj, Džime! Poći ću s tobom da ti objasnim!

Obrativši se Nensi i Holideju, dodala je:

– Neću se dugo zadržati. On je ovako zaštitnički nastrojen zbog toga što je vrlo lojalan Semu i želi da Semu uštedi svaku izlišnu brigu.

Rekavši to, žurno je izišla iz prostorije.

Zapadnjak je pogledao Nensi i upitao:

– Želite li još jedno piće, mis?

Devojka je još uvek gledala prema terasi, na kojoj je Nora nestala, ali se na Dokove reči okrenula prema njemu i nesigurno se osmehnula:

– Pa, ne znam... možda sasvim malo, s dosta vode.

Dok je uzeo bocu i nalio malo pića devojci u čašu, a znatno više sebi... Zatim je u njenu čašu s malo viski-

ja dodao vode iz jednog srebrnog pehara i pružio devojci čašu.

– Za srećan dolazak i mirnu noć – nazdravio je.

Nensi se ponovo osmehnula, ovaj put nešto toplije. A onda, kao da joj se učinilo kako je bila suviše slobodna u ophođenju prema jednom nepoznatom čoveku, ponovo se počela poigravati kaišem na svojoj suknji. Očiju oborenih ka podu, nekoliko puta je stidljivo srknula tečnost iz čaše.

*

Nora Kvindli je bila odsutna petnaestak minuta i za to vreme je Holidej ispio dva viskija i s Nensi Mejli vodio pomalo nervozan i nategnut razgovor. Nervozan zbog nekog nespojstva koje je Nensi s mukom uspevala da prikrije, ali koje nije promaklo zapadnjakovom iskusnom oku. Dok je zbog toga bio iznenađen, mada bi, da je hteo da bude iskren prema sebi, morao da prizna kako to nije ništa neobično i da su se mlade žene u prvim trenucima poznanstva retko kada osećale ugodno u razgovoru s njim. Delovao je na njih onespokojavajuće, mada to nije želeo i tek posle izvesnog vremena obično bi mu polazilo za rukom da zadobije njihovo poverenje, pa da razgovor počne teći bez zastoja i ustezanja.

Da bi devojci kraj njega uštedeo neprijatnosti, ustao je, izvinio se što mora otići i uputio se ka izlaznim vratima, kroz trpezariju.

Nensi je odmah ustala i pošla za njim da bi uz put ulučila priliku da ga zapita:

– Možda biste želeli da noćas ostanete kod nas, mister Blejk? Imamo dosta slobodnih soba, a uverena sam da će Nora želeti da s vama još priča o vašoj zanimljivoj avanturi.

– Ne verujem, mis Mejli. Mi smo jedno drugom rekli sve što je bilo potrebno da se kaže – odgovori Dok, koraknuvši dalje. Ali kad je izašao i zakoračio na trotoar, Nensi je još uvek bila iza njega. On se okrenuo i sa zanimanjem je pogledao.

– Jeste li možda želeli još nešto? – upitao ju je i ona je pocrvenela kao da je neko polio vreloom vodom.

– Oh, ne – odvratila je. – Ništa.

Njeno ubrzano disanje od kojeg su joj se vidljivo dizale i spuštale grudi, govorilo mu je da nije tako.

– E, pa, onda, idem da nešto prezagajim – rekao je. – Možda ću popiti još koju čašicu, a onda ću videti šta ću. Može se desiti da još večeras nastavim put. – Rekao je to, iako je dobro znao da u te sate nikuda neće krenuti, pogotovo što je i sam bio umoran i iscrpljen od neprospavane noći. Vršcima prstiju dodirnuo je obod šešira. – Drago mi je što sam vas upoznao, mis Mejli.

– I meni je drago – odgovorila je devojka i na tome se njihov razgovor završio. Zapadnjak krenu prema glavnoj ulici.

Krenuo je drugom ulicom, a ne onom kojom je već ranije prošao s Vilderom i Berdikom. Kada se našao na polovini ulice primetio je da ga

neko prati. Nije se osvrnuo, jer nije želeo da uhodi otkrije kako je primećen, ali je, što je više mogao, utišao bat svojih koraka, oslanjajući se svom težinom tela na prednji deo stopala. Nije bilo mesta sumnji da ga neko sledi, jer je sada sasvim jasno čuo prigušene korake za sobom. Produžio je da hoda sve do ugla gde su se sekale sporedna i glavna ulica, a onda se naglo okrenuo. Heš Tuvi je stao iza njega kao ukopan i donja usna mu se zbunjeno obesila od iznenađenja kad ga je Holidej, munjevit pruživši ruku, zgrabio za prsa i odigao uvis tako da je stari jedva nožnim prstima dodirivao tle.

– Hej, mister, možete li malo lakše – zastenjao je.

– Šta, dođavola, još hoćeš od mene? – upita ga Dok i grubo ga prodrmusa, tako da je Tuviju bilo teško da mu razgovetno odgovori.

Tek kada je Dok prestao da ga drmusa, on se javio glasom punim molbe:

– Želeo bih samo da porazgovaramo malo, mister. To je sve. Samo da porazgovaramo!

Holidej malo popusti stisak svoje ruke i na starčevom licu javi se izraz olakšanja. No to još uvek nije značilo da mu je zapadnjak oprostio što se šunja za njim i što ga uhodi, jer je odmah zatim pritisnuo Tuvija uz zid trgovine, koja se nalazila upravo tu, na uglu. Pri oskudnoj svetlosti Dok je primetio da Tuvi pogledom pretražuje mračnu sporednu ulicu.

– Dođavola, Tuvi, počinjete da mi idete na živce – rekao je.

Starac nije protestovao, ali je poricao zapadnjakovu tvrdnju:

– Jeste, priznajem da sam vas pratio, mister, ali nisam vas ometao. Je li tako? To morate priznati.

Holidej nije bio raspoložen na bilo kakve ustupke. Ipak, popustio je pritisak šake i odmakao se od Tuvija na dohvat ruke, osmotrivši i sam u isto vreme tihu ulicu dokle god mu je pogled dopirao kroz mrak. Nije video ništa što bi ga zabrinulo, ali ga je ipak počelo obuzimati neodređeno osećanje nesigurnosti i napetosti. Vilder, Berdik, Mičel, pa sada i Tuvi, dosađivali su mu i ometali ga svojim prisustvom. A on je sada želeo samo da nešto prezalogaji i popije, a onda da mirno prespava noć. Bez Nore Kvindli, razume se, s kojom bi mogao imati samo nepravilike.

Heš Tuvi je ugurao peševe izvučene košulje nazad u pantalone i ispravio se. Do tada je već bio povratio nešto od svoje sigurnosti i samopouzdanja.

– Video sam vas – rekao je – kada ste misis Kvindli živu i zdravu dopremili do pansiona Mejli, mister. Smatram da ste na taj način uradili pravu stvar. Baš ono što treba.

– I? – požurivao ga je Dok.

– Video sam vas kad ste pošli sa starim Benom Mejlijem.

Holidej ga je ćutke gledao, ne pokazujući ničim šta misli.

Tuvi je otresao prašinu s prsa svoje košulje i čvornovitim prstima začesljao proređenu, prosedu kosu.

– Onda sam vas video kako ste se vratili nazad s Vilderom i onim pasjim sinom Berdikom.

– Onda pretpostavljam da ste čuli šta sam rekao i jednom i drugom – primeti zapadnjak sarkastično.

Tuvi je živahno potvrdio glavom:

– Da, čuo sam i posle toga sam vas video kada je došao Mičel. Rekao sam vam za njega, zar ne? Rekao sam vam kako je on posvedočio da sam ja opljačkao Sema Kvindlija.

Holidej je umorno uzdahnulo, ali je Tuvi, ne obazirući se na znakove dosade koje je Dok pokazivao, nastavio, dižući jedva primetno glas od uzbuđenja koje ga je počelo hvatati:

– I, šta mislite, šta sam učinio kada je Mičel otišao i kada je misis Kvindli pošla za njim?

– Ne znam. Recite mi.

– Pratio sam ih, eto šta sam učinio! Njih dvoje su me opanjkali i žigosali kao nitkova, mister Blejk, i morao sam da saznam zašto su to učinili. Neka me đavo nosi ako konačno nisam saznao!

– Šta ste to saznali? – upita ga Dok da što brže čuje do kraja Tuvijevu priču kako bi se mogao tog starca otarasiti.

– Mnogo – odgovori Tuvi i osmehnu se, otkrivajući bezuba usta. – Uhvatio sam ih u svađi i raspravljajući. Stari Sem će pobesneti kad mu kažem šta sam doznao.

Holidej je strogo pogledao Tuvija i starac je ustuknuo, shvatajući da zapadnjak ne deli njegovo oduševljenje. Zbog toga je mirnijim i trezvenijim glasom nastavio:

– Čuo sam nju kad mu je kazala: „Sve je završeno, Džime. Biće najbolje ako sve zaboravimo.“

– Ako zaborave... šta? – upita Dok.

– Nije rekla. Onda je Mičel kazao: „Vraga, Noro, vraga ćemo zaboraviti!“ Ona se jako uznemirila i tada ispričala kako su Tefler i Vin hteli da je napastvuju i da je to bio razlog zašto je pobjegla od njih i skočila iz voza. Onda joj je Mičel rekao da se ništa nije promenilo i da će, kada mu se Tuvi i Vin jave, ponovo napraviti planove za akciju.

Sada se, i protiv svoje volje, zapadnjak zainteresovao za Tuvijevu priču.

Opazivši kako je pobudio interesovanje svog sagovornika, Tuvi se našao u svom elementu:

– Onda je Nora Kvindli počela da više na njega, insistirajući da je, bez obzira na ono što se tada zbilo, sve neuspešno završeno te da je taj neuspeh njihova greška, koja će ih pratiti do kraja života. Rekla mu je da na svaki način pronađe Teflera i Vina i da im začepi usta... ali zauvek.

Rekavši to, starac je radoznalo i s velikim iščekivanjem uperio pogled u Doka, ali pošto na njegovom licu nije zapazio nikakvu promenu, produžio je:

– Zar ne vidite, mister Blejk? Dođavola, pa sve je jasno kao dan! Mičel je najmio Teflera i Vina da kidnapuju Noru i ona je u tome voljno učestvovala. Posle toga trebalo je da se samo pritaje i da Semu Kvindliju upute ucenjivačko pismo. Pretpostavljam da je Mičel, s obzirom da je sve vreme bio u blizini Sema, imao

za cilj da motri na razvoj događaja i da pazi da se slučajno ne dogodi neka greška.

– Nešto od toga se uklapa u tok događaja – reče Dok ne naročito oduševljen.

– Nešto... nešto kažete! Dovraga! – povika Tuvi, a onda uplašeno pogleda prema glavnoj ulici i spusti glas: – Sve se uklapa, mister Blejk, kažem vam! Ona se ukrkala na voz s Teflerom i Vinom u nameri da se vrati u Kalder, ali niko od njih nije računao da će Vilder i Berdik zaustaviti voz nasred pruge i da će se ukrcati. Tu su događaji krenuli naopako po njih. Može biti da je Noru obuzela panika pa je zato skočila.

Dok Holidej ništa nije odgovorio, jer se u mislima vratio unazad na sve ono što mu se desilo, počev od susreta s beguncem Tuvijem i poterom koja je tragala za starcem i otmičarima, pa sve do bekstva Nore Kvindli iz kandži Teflera i Vina, koji su je, ako je verovati njenim rečima, držali zarobljenu. Da, zaključio je, veći deo Tuvijeve priče uklapao se u ono što se zaista odigralo. Bilo je, međutim, nekoliko praznina.

– Zašto bi Nora Kvindli smislila takav plan? – upitao je Tuvija. – Zar sa Semom Kvindlijem nije imala sve što joj srce može poželeti? Zar nije on najveći zemljoposjednik u ovoj pokrajini?

Tuvi se sarkastično nasmejavao:

– Sve što bi mogla poželeti, kažete, mister Blejk? Dovraga, pa zar ste već zaboravili šta se desilo između vas i nje tamo na potoku?

Na zapadnjakovo lice navukla se bezizrazna maska i Tuvi je žurno ispružio ruku, zauzimajući odbrambenu pozu:

– Sve sam video, mister Blejk, ali to nisam mogao izbeći, jer sam vas pomno pratio. Šta mogu? Video sam vas kada ste posle njenog iskakanja iz voza odjahali s njom. Zaboga, ne pada mi na pamet da vam nešto prebacujem, jer Nora nije nikakav anđeo i nije to bila od prvog dana njenog braka sa Semom! – Digao je ruku s raširenim prstima i počeo brojati na prste: – Najpre je bio Džes Morgan, nadzornik ranča. Kada ga se zasitila, nagovorila je Sema da ga otpusti. Zatim je došao Džim Mičel i mogu vam reći da se s njim redovno sastaje. Kažem vam, mister Blejk, ja znam sve šta je ona radila i ona zna da ja to znam. To je bio razlog što je lagala o meni i što je navela onu budalu Mičela da i on kaže. Namera joj je bila da me ukloni, te da posle toga izvede simuliranu otmicu i s novcem, koji bi tobožnji otmičari dobili na ime ucene, pobegne s Mičelom. To je jasno kao dan i samo budala ne može to da vidi.

Holidej je u sebi morao da prizna da mu Tuvijevo zaključivanje u dobroj meri izgleda logično.

– Zar je Sem Kvindli tako loš zgoditak? – upita.

– Sem je budala, mister Blejk. Naravno, on je čvrst čovek i veoma uspešan, pa pretpostavljam da bi žene, kao što je Nora, mnogo profitirale ako bi se vezale za njega. Ali, naža-

lost, Sem više nije mlad i u ophođenju je dosta isključiv.

– Grub? – upita Dok.

– Možda bi se i tako moglo reći. Sem je čovek koji priznaje samo jedno mišljenje – svoje. Svakoga ko se s tim ne slaže on maltretira i uklanja s puta. I mogu vam reći da ne pamtim, niti iko pamti, da je u celom životu učinio ili rekao nešto ljubazno. Sem nikada nije popuštao nikome i kada bi nešto pozeleo, bila to zemlja, stoka, pravo na vodu, šuma... ili žena konačno, nije se libio ni grubih metoda da to dobije.

Držeći se kažiprstom i palcem za vrh brade, zapadnjak se prisetio da mu je u trenutku iskrenosti Nora priznala kako je Sem Kvindli čovek nasilničke naravi i da je neprestano zlostavlja.

– Čak i kad biste bili u pravu, Tuvi – rekao je – šta vi tu možete učiniti?

– Potražiću Sema i otvoreno mu sve reći.

– Ali i Nora i Mičel imaće tu da kažu neku svoju reč, zar ne?

– Ne, neće ako pre toga nađemo Teflera i Vina.

– Nađemo? Mi?

Heš Tuvi je energično zaklimao glavom.

– Da, vi i ja, mister Blejk, uz pomoć Bena Mejlija, koji će se uključiti. Ben mnogo zna o Mičelu i Nori i spreman je da me podrži. Mi smo već dugo godina prijatelji, mister Blejk, a već odavno obojica poznajemo Sema Kvindlija.

– A zašto bih se ja u to umešao? – upita Dok s prizvukom uzdržanosti u glasu.

Tuvi se lukavo osmehnu:

– Zbog toga što, ako to ne učinite, mister Blejk, Sem Kvindli će vam se popeti na grbaču i progoniće vas, a ja vam kažem da je Sem Kvindli mnogo opasniji i teži izbor od mene.

Holidej ponovo pruži ruku da dohvati Tuvija za prsa, jer mu se učinilo da ga Tuvi ucenjivačkim predlozima dovodi u neugodnu situaciju, ali se starac vešto izmakao van dohvata njegove ruke.

– Vi ste već umešani, mister Blejk, i za vas nema drugog izlaza. Kad uhvatimo Teflera i Vina i kada batinama izvučemo istinu iz njih, Nora će verovatno dobiti nogu sa Semovog ranča, a najverovatnije je da će Sem u besu obesiti Mičela. Posle toga biće slobodan da radi šta hoće i orgijaće i jurcaće po celoj pokrajini, kao što je uvek radio. Jasno je da će mu Nora izvesno vreme nedostajati, ali vremenom će on zaboraviti na nju i priznaće mi da je ono što sam učinio ipak bilo pošteno i dobro. Posle toga sve će se opet vratiti u normalno stanje i život će biti podnošljiv kao i pre.

– A šta vi to smatrate normalnim? – upita ga Dok.

– Čujte, ja sam imao svoje mesto na Semovom ranču. To podrazumeva da sam dobijao dobru hranu, da sam imao udoban ležaj i da su me ostali kauboji poštovali i slušali. To je za mene bilo normalno i neću dopustiti nikakvoj kurvi da mi to otme. Neću dopustiti da budem

najuren, da gladujem i da me svako gura kako stigne.

Zapadnjak je nabrao čelo i ozbiljno pogledao starog.

– Zaboravite na sve to, Tuvi. Neću da se mešam. Ne poznajem ni Teflera i Vina i ne želim da ih upoznam. Što se tiče ostalog, mislim da će se Nora Kvindli vratiti svom mužu, on će posle toga verovatno otpustiti Mičela, koji će morati da ode i posle toga sve će biti lepo kao u vrtu punom ruža.

– Sve sem onog što se tiče mene – podseti ga Tuvi. Videvši da se zapadnjak ispravio i pošao napred, on ustuknu nekoliko koraka. – I vi ste uzeli sebi ono što ste hteli, mister, pa prema tome i vi snosite deo odgovornosti za sve ono što se zbilo poslednjih dana. Ali, dajem vam reč, uhvatite Teflera i Vina, tačnije, pomozite mi da ih ja uhvatim i da ih nateram da progovore i ja ću držati usta zatvorena.

Dok ga je pogledao s neskrivenim revoltom i odmahnuo glavom:

– Nađite sebi nekog drugog, Tuvi. Nisam zainteresovan.

– Nateraću vas da se zainteresujete, đavo da vas nosi, Blejk!

Holidej odmahnu rukom, okrete se i iz sporedne ulice zakorači na trotoar glavne. Ali tek što je načinio dva koraka u pravcu saluna, gromki pucanj prolomio je noćnu tišinu. On instinktivno čučnu i uvuče glavu u ramena, a onda se okrenu u pravcu odakle je po njegovom mišljenju hitac doleteo. Istog trenutka odjeknu i drugi pucanj i vrelo tane prosviralo

je samo nekoliko santimetara od njegove glave. Dok se baci na tle i istovremeno izvuče svoje revolvere.

Iz tame sporedne ulice doviknu mu Tuvi:

– Šta sada kažete, mister Blejk? Još uvek ne želite da se mešate?

Dok je ostao da leži na trotoaru s revolverom u ruci, pretražujući pogledom ulicu pred sobom. Ali treći hitac se nije čuo. Zatim je u daljini odjeknuo bat koraka i on šmugnu nazad u okrilje mraka sporedne ulice, gde je zatekao Tuvija, koji je klečao i umorno, duboko disao.

– Dolaze Vilder i Berdik reče starac i, dotakavši zapadnjaka po ramenu, pokaza u pravcu zatvorske zgrade. I zaista, ispod ulične svetiljke u tom trenutku su protrčala dvojica gradskih čuvara zakona s revolverima u rukama. Holidej je osmotrio sporednu ulicu na suprotnoj strani i opsovao. Na um mu je došla pomisao kako noćas neće biti u mogućnosti ni da večera ni da popije koje piće pre odlaska na počinak. Priljubio se uz zid što je više mogao, a Heš Tuvi se šćućurio pored njega i tako, skriveni, sa zebnjom u srcu sačekali su čuvare reda. Ovi su dotrčali, zastali na trotoaru blizu ugla i tu se zaustavili, pretražujući pogledom prostor s obe strane glavne ulice.

– Bio je to pucanj iz puške, Dejve – rekao je Berdik.

– Čuo sam – progundao je Vilder.
– Ali kako to da je pucnjava odjednom prestala?

– Kaži mi da ti kažem – podrugnu se Berdik. Zašao je metar-dva u sporednu ulicu i ponovo zastao ispod ulične svetiljke. Lice mu je bilo oličenje uzbuđenja i napetosti, a u očima mu se ogledala zabrinutost. Heš Tuvi je lako dodirnuo Holideja po ramenu i pokazao tamo gde je druga sporedna ulica presecala ovu u kojoj se se skrivali. Ali Dok je odmahnuo glavom, stisnuo starog za rame i pritisnuo ga uza zid.

– Bolje bi bilo da potražiš dalje uz ulicu, Vile – predloži šerif svom zameniku. – Ja idem na drugu stranu.

Pošto su se razdvojili, Berdik je čvrstim korakom pošao ulicom, a Vilder je prešao preko kolovoza do trotoara na suprotnoj strani. Tek tada je Holidej uklonio ruku s košcatog Tuvijevog ramena.

– Mora biti da je to bio Tefler ili Vin, ili možda sam Mičel – konstatovao je starac kada je predstavnik zakona nestao s vidika. – Da li još uvek mislite da ne treba da se mešate, čak i kad znate da su pokušali da vas ubiju?

– A zašto bi bilo ko od njih želeo da me ukloni? – upitao ga je Dok bez okolišanja. Tuvi nije uspeo da sakrije iznenađenje:

– A zašto da ne, mister Blejk? Pa vi ste doveli nazad misis Kvindli, zar ne?

– To je najnormalniji postupak za svakoga ko bi našao ženu u nevolji.

– Da, to je zaista normalno i prirodno, kao i ono što se između vas dvoje odigralo na obali potoka – podrugnu se Tuvi. – Mičel smatra da je ona nje-

gova ženska. Možda je on pucao na vas?

– On nema pojma o Nori i meni – podseti ga Dok.

Tuvi se samouvereno isprsi, isturi bradu i pogleda zapadnjaka s visine:

– A zašto mislite da ne zna? – upita tek da nešto kaže.

– Zato što mu ja nisam ništa rekao, a siguran sam da mu ni Nora nije rekla. Jedini od koga je mogao nešto da sazna to ste vi, Tuvi. A ni vi mu ne biste ništa rekli, zar ne, s obzirom da je on lagao o vama i da bi vam rado zavrnuo šiju.

Tuvi se zamislio. – Onda mora biti da su pucali ili Tefler ili Vin – nastavio je s pretpostavkama.

Dok je odmahnuo glavom:

– Oni me ne poznaju i nemaju nikakvog razloga da me se plaše.

– Mora biti da su vas videli kad ste Noru doveli u grad, Blejk. Pa, kakav ste vi to čovek kad dozvoljavate da hulje ostanu nekažnjene za to što su otele jednu ženu, pretile joj silovanjem i šalju ucenjivačka pisma?

– A kako su oni mogli poslati to pismo ako su bili u bekstvu? – predoči mu Holidej.

Tuvi je zinuo:

– Čuli ste kada je Mičel rekao da je pismo poslato. Rekao je takođe da će Sem platiti.

Dok slegnu ramenima i vrati revolver u futrolu:

– Tuvi, poslednji put vam kažem da mi se skinete s vrata i ostavite me na miru!

Starac je nervozno liznuo usne i čuvši neko kretanje na drugom kraju

ulice, neglo se okrenuo. I Dok pogleda u istom pravcu. Ugledao je samo visoku siluetu starog Bena Mejlija. Ne bi obratio pažnju na njega da u Mejlijevoj ruci nije opazio pušku. Okrenuo se ponovo prema Tuviju, ali je ovaj ustuknuo još korak i očajnički digao ruke.

– Slušajte, Tuvi, ono što sam malo čas rekao važi za obojicu! – opomenu ga Dok. – Sledeći put kada naiđem na vas zgaziću vas!

Rekavši to, zakoračio je na trotoar glavne ulice, ostavljajući za sobom Tuvija koji je izlivao bujicu psovki. Kada je stigao na pola puta do saluna, koji je već ranije posetio, pred njega je iz jednog dovratka odjednom izašao Vil Berdik.

Zamenik šerifa uperi pištolj zapadnjaku u prsa i promumla:

– Zašto se vi šunjate ovim mračnim ulicama, mister?

Holidej lagano diže ruku i odgurnu zamenikov revolver u stranu.

– Kao gladan čovek tražim mesto gde ću nešto pojesti, zameniče.

– Gladan od pucnjave? – Berdik pruži ruku da uzme Dokov kolt.

Holidej odgurnu njegovu ruku i resko procedi:

– Polako, polako, Berdik, da se ne naljutim.

– Revolver iz kojeg je pucano ostaje izvesno vreme topao – objasni Berdik i ponovo pruži ruku. Dok uzdahnu i s dosadom izvuče kolt i dobaci ga Berdiku. Ovaj se namršti, opipa revolver i vrati ga Doku.

– Šalio sam se – reče. – Znam da je pucano iz puške.

– Imam li ja pušku, zameniče?

Pre nego što je Berdik mogao da odgovori, s druge strane ulice stigao je Dejv Vilder. Pogledao ih je obojicu i promumlao:

– Šta je sada, Blejk?

– Ništa, sem što vaš zamenik neće da mi se skloni s puta. Moraću, izgleda, silom da prođem.

Vilderov pogled se zadržao na njegovom zameniku. Onda ga upita:

– Jesi li video nekoga sem Blejka, Vile?

Berdik odmahnu glavom.

– Onda traži dalje – posavetova ga i kada se Berdik, sav crven u licu, udaljio, šerif nastavi: – Čuli ste pucnje. Zna li nešto o tome, Blejk?

– Ponešto.

– Onda hajdete da popijemo nešto i da mi to ispričate!

Vilderov poziv bio je više naredba nego prijateljska ponuda i Dok se nije usprotivio. Pošao je za šerifom. Stigavši do saluna, prošli su kroz dvokrilna vrata i unutra zatekli manje gostiju nego što ih je bilo malo ranije, ali i ovaj put je Vilderov dolazak izazvao isti efekat. Žagor glasa se naglo utišao. Naslonivši se na šank, šerif stavi na glatku dasku nešto novčića i kada ih je krčmar poslužio i udaljio se, on počeo:

– Ni traga od Teflera i Vina u gradu.

Dok ne odgovori. Digao je čašu i otpio dobar gutljaj. Vilder se zamišljeno zagleda u svoju čašu:

– Ako je priča misis Kvindli tačna, može biti da su odmah po dolasku voza pošli da je traže.

– Da sam na njihovom mestu i ja bih tako postupio – ogłosi se Dok.

– Da, to su jedino mogli učiniti. Jeste li ih videli na putu ovamo?

– Nisam.

Vilder ga radoznalo pogleda:

– Kako to?

– Mora biti da su išli drugim putem. Pomislio sam da bi neko možda pošao da potraži misis Kvindli i da neće shvatiti zbog čega sam s njom, pa sam zato išao skrivenim stazama.

– Pametno – složi se Vilder i osmehnu se. – Vi ste zaista pametna lutalica, Blejk. Našli ste misis Kvindli u nevolji i našli ste joj se pri ruci, doveli je u grad i udobno je smestili. Posle toga mislili ste samo na dobar obrok, čašu pića i ništa drugo.

– Tačno tako, šerife – potvrdi zapadnjak i raširi ruke.

Vilder odjednom tresnu čašom o šank i viski mu se prosu po ruci:

– Dodavola, ne igrajte se sa mnom! Namučio sam se jašući po planinama u potrazi za tom ženom i nisam je našao. Ne žalim se zbog neuspeha jer sam učinio sve što sam mogao. Odjednom, tek tako, vidim da u mom gradu na vas pucaju. E, pa, želim da znam zašto i vi ćete mi to reći ili ću vas baciti u zatvor.

– U pravu ste, šerife – odgovori Dok mirno. – Ali bio je mrak i nisam nikoga video.

– Imate li neku ideju?

Dok se ozbiljno zamislio:

– Ne mnogo.

– I jedna će biti dovoljna.

Holidej je iskapio čašu, spustio je na šank i pružio barmenu novac da

natoči još dva pića. I Vilder je iskapio svoje piće, sačekao da barmen nanovo natoči i udalji se. Onda se ponovo obrati Doku:

– Saopštite mi samo jednu, makar i najmanju sumnju i ostaviću vas na miru.

– Nemate razloga da me ne ostavite na miru.

Vilder se osmehnuo:

– U mom gradu nije mi ni potreban razlog.

Zapadnjak vrlo polako klimnu glavom:

– Čini mi se da smo se razumeli. Šta kažete na čoveka koji tvrdi da je oklevetan?

– Mislite na Heša Tuvija? – upita šerif.

– Mogao je to biti on. Bez namere da me stvarno ubije, već da me zaplaši, kako bi me naveo da pomislim kako me neko mrzi.

– Gde je on sada? – upita Vilder.

– Krije se. Umoran je od bežanja, ali je rešen da se opravda. Ne voli Džima Mičela i misis Kvindli, ali neće učiniti nikakvu glupost.

Vilder se kratko i prigušeno nasmeja:

– Đavola neće! On pobesni za najmanju sitnicu. – Šerif ispi i drugu čašu i sada je izgledao mnogo raspoloženiji: – Džim Mičel je u gradu.

– Znam.

Šerif se iznenadio:

– Sreli ste ga?

– Posetio je misis Kvindli i ispričao joj za ucenjivačko pismo. Ja sam bio tamo.

– Mičelu se neće dopasti što ste sami i bez ičije pomoći doveli Noru.

Holidej se osmehnuo:

– Nije me briga šta on voli, a šta ne voli.

Vilder se na trenutak premišljao, zatim pogledao nehajno po salunu i konačno rekao:

– Ostanite u gradu, Blejk.

– Ranije ste mi savetovali da odem.

Šerif mu se lukavo osmehnuo:

– Promenio sam mišljenje.

Rekavši to, udaljio se.

*

Ajk Tefler i Kol Vin vratili su se u Kalder prašnjavi, oprženi suncem, praznih šaka i dozlaboga loše volje. U grad su ušli sporednom ulicom, ostavili konje u gradskoj štali i umornim korakom odvukli se do severnog dela grada. Tamo su odlučili da potraže Noru Kvindli, da se s njom malo poigraju i da je zadrže. Nameravali su da docnije stupe u kontakt sa Semom Kvindlijem i da povise cenu za njeno oslobađanje sa Mičelovih hiljadu na dve hiljade dolara. Računali su da su zaslužili ekstra zaradu.

Ušavši u drugi, manje pristojan salun u Kalderu, pažljivo su osmotrili slabo osvetljenu prostoriju pre nego što su se uputili ka izgrebanom šanku. Nije im ni najmanje smetao zadah viskija i neopranih tela jer su poznavali i gora mesta.

Barmen, mršav i crvenih očiju upotpunjavao je utisak o ovom ćume-

zu. Pogledao ih je kada su ušli, ali im nije pozeleo dobrodošlicu.

Tefler baci kovanicu na šank i reče:

– Dva viskija, bolja nego prošli put.

– Bolje nego prošli put? – začudi se barmen. – Nemam ni bolji ni gori. Uzmite koji imam ili ostavite.

Kol Vin mu se mirno obrati:

– Ne obaziri se na mog prijatelja. Upravo je došao s vešanja.

– S vešanja? – upita krčmar i odmah živnu. I ostali u salunu sada su se zainteresovali za došljake.

– Da, s vešanja čoveka koji nam se usprotivio.

Barmen ustuknu korak i podiže ruke.

– Hej, čekajte, niko vam se ne protiviti – reče promuklo.

– Onda donesi to piće.

Barmen ih je žurno poslužio pićem, uzeo novac i odmah se udaljio. Tefler je probao viski i opsovao, ali je nastavio da pije. Vin se okrenuo licem šanku i mrgodno se zagledao u svoju šaku. U salunu je vladala potpuna tišina, koju je poremetilo iznenadno škripanje dvokrilnih ulaznih vrata, a potom nečiji teški koraci. Vin je pogledao pridošlicu, a onda kratko Teflera, koji je takođe digao glavu.

Džim Mičel se čvrstim korakom približio i zaustavio se pred barmenom, ne obraćajući pažnju na ostale.

– Je li neko od naših ljudi bio ovde? – upitao je.

Barmen odmahnu glavom:

– Nisam video nikoga.

– Nedostaju mi petorica, koji su jahali s Vilderom i Berdikom.

Krčmar opet odmahnu glavom:

– Pitaj kod Logana – podseti ga.

– Nisu ni tamo – rekao je Mičel i kada se barmen sagnuo pod tezgu i izvadio novu bocu pića, Mičel odmahnu glavom: – Ne, hvala. Ako vidiš nekog od naših, reci im da odlazim kroz deset minuta.

Bacio je letimičan pogled na prisutne i zadržao ga malo na Vinu i Tefleru, a onda izašao. Barmen uzdahnu i prljavom krpom obrisa šank, mrmljajući:

– Đavo ga odneo! Zna da njegovi ljudi malo dolaze kod mene.

– Zašto?

– Glupi kauboiji misle samo na žene!

– I vi mislite da su zbog toga budale? – upita Vin.

Krčmar živahno klimnu glavom:

– Naravno, mister. Te devojčure im na kraju pokupe i poslednju paru.

Vin iskapi čašu, značajno pogleda Teflera pa reče:

– Gde ima tih žena, mister?

Krčmar ga iznenađeno pogleda:

– Zar i vi...

– Kaži gde? – javi se Tefler oštrije.

– Kod Logana, gore u ulici.

Tefler je lagano i ležerno prošao pored Vina, koji se uputi za njim. Kada su izašli iz saluna, Vin reče:

– Hajde da nađemo Mičela!

Tek što su prešli desetak koraka iza dovratka jedne trgovine pojavi se Džim Mičel. Proverio je temeljito ima li na ulici nekoga, a onda krenuo u jednu mračnu uličicu. Tefler i Vin pošli su za njim i kad su zašli u mrak, zastali su.

– Đavo da vas nosi, zabrljali ste – obrati im se Mičel muklo.

Kada ga je ogromna nadzornikova pesnica pogodila u glavu, Vin posrnu i maši se revolvera. Pošao je korak ka džinovskom nadzorniku i prislonio mu revolver na grudi. Tada je Tefler zgrabio Mičela za rame i odgurnuo ga, tako da mu je Vin morao prići još korak bliže.

– Sto mu gromova, Mičel! – povikao je.

Tefler ga je brzo utišao:

– Ne viči!

Iz Mičelovog lica nestalo je i poslednje kapi krvi kada je pred sobom ugledao lica ispunjena mržnjom. Smrknut, počeo im je prebacivati:

– Sve sam vam lepo objasnio, a vi ste napravili zbrku! Pustili ste je da pobjegne.

– Drolja jedna, prevarila nas je. Ništa nismo mogli – priznao je Vin.

– Bilo je glupo vraćati se u Kalder – umeša se Tefler. – Naleteli smo pravo na Vildera.

Mičel je pokušao da rukom ukloni Vinov revolver i pošto nije uspeo, ponovo je progovorio:

– To je sada svejedno. Ona se vratila.

– Vratila? – uzviknu Vin. – Gde i kako?

– Neki skitnica, po imenu Blejk, našao se tamo kada je ona iskočila iz voza. Zašto i vi niste skočili za njom?

– Zato što je voz išao brzo i što su u njemu bili naši konji. Računali smo da se odavde vratimo i da je nađemo.

– I niste je našli – konstatovao je Mičel, sada mnogo samouverenije. Pružio je ruku i konačno uklonio cev Vinovog revolvera.

– Jeste, nismo je našli – priznao je Vin. – A ko je taj Blejk?

– Neka skitnica. Doveo je Noru i reflektira na to da stupi na posao kod Kvindlija. – Osmehnuo se lukavo. – Ali od toga nema ništa!

Tefler se nagnuo napred i naslonio se rukom na zid trgovine.

– Dodavola s tom skitnicom – rekao je. – Gde je ona, Miče!

– U Mejlijevom pansionu.

– Ko je s njom? – upita Tefler.

– Niko važan. Jeste li rekli krčmaru ili ostalima u salunu da me poznajete?

– Razume se da nismo – umiri ga Tefler. – Iz dva razloga.

Mičel je ćutke čekao dalje objašnjenje i Tefler nastavi:

– Prvi razlog je taj što želimo da se ponovo dočepamo misis Kvindli i da ovaj put posao dovedemo do kraja. A drugi je razlog što ne želimo da nas neko ubroji u tvoje prijatelje. To zbog toga što ne želimo da nas šerif ispituje kada budeš ubijen.

– Kada budem ubijen? – upita Mičel jedva čujno.

– Dobro si čuo – potvrdio je Vin i prislonio cev revolvera na Mičelov potiljak. – Mi smo do sada sve uradili, a ti si hteo da zgrabiš i veći deo plena i misis Kvindli. – Zavrteo je glavom: – Nama to ne odgovara. Ni jedno ni drugo.

Znoj se počeo slivati niz Mičelovo lice.

– Vi ste ljudi – rekao je. – Ja sam sve smislio i udesio da Sem Kvindli dobije pismo. Bez mene ništa ne biste mogli.

– Mislim da bismo mogli – odvrati Tefler. – Kada pošaljemo tvoj leš Semu Kvindliju, shvatiće da mislimo ozbiljno. – Spustio je ruku, a onda iznenada udario nadzornika u plexus. Mičel je jeknuo, zgrčio se i Vin ga udari revolverom po levoj slepoočnici. Nadzornik zastenja i sruši se mlitavo kao vreća.

– Šta sad? – upita Tefler Vina.

Vin pogleda gore-dole niz ulicu.

– Odvući ćemo ga odavde do koralala na kraju grada. Tu ćemo ga dokrajčiti i poći da šćepamo misis Kvindli. Za sat-dva napustićemo grad.

– Odlično – reče Tefler i, sagnuvši se, podiže Mičela s tla. – Kojim ćemo putem?

– Sporednom ulicom. Nosićeš ga?

Tefler klimnu glavom i prebaci preko ramena teško nadzornikovo telo. Videvši ga kako s lakoćom diže Mičela, Vin zadovoljno klimnu glavom:

– Ja idem napred da izvidim put.

Tefler je pošao za njim do kraja ulice, a zatim su obojica, tiho ali žurno, produžili prema koralima za stoku na kraju grada. Stigavši tamo, Tefler je prebacio Mičela preko ograde, a zatim se i sam provukao i izvukao revolver. Uzevši ga za cev, svom snagom je udario drškom Mičela po glavi. Ovaj nije ni jeknuo.

Vin zadovoljno klimnu glavom:

– Kao i uvek, Ajk, sve radiš temeljno i tiho. A sada da uzmemo konje i

da ih dovedemo ovamo, a onda da šćepamo nju. Važi?

– Važi – saglasi se Tefler i vrati revolver u futrolu.

*

Zapadnjak je na sporedan izlaz izišao iz Loganovog saluna i poprečnim uličicama vratio se u Mejlijevansion. Vilderov zahtev da ostane u gradu nije ga brinuo. Nameravao je da se odmori, a zatim da ode i ostavi Noru Kvindli da sama brine svoju brigu. Ali kada je zakoračio na trotoar ispred pansiona, iza ugla zgrade pojavio se na kratko Heš Tuvi i žustro se opet povukao nazad. Holidej se počesao prstom po bradi, zagledao se za trenutak u predvorje pansiona a onda pošao iza ugla da se nađe sa starcem.

– Šta je sad? – upitao ga je.

– Postaje vruće, mister Blejk – odgovori Tuvi, hodajući uznemireno tamo-amo.

– U ovo doba noći obično je omorina. Šta još imate na umu sem vremena?

Starac se namršti.

– Ne govorim o vremenu, mister Blejk. Mislim da sam naišao na nešto.

– Na šta, na primer? – upita Dok ravnodušno.

– Na primer, da Mičel nije otišao iz grada, kao što je rekao, već dole, niz ulicu.

– Možda je želeo da nešto popije?

– Nije to. Išao je okolo ulicama kao da nekoga traži. A onda... hoćete da vam kažem nešto, mister Blejk.

– Nisam baš radoznao.

Tuvi mu je prišao bliže i značajno zažmirio. Onda je ponovo bacio pogled na obe strane ulice i spustivši glas do šapata, rekao:

– Video sam ga kad je ušao u Pajkovu krčmu.

– Pajkovu krčmu?

– To je onaj drugi salun, dole, na kraju glavne ulice – objasnio je Tuvi užurbano. – Ušao je i izašao, a da ništa nije popio.

– Pa? – upita Dok kiselo.

– Zašto je onda ulazio? Krčmar nam je rekao kako je pitao da li su dolazili Kvindlijevi kauboji. A Mičel zna da Kvindlijevi kauboji ne dolaze kod Pajka. Lažljivi pas je hteo nešto drugo.

Zapadnjak se naslonio na zid i izvađio cigaru iz tabakere.

– Pređite na stvar – reče starcu.

– Itekako hoću, mister Blejk. Ja mislim da je Mičel nekoga tražio i da je zbog toga svratio kod Pajka. Zna li šta?

Dok je odmahnuo glavom, strpljivo čekajući. Tuvi se osmehnuo, naizgled zadovoljan sobom:

– Unutra su bila sedmorica. Petoricu od njih zna, a preostala dvojica su stranci, ali sam ih već negde video.

Dok povuče dim i dune ga u pravcu starca. Čutao je i dalje.

– Ta dvojica su izašla odmah za Mičelom – nastavi starac. Našli su se s njim u jednoj sporednoj ulici. – Uperio je prst Holideju u grudi. – Dva

došljaka, mister Blejk! Zar vas to ne navodi na nešto? Nisu li dvojica nevaljalaca oteli misis Kvindli? Ona je rekla da se zovu Tefler i Vin, sećate se?

Dok ponovo odbi gust dim. Čutao je.

Tuvi oduševljeno produži:

– Mičel je došao u grad ne zna se zbog čega i ispričao svima za učenjivačko pismo, a onda su se pojavila ona dvojica. Možda su se upravo bili vratili iz potrage za misis Kvindli.

Holidej odbi još jedan dim. Zamisljao je mozaik koji je Heš Tuvi pokušavao da sastavi. Setio se da mu je Vilder, ili možda neko drugi, rekao kako nije bilo znakova borbe prilikom kidnapovanja misis Kvindli. Da nije bio u pitanju dogovor? Pogledao je oštro starca.

– I? – upitao je.

Tuvi ga začuđeno pogleda:

– Zar vam nije jasno?

– Pa, tako i tako. Kako bi bilo da mi ipak objasnite?

Tuvi je nešto progundao i očajnički pogledao prema nebu, uzdišući:

– Čujte, Nora Kvindli je već dugo tražila nešto bolje od staroga Sema. Ako ne verujete meni, pitajte Nensi Mejli. Nora je koristila nju i njen pension. Stari Ben Mejli će vam to reći jer njemu se sve to nimalo ne dopada. Ali Nensi je u izvesnoj meri pomagala Nori u njenoj igri, jer nije imala oko sebe drugih mladih žena s kojima bi se družila.

Iz nakupljenih činjenica celina se sve više i jasnije pomaljalo, ali je Dok i dalje uporno čutao.

– Šta ako su se Mičel i Nora dogovorili – upita Tuvi – i najmili par zlikovaca, kao što su Tefler i Vin da je tobože kidnapuju... Setite se! Nije bilo tragova borbe na mestu otmice! Šta ako su na povratku u Kalder, pošto su zavarali poteru u brdima, slučajno, iz čistog peha, naleteli na Vildera? Nora nije smela da dozvoli da bude viđena s tom dvojicom i zato je iskočila iz voza. Oni nisu iskočili za njom, jer nisu hteli da budu uhvaćeni u divljini, bez konja. Tako su oni došli u Kalder, uzeli svoje konje i krenuli da traže Noru. Nisu je našli jer ste vi birali skrovite puteljke do grada.

Dok je povukao poslednji dim i bacio pikavac.

– Pošto je nisu našli, vratili su se u grad i Mičel, koji je takođe saznao za njen dolazak, potražio ih je da sazna šta se desilo. Je li tako?

Holidej potvrdno klimnu glavom. Morao je priznati kako je Tuvijeva priča logična. Onda upita:

– Jeste li sigurni da su ta dvojica s kojima se Mičel našao, Tefler i Vin?

Tuvi žalosno zavrte glavom.

– Ne, nisam siguran. Ali postoji način da to saznamo.

– Koji način?

– Ostavio sam Bena Mejlija da motri na njih. Ben će znati gde su oni, pa, prema tome, treba samo da odete tamo, da ih odvedete do misis Kvindli i da ih ona prepozna.

– Zašto ja? – upita Dok.

Tuvi opet očajnički pogleda prema nebu:

– Zato što ste se već do guše uvalili u to, mister Blejk. U svakom slučaju, Ben i ja ne bismo mogli da se nosimo s tom dvojicom zlikovaca i još s Mičelom pride.

– Potražite Vildera i Berdika – predloži mu Dok.

Tuvi samo odmahnu rukom:

– Pa da me strpaju u zatvor? Jeste li vi šašavi? Zar ste zaboravili da sam u bekstu?

– Tuvi – obrati mu se zapadnjak smireno – da sam na vašem mestu ja bih potražio Vildera i sve mu objasnio. Ono što na vašem mestu ne bih učinio to je da pratim mene! Jeste li me shvatili?

– Molim? Uplašili ste se, mister Blejk? – upita Tuvi podsmešljivo.

– Da, toliko sam se uplašio da sav drhtim.

Dok se okrenuo i pošao prema ulazu u pansion. Kada je stigao blizu vrata iz pansiona je istrčala Nensi Mejli i umalo ga oborila. Uhvativši je za ruke, Dok je uspravi i vrati nazad na stepenik.

– Polako, mis Mejli – reče.

Pribravši se od iznenađenja, Nensi počeo da trlja ruke na mestima gde ju je Holidej držao.

– Izvinite – rekla je.

– Nema potrebe da se izvinjavate.

Devojka je porumenela jer je Holidej i dalje stajao pred njom. Onda je zavrtila glavom, od čega joj se zanjihao slap zlatne kose oko lica. Dok pomisli kako bi divno izgledala na mestu Nore Kvindli u onom potoku. Od njegovog rečitog pogleda Nensi još više porumene. Obuzeo ju

je osećaj nelagodnosti i stida i ona poče ubrzano da diše. Onda skrenu pogled mimo zapadnjaka i ugleda Tuvija, koji je izvirivao iz mraka.

– Jeste li videli mog dedu, mister Tuvi? – upitala je.

Tuvi žustro odmahnu glavom.

– Video ga je – reče Holidej. – Njih dvojica su se zajedno muvali po ulicama i tražili nepravilike.

Nensi je bila zabrinuta:

– Uzeo je... svoju staru pušku. Znam, jer je ona nestala sa svog mesta na zidu.

Starac liznu usne i oćuta kao da ne nalazi odgovor na to pitanje. Onda poče da se povlači u mrak.

– Ako ga budem video, reći ću mu da ga tražite, mis Nensi – rekao je. – Ali nisam ja njegova dadilja, to da znate.

– Tuvi! – grmnu zapadnjak i pođe prema njemu, ali je starac šmugnuo u još gušću tamu, zamakao za ugao i dao se u trk.

Dok šapnu nešto ljutito sebi u bradu, a glasno reče:

– Ostanite ovde, mis Nensi. Videću šta mogu da učinim za vas.

Tek što je pošao za Tuvijem, noćnu tišinu prolomio je jedan jedini pucanj. Dok je zastao usred koraka, a i Tuvi, udaljen jedva dvadesetak metara od njega, osvrćući se uplašeno.

– Odakle se čuo pucanj, Tuvi? – upita Dok.

– S kraja grada, tamo od koralu za stoku.

– Jesu li Mićel i njegovi pajtaši pošli tamo?

– Ne znam.

Nensi je dotrčala do Holideja i nervozno ga dotakla po mišici.

– Šta se to događa, mister Blejk? – upita.

– Nisam siguran – odgovori on iskreno – ali to je bio pucanj iz puške, što znači da je možda vaš deda umešan. Vratite se kući.

– Ne, poći ću s vama – usprotivila se devojka.

Blago ali energično, Dok ju je odgurnuo i kada se ona pribrala, on je već zamicao u tamu sporedne ulice. Devojka se naslonila leđima na zid i zagledala se u noć u kojoj je iščezao taj visoki muškarac, koji je na Noru Kvindli delovao tako neodoljivo.

*

Poslušavši Tuvijev savet, Ben Mejli je zamakao u jednu sporednu ulicu. Čim se Tuvi udaljio, on se priljubio uz jednu živicu i počeo da osluškuje. Čuo je neki razgovor, pa tup udarac, a posle nekoliko trenutaka ugledao je dvojicu, od kojih je jedan na leđima nosio onesvešćenog čoveka.

Ben Mejli se zavukao dublje u tamu, pritiskajući pušku na grudi. U mladim danima on ne bi oklevao da se umeša u bilo koju gužvu, ali sada su ti dani bili daleko za njim. Kad su ona dva čoveka tiho prošla pokraj njega, Mejli je krenuo za njima na pristojnoj udaljenosti i video kada su onesvešćenog čoveka bacili u koral. Pri slaboj svetlosti prozora obližnje

kuće Mejli je ugledao revolver u ruci jednog od one dvojice, koji se kao malj spustio. Bilo mu je odmah jasno šta se događa.

Hladan znoj mu je orosio čelo i on se počeo osvrutati, tražeći gde bi mogao pobeći, ali bilo je kasno. Ben Mejli nije shvatio da je svetlost, koja mu je omogućila da vidi ubijanje one-svešćenog čoveka, omogućila ubicama da i oni vide njega. Sekund kasnije začuo se preteći glas:

– Hej, ti, tamo, stoji!

Ben je osetio da mu se znoj sliva u oči, a odmah zatim ona dvojica se nađoše pred njim s uperenim revolverima. Ben uplašeno zapita:

– Šta... šta hoćete od mene? Ja sam samo stajao ovde i udisao svež noćni vazduh. Ništa nisam ni video ni čuo.

Kol Vin pritisnu cev revolvera starcu ispod brade.

– To ti ne verujem – reče.

– Ali, morate. Heš i ja nismo... – Benu glas zamuču u grlu kad je shvatio svoju grešku. Tefler pokuša da mu otme pušku, ali starac zamahnu njom u nadi da će ukloniti siledžiju s puta. Kundak pogodi Teflera u vilicu, ali taj slabi udarac samo je razbesneo bandita. On istrže pušku iz Benovih ruku, udari ga njom po bradi i kada je starac izgubio ravnotežu i pao, Tefler mu prisloni pušku na stomak i opali.

– Nemoj, dodavola – povika Vin, ali prekasno. Onda povuče kompanjona i procedi: – Bežimo odavde!

Tefler odbaci pušku na palog Bena i pođe za Vinom. Tek što su stigli do početka sporedne ulice, iz severnog

kraja grada dotrčaše Holidej i Tuvi. Vin se obazre, pronađe otvor u ogradi i provuče se, a Tefler za njim. Našavši se u travnatom dvorištu, Vin šapnu Tefleru na uho:

– Lezi mirno! Još nije sve propalo. Ostaćemo ovde prikriveni dok ne ugledamo šansu da se dočepamo misis Kvindli. Onda ćemo nastaviti onako kako smo planirali. Važi?

Tefler ne odgovori. Ležao je nepomično, ali u njemu je ključao bes. Kada bi jednom počeo da uništava, njemu bi trebalo mnogo da se zaustavi i Kol Vin je to znao.

*

Šerif Vilder i njegov zamenik Berdik dotrčali su na lice mesta i tamo, u sporednoj ulici, zatekli zapadnjaka nagnutog iznad nečijeg nepomičnog tela. Berdik je prošao pored Vildera, u želji da što pre stigne do Holideja, ali ga je šerif rukom zadržao:

– Polako, Vile – reče mu.

– Do vraga, Dejve, taj Blejk opet pravi neprilike!

– Možda je tako, a možda i nije. Videćemo.

U tom trenutku iz mraka se pojavio Heš Tuvi. Iz grla mu se oteo krik bola i, ne obazirući se na Berdikov pokušaj da ga uhvati, on kleče pored nepomičnog Bena Mejlija. Odmah zatim, bled kao smrt, ustao je drhteći celim telom. – Ben – zastenjavao je – Ben je mrtav.

– Da, mrtav je – potvrdi Vilder. – U čemu je stvar, Tuvi?

Starac ojađeno pogleda Holideja, a onda niz ulicu prema pansionu, odakle se polako približavala Nensi Mejli.

– Recite im vi, Blejk – reče. – Recite im... ja sam van sebe.

Videvši da je devojka još pedesetak metara daleko, Holidej progovori:

– Tuvi mi je rekao da je Mejli pošao da uhodi dvojicu nevaljalaca i Džima Mičela. Prema rečima Mejlijeve unuke, on je poneo pušku. Izgleda da se Mičel zadržao u gradu, iako je trebalo da se vrati na ranč. Tuvi i Mejli su ga videli kako razgovara s dvojicom lupeža. Tuvi je došao da me potraži, a onda smo čuli pucanj.

– Ta dvojica su Tefler i Vin? – upita šerif.

– Tuvi nije siguran u to – reče Dok.

– Ali ja jesam – reče Vilder. – Proverio sam u štali i dva čoveka, čiji opis odgovara ljudima koje sam video u vozu, uzeli su svoje konje pre pola časa.

U tom trenutku pritrčala je Nensi, bleđa i uplašena. Šerif pokaza na telo na tlu i tiho reče:

– Žao mi je, mis Mejli, ali vaš deda je mrtav.

– Ali on – kriknu devojka, očajnički vrteći glavom – on nikome nije želeo zlo... on...

– Nažalost, tako je. – Vilder se okrete ka zapadnjaku: – Da čujemo do kraja, mister Blejk. Otkuda vi ovde?

– Čuo sam pucanj, a pre toga mi je mis Mejli rekla da je njen deda

otišao s puškom. Smatrao sam da treba da pogledam šta se desilo.

– Zašto niste obavestili nas?

– Nisam imao vremena.

Berdik zausti da protestuje, ali ga Vilder utiša energičnim pokretom ruke i pogleda devojku i starog Tuvija. – Ostani s njima – reče Berdiku. – Pomozi devojci koliko možeš i dobro čuvaj Tuvija.

Rekavši to, udalji se, zanet u misli. Prešavši preko ulice ugledao je kraj sebe Holideja. – Mislim da je Tuvi bio na tragu istine od samog početka, mister Blejk – obrati mu se. – Moramo se zato postarati da se ništa ne desi misis Kvindli. Ona je još u Mejlijevom pansionu, je li tako?

– Bila je pre dvadesetak minuta.

Vilder pođe prema pansionu, a zapadnjak za njim. Kada su se našli stotinak metara odatle, prasak revolverskih hitaca prolomi noćnu tišinu. Vilder se s revolverom u ruci hitro priljubi uza zid kuće, a Dok učini isto.

Jedna prilika ogromnog stasa pojavila se posrćući u sporednoj ulici, pucajući u hodu kao mahnita. Berdik gurnu Nensi uz ogradu da bi je zaštitio od zalutalih kuršuma, a onda, s revolverom u ruci potrča za Vilderom i Dokom.

– Ne pucaj, Vile – doviknu mu šerif.

Berdik ga je pogledao i poslušao. Za to vreme nepoznati je i dalje išao napred, pucajući, posrćući i spotičući se. A onda, isto tako iznenada kao što je počela, pucnjava je prestala. Berdik povika:

– To je Mičel!

Lica oblivenog krvlju nadzornik ranča klatio se ispod ulične svjetiljke, Mašio se rukom za pojas sa mecima, a onda posrnuo još nekoliko koraka i pao na kolena. Revolver mu je ispao iz ruke, ali se on pružio napred i dohvatio ga, a onda ponovo pokušao da iz pojasa izvadi nove metke. Ubacivši jedan u cev, podiže revolver. Šerif opali.

– On je gotov – reče Vilder i sa zapadnjakom pored sebe pođe prema nadzorniku. Mičel, odbačen udarcem Vilderovog metka, ispruži se u prašinu. Bio je mrtav.

Nensi je glavinjajući dotrčala. Dok ju je prihvatio pre nego što je pala. Vilder mu tiho reče:

– Odvedite je kući, mister Blejk, i ostanite s njom. A ti, Vile, pripazi i dalje na Tuvija.

*

Pošto je udaljila Džima Mičela, okupala se i spremila za spavanje, Nora Kvindli je počela da razmišlja o Doku Holideju, odnosno Blejku, pod kojim imenom ga je poznavala. Bilo bi dobro kad bi ga ubedila da ostane na ranču, iako je s obzirom na njegovo držanje, sumnjala da će joj to uspeti. Brinula se malo i zbog Heša Tuvija, ali ako bude mogla da ga nađe i podmiti, verovala je da će starac držati jezik za zubima. Zadovoljna planovima za budućnost, nestrpljivo je čekala Holidejev povratak, kad ju je pucanj trgao. Pogledavši kroz prozor na ulicu, ugledala je Tuvija,

praćenog Holidejem i već je zaustila da ga pozove, kada je ugledala i šerifa Vildera i njegovog večito mrgodnog zamenika. Zatim je videla kako su se sva četvorica okupili blizu jedne živice gde je Holidej kleknuo i izbliza zagledao nekoga ko je tamo ležao. Nora je instinktivno naslutila da je taj na tlu Ben Mejli. Zatim je ugledala Nensi kako trči niz ulicu.

A onda, kada je već htela da se okrene od prozora, iz tame blizu korala isteturala se jedna visoka prilika. Prigušila je krik u grlu jer je prepoznala Mičela. Umorno je uzdahнула, a onda se trгла kada je Mičel počeo da puca u vazduh. Glupak! Šta je to s njim, upitala se.

Tada je Mičel pao, ispustio revolver, ponovo ga uzeo i stavio nov metak u magacin. Nora se sledila videvši kako se Mičelova ruka s revolverom diže prema Holideju. U tom trenutku drugi revolver je grmnuo i Mičel bi odbačen na leđa. Nora odahnu. O Mičelu više neće morati da brine.

Okrenula se i pošla prema postelji kada su se vrata sobe naglo otvorila. Okrenuvši se, stala je kao ukopana, našavši se licem u lice s iscerenim Kolom Vinom i zlobno sadistički nasmejanim Ajkom Teflerom.

U očajanju počela je da vrišti.

*

Zatvarajući vrata za sobom, Tefler reče:

– Ućutkaj je, Kole.

Vin priskoči ženi i pogodi je teškom pesnicom u vrh brade. Bol se razlio Norinom glavom i krik joj je zamro na usnama dok je onesvešćena padala na pod. Tefler odgurnu Vina i poče da raskopčava pantalone. Vin ga besno pogleda:

– Dodavola, zar ti je samo to na umu, Ajk?

– Trenutno jeste – nasmeja se Tefler.

– Ostavi se toga! Možeš je imati kad god hoćeš, ali ne ovde! Moramo brzo da brišemo! Njeno vrištanje privući će one dole!

Tefler uzdahnu, pređe preko odaje i otvori balkonska vrata. Ugledavši šerifa ispred gomile građana, reče Vinu:

– Ugasi svetlo, a onda dovedi konje. Ja ću je doneti.

Vin ga kratko pogleda i uputi se ka vratima, dok je Tefler dohvatio polunagu Noru i prebacio je preko svojih snažnih ramena. Kada je stigao do kraja spoljnih stepenica, Vin je već bio nestao u mraku. Uprkos galami na trotoaru ispred pansiona, on je hladnokrvno, čvrstim korakom, pošao kroz dvorište, za Vinom.

*

– Nema je ovde – uzviknuo je Berdik, dižući zapaljeno palidrvce iznad glave. Vilder mu uze palidrvce iz prstiju i zapali svetiljku. Holidej je ušao za njima i osvrnuo se po sobi. Zapazio je komad Norine iscepane bluze i pokazao na mrlje krvi na zidu.

– Izgleda da ovaj put nije pošla svojom voljom – rekao je.

Šerif ga oštro pogleda:

– Hoćete da kažete da je, kada je bila kidnapovana, pošla s otmičarima bez borbe?

– Pa, žena kao što je Nora Kvindli, ne bi dopustila da je neko u tišini odnese s ranča. A to znači da je stari Tuvi i tu bio u pravu. Mičel i Nora Kvindli su pokušali da izigraju sema Kvindlija.

– Recite sve do kraja, Blejk – zatraži Vilder.

Holidej pogleda Tuvija, koji je u tom trenutku ušao u sobu, pa nastavi: – Kako ja vidim stvar, Mičel i Nora Kvindli najмили su Teflera i Vina da je tobož otmu. Misis Kvindli je računala da će morati sama da odjaše do But Krika, da se onda vrati vozom, sačeka da njen muž plati otkup za nju, pa da isplati Teflera i Vina i zatim pobegne s Mičelom.

– Mister Blejk je u pravu – umeša se Tuvi. – Ja sam prozreo Mičela i zato su mi oni napakovali kod Sema.

Vilder se zamišljeno počesa po bradi i reče:

– U međuvremenu Mičel je sredio da Sem Kvindli dobije ucenjivački zahtev, ne znajući za raskid između Nore i dvojice otmičara? Je li tako?

– Tako je – potvrdi Tuvi. – Zato se Mičel našao noćas u gradu. Da bi našao Teflera i Vina. Verovatno je pobesneo što ga je misis Kvindli udaljila i što su Tefler i Vin hteli da ga pređu. Napao ih je i oni su ga sredili. A sada su upali ovamo i odvukli misis Kvindli.

Šerif dade znak svom zameniku:

– Vile, nas dvojica ćemo pretresti grad od podruma do tavana i ako ne nađemo misis Kvindli, moraćemo da odjašemo i javimo Semu šta se desilo. – Rekavši to pođe ka holu, a za njim i Berdik.

Kada su se njih dvojica udaljili, Tuvi tiho, s olakšanjem reče: – Zadovoljan sam što je sve okonačno, mister Blejk. Bar moj udeo u tome.

– Još nije – odvrati mu Dok, pride Nensi i uzevši njene ruke u svoje reče:

– Vi ste mladi. A život ide sojim tokom. Vaš deda je hteo da pruži pomoć svom prijatelju, kao što bi i ovaj pružio njemu. Umro je čineći ono što je želeo, mis Mejli. Njemu više ne mogu pomoći, ali mogu vama.

– Ne, mister Blejk. Ono što je učinjeno ne može se popraviti. Molim vas, nemojte to činiti zbog mene. Oni su ubice, ali šerif će ih uhvatiti i oni će odgovarati za ovo.

– Možda Vilder i Berdik neće moći to da završe – reče Dok. – Oni, sa svojim metodama, ni do sada nisu bili baš uspešni. Ja imam svoj način i pokušaću da učinim ono što smatram za svoju dužnost. – Rekavši to, udalji se. Zastao je na vratima i zagledao se u mračnu ulicu. Tuvi mu se pridruži.

– Zar ćete se zaista upetljati u ovo, mister Blejk? – upita.

– Da, hoću. Tefler i Vin nisu mogli otići suviše daleko jer imaju sa sobom misis Kvindli. Kojim putem mislite da treba da pođemo, Tuvi?

Starac poblede: – Zar hoćete da i ja pođem sa vama?

– Ako znate neki kratak put do Kvindlijevog ranča.

– Naravno da znam. Živim ovde decenijama...

*

Grdosija od čoveka, po imenu Tas, prvi je ugledao zapadnjaka i Tuvija kada su stigli na čistinu ispred rančerske kuće. Pred samim stepenicama preprečio im je put.

– Vi? – grmnuo je na Doka, a onda skrenuo pogled ka Tuviju: – Šta ti tražiš ovde?

– Hoću da razgovaram sa Semom. Je li kod kuće?

– Naravno. Biće mu drago da te ščepa.

Holidej sjaha, a za njim i Tuvi. Zapadnjak se obrati Tasu:

– Čujte, čoveče, imamo nešto važno da kažemo Kvindliju.

– Važno? Je li vam to šerif poklonio poverenje? Ali ja neću!

– Neka Kvindli odluči, važi? – Dok zakorači na stepenice. U tom trenutku vrata na kući su se otvorila i na njima se pojavio koščat snažan čovek u prsniku i iznošenim kaubojским pantalonama. Gusta proseda kosa padala mu je na naborano čelo.

– Šta se događa ovde? – procedio je.

Zaklonivši starca iza sebe, Dok stade pred domaćina:

– Sem Kvindli? – upita.

– Tako je. A ko ste vi?

– Ja sam Džon Blejk i došao sam da razgovaram s vama. Pre jednog časa ostavio sam vašu ženu u gradu. Ja sam je tamo doveo.

Kvindli posive u licu: – Vi ste... šta?

– Našao sam je u preriji, na pet časova jahanja od Kaldera i doveo je u grad... Od tada se mnogo šta desilo. Kao prvo, vaš nadzornik je mrtav.

Kvindli zinu: – Mičel mrtav? – Iskolačenih očiju pogledao je Tuvija: – Jesi li i ti u to umešan, lupežu?

– Nikada ništa nisam ukrao, Seme i to ću ti dokazati! A onda možeš ići dođavola i ti i tvoja drolja od žene!

– Dro... – rančer pruži ruku da uhvati starca za gušu, ali mu se Dok isprečio i odgurnuo ga, zbog čega je Tas zamahnuo na njega. Dok se saže, izbeže udarac i s nekoliko brzih udaraca od kojih je poslednji pogodio grdosiju u vrh brade, poslao ovog na pod terase. Rančer jurnu na njega, ali ga Dok uhvati za ruku i svom snagom ga pritisnu uz zid. – Tuvi govori istinu, Kvindli. Vaša žena je drolja.

U to se Tas pridigao i ponovo jurnuo na zapadnjaka. Ovaj mu zada strahoviti udarac bridom šake ispod uha i posla ga na pod. Tuvi uperi oružje u rančera i reče:

– Dosta je, Seme. Vreme je da se osvestiš, jer te već previše dugo smatraju budalom.

Rančer odmeri starca a onda Holideja.

– Ako lažeš, ubiću te, Heše. Da čujem vašu priču, Blejk!

Dok mu ispriča sve, uključujući i događaj na potoku. Što je priča dalje odmicala, rančer je sve brže disao. Sluteći da će Kvindli ponovo pomahnitati, Tuvi se umeša:

– Seme, prvi je bio Džek Morgan, a kada se zasitila njega, nagovorila te je da ga otpustiš. Zatim je došao na red Mičel... Nora i on najmili su dvojicu lupeža da je tobože otmu...

– Starac mu polako ispriča sve što se zatim događalo u preriji, a zatim noćas u Kalderu. Kada je završio, Sem Kvindli besno opsova, pride zapadnjaku i procedi:

– Mislite li da će doći ovamo? Svi troje?

– Ne zaboravite da ovaj put ona nije u dosluhu s njima!

– Kada mislite da će stići ovamo?

– Mi smo došli prekim putem, Seme – objasni Tuvi, a to je pola časa kraće. Mislim da će se uskoro pojaviti.

Rančer počeo da šeta po verandi. – Neka samo dođu, prokleti bili... – Okrete se zatim prema Holideju: – A vas ne želim više da vidim, mister. Ne približavajte se više ni mom imanju ni mojoj ženi...

Dok ležerno izusti: – U redu, Kvindli. Kako hoćete...

Tek što je on pošao ka stepenicama, iz mraka se začu nečiji glas: – Kvindli, tvoja žena je u našim rukama. Jesi li spremio novac?

Rančer se trže i poteže revolver:

– Smrdljiva svinjo, izađi na čistinu da te vidim!

– Najpre odloži revolver, Kvindli. A ti, Blejk, ne mešaj se!

Kada je rančer zakoračio prema ivici verande iz mraka se začu prodoran vrisak njegove žene: – Ne, Seme, ubiće me!

– A ja ću pobiti njih! – grmnu rančer i nastavi dalje. Prasnuo je pucanj i Dok vide da je rančer pogođen. On skoči niz stepenice, otkotrlja se po zemlji i dočeka se na kolena. Pri svetlosti iz kuće ugledao je krupnog čoveka iza ugla. Opalio je i nepoznati je, mašući rukama, posrnuo unazad i pao. Dok je skočio na noge i trčeći cik-cak jurnuo napred. Tada grmnu još jedan pucanj, praćen snažnim krikom Nore Kvindli. Dok jurnu do ivice verande i ugleda drugog otmičara, koji je uzmičući pucao iz pištolja. Holidej opali dva puta i oba puta pogodi cilj. Kidnaper se zgrčio i u očima mu blesnu zverska mržnja. – Pseto – prostenja i ponovo diže revolver ali nije imao snage da opali. Pao je na kolena i procedio: – Sve ovo zbog jedne proklete drolje.

Onda se srušio mrtav.

*

Dok se vraćao u grad u sumornom raspoloženju. Zastao je ispred Mejlijevog pansiona, sjahao i vezao konja. Čeznuo je za posteljom. U tom trenutku začuo je lake korake u holu.

– Vratili ste se, mister Blejk – oslovila ga je Nensi. – Ako želite krevet, dođite unutra. – Kada je on stupio u krug svetlosti, ona uzviknu: – Vi ste ranjeni!

On tek tada opazi ogrebotinu na vratu. – Nije to ništa – umirio ju je. – Bilo je i gore.

– Dođite, očistiću vam ranu. – Nensi ga povede do kuhinje, gde ga je posadila na stolicu, oprala mu ranu i previla je.

– Sve je završeno – obavesti je Dok. – Oni su mrtvi.

– Znam – odgovori devojka. – Zнала sam čim sam vas videla. Ali ne znam je li mi drago, jer ja mrzim ubijanje.

– I Nora je mrtva – dodao je Dok.

Nensi je zaprepašćeno raširila oči, a onda mu je pala na grudi, drhteći kao jasika na vetru. – Hoće li vam nedostajati?

– Ne – odgovori Dok. – Ali, ipak je žalim.

Devojka je ćutala, ali su joj oči dobijale novi sjaj. Onda se javila, a u glasu joj se osećao prizvuk olakšanja:

– Desilo se dosta toga što nije trebalo da se desi, mister Blejk. A i mnogo onoga što je trebalo da se desi nije se desilo... – Pripila se bliže uz njega i vlažnih usana i suznih očiju još tiše šapnula: – Noćas ne želim da budem sama, mister Blejk. Ne želim da mislim na dedu ili na Noru i one ljude... – Podigla je lice prema njemu i oči su joj govorile više od svih reči. – Sutra možete da idete kuda hoćete. Neću vas zadržavati. Ali noćas budite pored mene.

*

Sledećeg prepodneva Dok Holidej je stajao na peronu železničke stanice i čekao voz iz But Krika. Voz se zadržavao u Kalderu samo petnaestak minuta i odmah se vraćao nazad, da bi u But Krik stigao kasno posle podne.

Zapadnjak je nameravao da Kalderu zauvek kaže „zbogom“ i sa zadovoljstvom i strpljivo je sačekao da se malobrojni putnici iskrcaju, a onda se lagano popeo u vagon i, ušavši u kupe, seo pored prozora. Pušeci cigaru, nije primetio da ga s perona pažljivo posmatra jedan čovek u upadljivo šarenom odelu, koji je malo pre toga izišao iz voza. Nepoznati ga je gledao, gledao... a onda je zavrteo glavom i povikao:

– Dođavola, pa to je on! Dok Holidej glavom i bradom!

Pošto je ovo bilo izgovoreno dovoljno glasno, čuo ga je i šerif Vilder, koji je stajao u blizini.

– Šta rekoste? – upita nepoznatog.

– Rekao sam: Dok Holidej! Zar ga ne poznajete?

– Dok Holidej? – ponovi Vilder zapanjeno. Onda se počesa po glavi. – Sada mi je sve jasno!

U tom trenutku zazviždala je lokomotiva i voz je krenuo, pa šerif, čak i da je hteo, nije imao vremena da pokaže zapadnjaku kako je saznao njegov identitet.

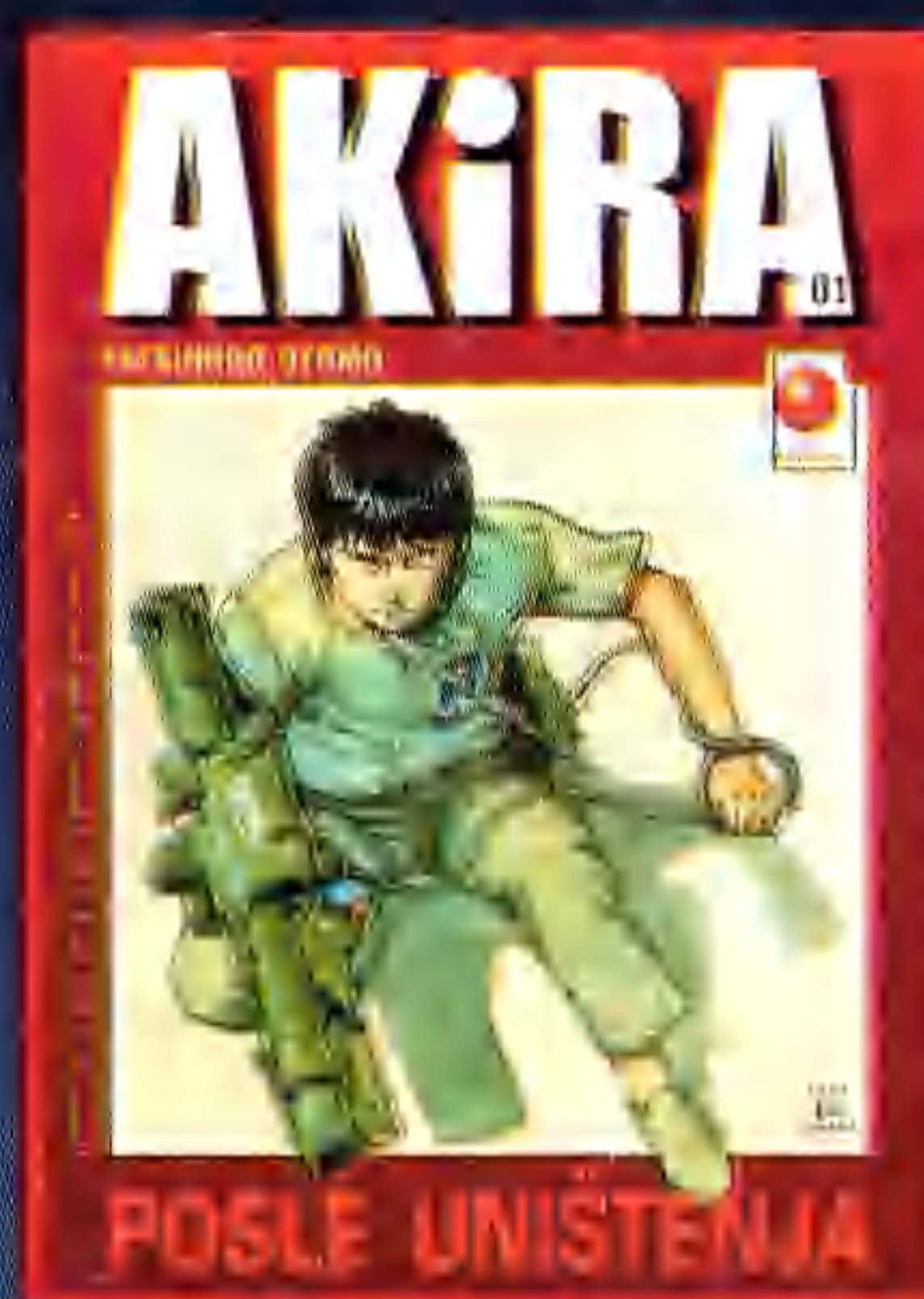
Prošlo je još nekoliko minuta, a onda je na horizontu još samo lebdeo crni dim, iza kojeg se udaljavao voz sa Dokom Holidejem.

KRAJ



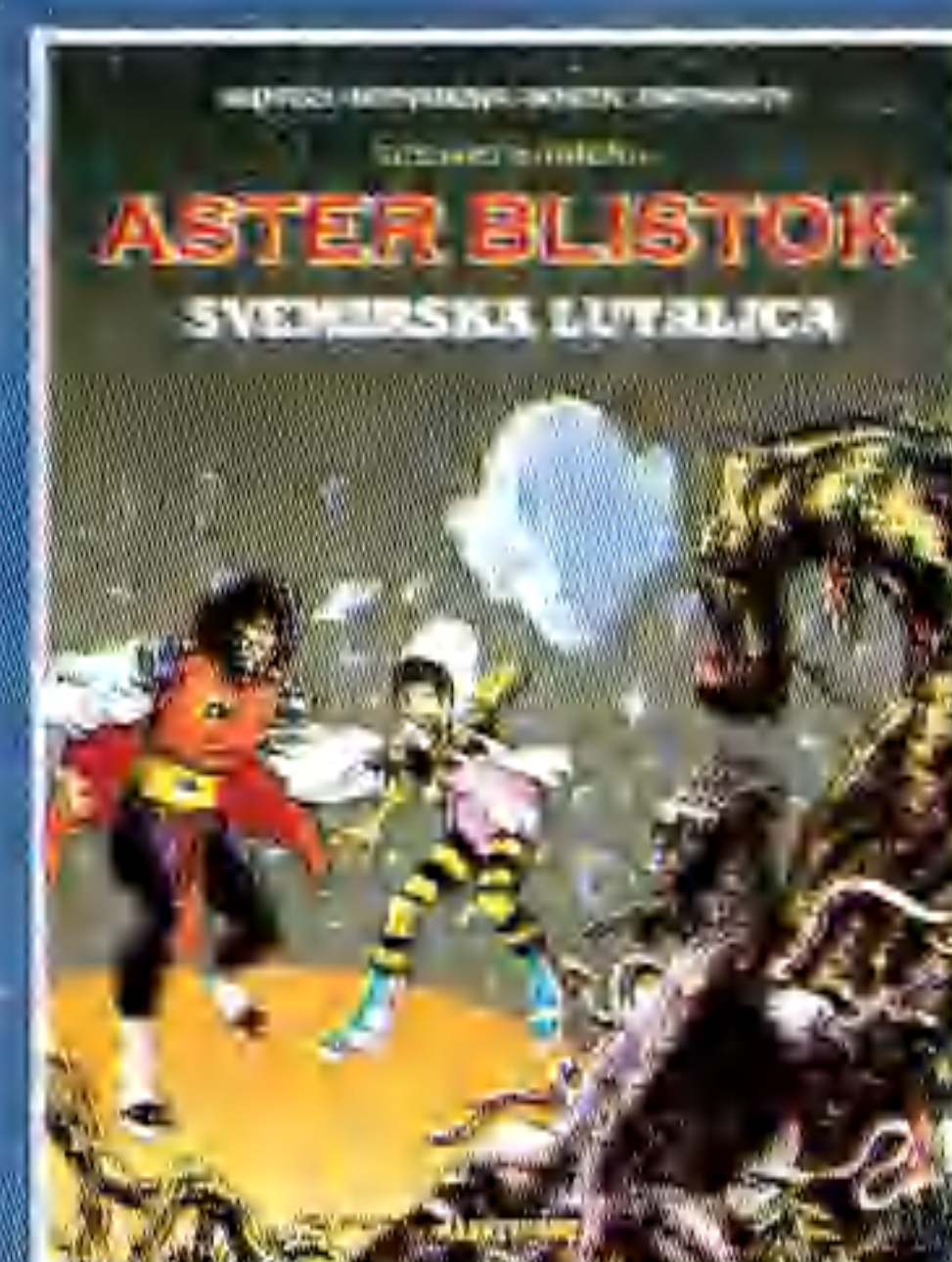
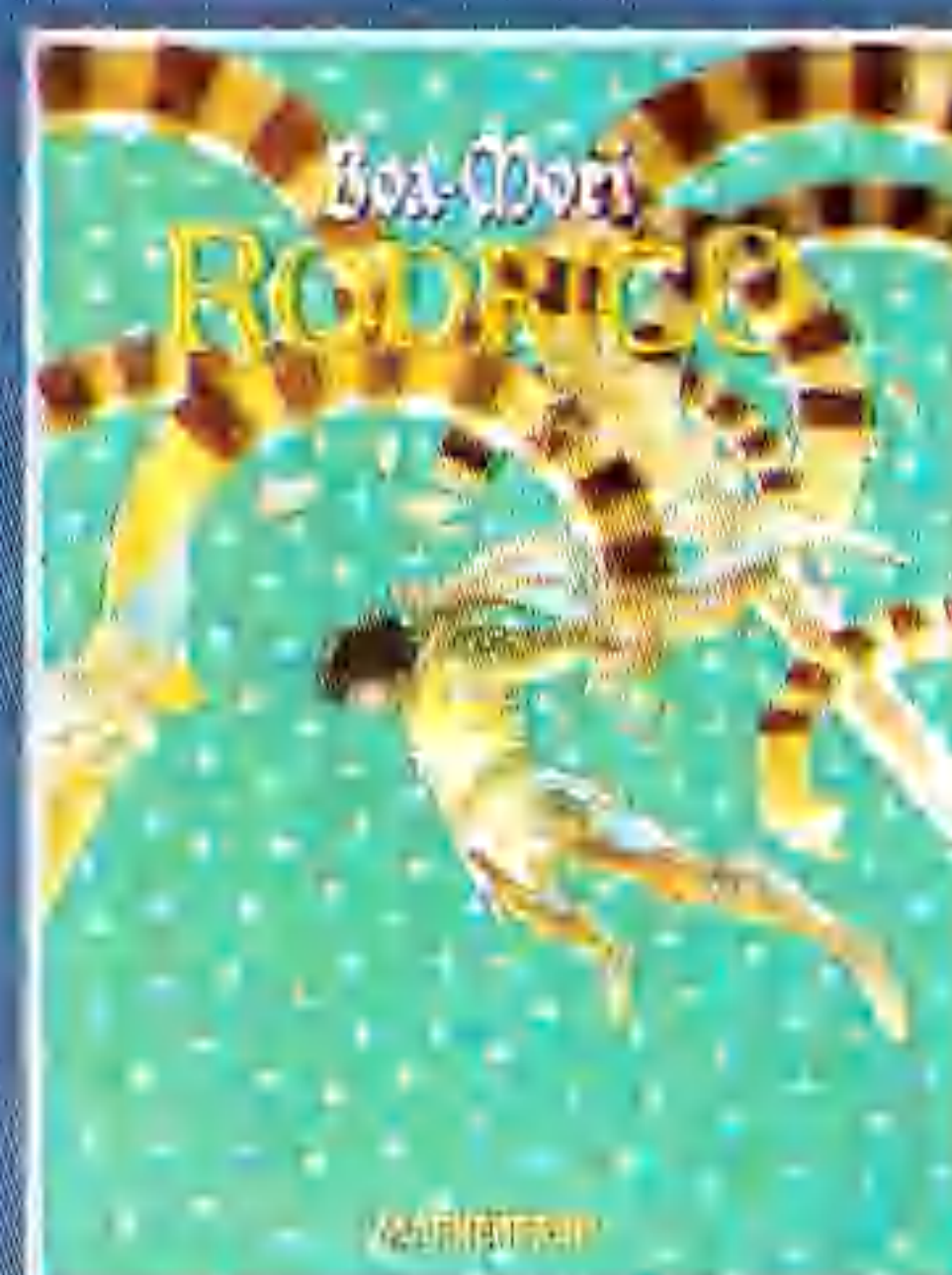
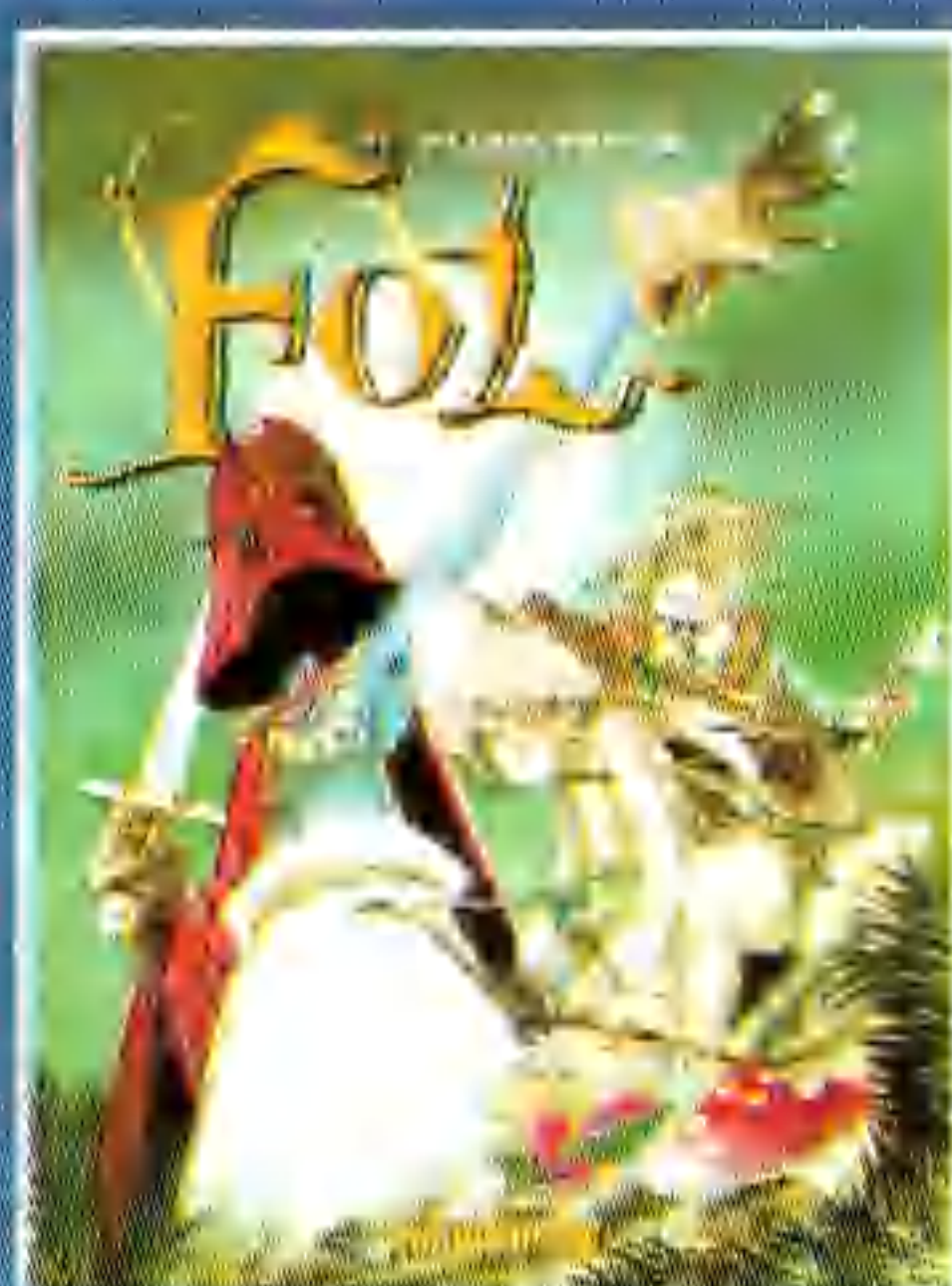
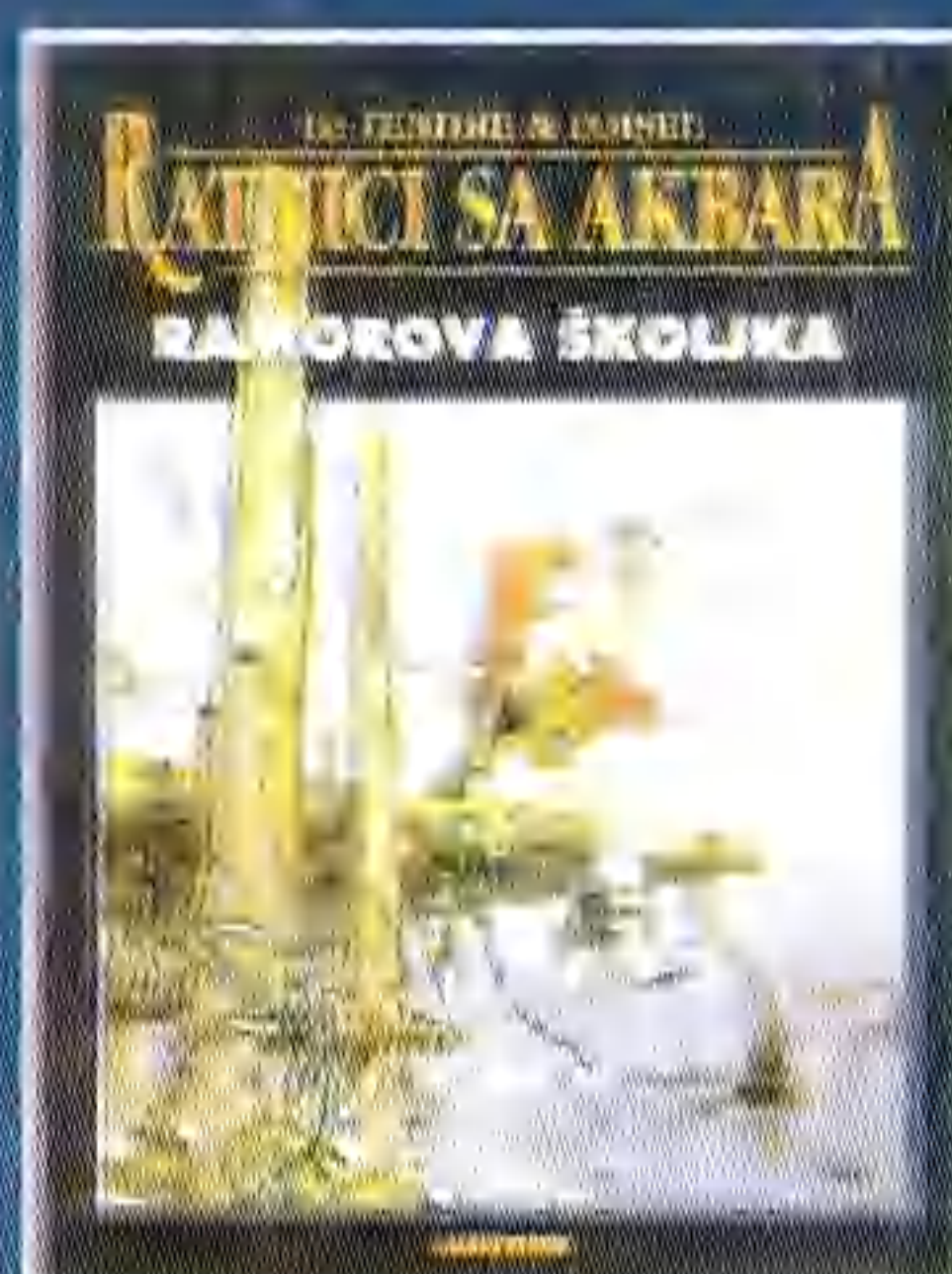
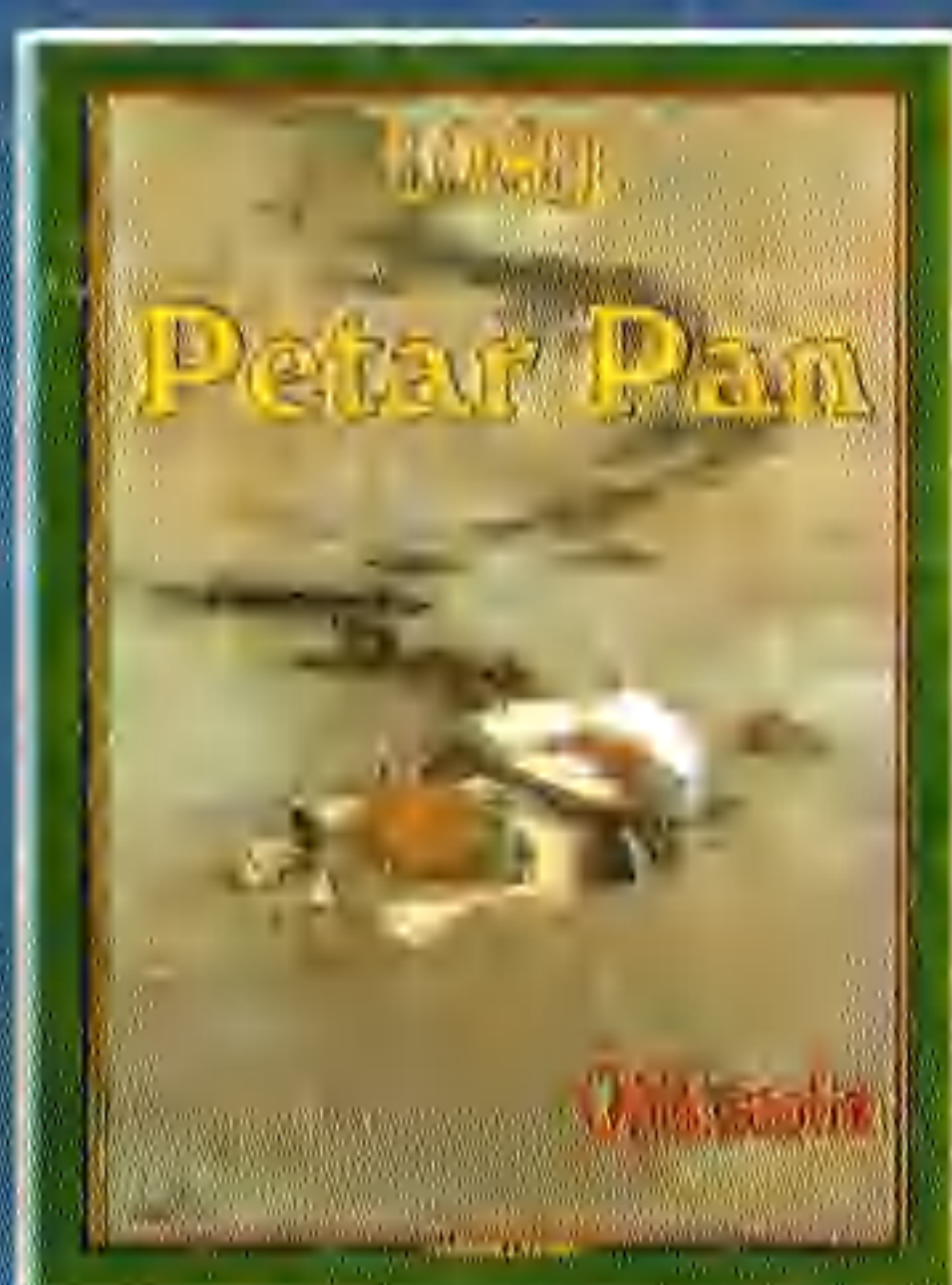
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca



sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA



INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000



9 770353 000002

00343

